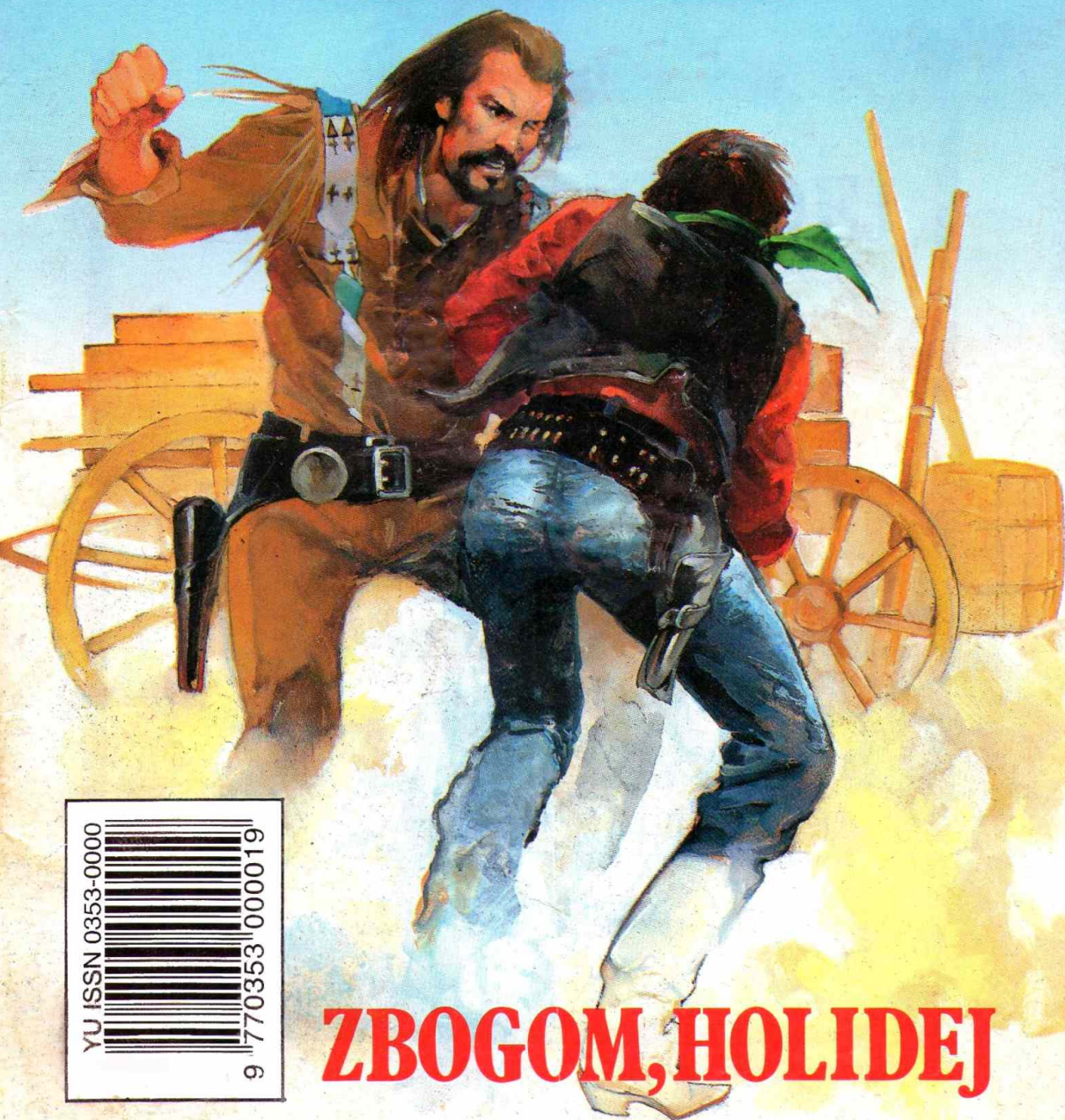

FRENK LARAMI

DOCK HOLIDEJ

BROJ 250 • CENA 22,00 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

YU ISSN 0353-0000
9 770353 000019

ZBOGOM, HOLIDEJ

★ **DOK HOLIDEJ** ★

ADAM BREDI

ZBOGOM, HOLIDEJ

FORUM* MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

DOK HOLIDEJ

Broj 250

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala
Adam Brady
VAIA CONDIO, HALLIDAY

Recenzija
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Prevod i adaptacija
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ

Ilustracija na naslovnoj strani
Branislav PERKOVIĆ
Branislav KERAC

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Magda KOLARŠ
Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 26. V 1991.
Tržište: 5. VI 1991.

Izdaje: „FORUM-MARKETPRINT“, DD za izdavačku delatnost, Novi Sad, Radnička 32
Štampa: DP „FORUM“ „ŠTAMPARIJA“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1
Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ, Urednik: Zorka ĆIRIĆ
Naslov originala: Adam Brady – VAIA CONDIO, HALLIDAY
Copyright: UNIVERSUM PRESS
Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično, ili na bilo koji drugi način.
Mišljenjem Republičkog Sekretarijata za kulturu ovo izdanje svrstava se u tarifni broj 8 Zakona o privremenim merama o porezu na promet proizvoda i usluga (S. L. SFRJ 4/91.)

U potrazi za senkom, Dok Holidej je uz suncem oprženu padinu pojahao ka vrhu uspona. Na dvadesetak jardi od sebe, ugledao je presušeno korito bizonskog pojila. To je bilo već treće presušeno pojilo na koje je naišao, od kako je ušao u ovaj predeo. Obišao je suvo korito u luku, a zatim pustio konja da sam bira put po terenu, koji je bio više pesak, nego čvrsto tlo.

Mada prvi deo uspona nije bio duži od stotinak metara, konju je trebalo skoro pet minuta da ga savlada. Noge su mu upadale u pesak i stalno klizile nadole. Na samom vrhu, konj je zastao, a Holidej nije imao srca da ga tera dalje, pošto se pred njim pružao beskrajan, vetrom i nepogodama izbrazdan pejzaž, na kome nije bilo nijednog jedinog stabla. Bio je to pejzaž koji je zbog paklene žege, prašine i pustoši podsećao na prizor iz pakla.

Nekoliko trenutaka, Holidej je nepomično sedeo u sedlu, kao da je, čak i on, stara lualica, bio opčinjen tišinom i samoćom u kojoj se našao.

Već nekoliko časova od kako je u Briz Fletu izašao iz dilažanse i na konju nastavio put, nije naišao ni na jedan ranč niti farmu, pa čak ni na kolibu nekog lovca ili kopača zlata. Svuda koliko god je oko dopiralo, nije bilo ni traga od života. Samo bezvodna pustara bez pokreta ili traga života.

Sjahao je i skinuo čuturu sa sedla. Iz bisaga je izvadio jednu čistu maramu, ovlažio je i istrljao konju njušku i oči, a posle toga je dozvolio sebi jedan štedljiv gutljaj iz čuturice.

Bila je već sredina popodneva, kada je stigao do kraja ravnice i našao se pred još jednim stepenastim usponom, znatno strmijim od prethodnog. Ovoga puta Dok je rešio da konja ne tera uzbrdo, već je pošao duž njegovog podnožja. Prvi put je bio u ovom kraju i nije znao kuda će ga odvesti put. I zaista, pred njim se pružalo zastrašujuće nedogledno prostranstvo, kome, činilo se, nije bilo kraja. No, odjednom, dok je buljio u daljinu, umor i osećaj klonulosti su ga napustili, jer se u drhtavoj izmaglici horizonta pred njim u daljini ukazala silueta grada, koja je izgledala tamna naspram blešćeće okoline.

Šimer Krik... To je jedino mogao da bude Šimer Krik, smešten između golih bregova i sa trakom reke u pozadini, koja se blistala kao srebro.

Došavši skoro do kraja svog puta, i sa saznanjem da je voda blizu, Dok je zaustavio konja. Uzeo je čuturicu i nacedio konju u gubicu nekoliko gutljaja. Ponovio je to nekoliko puta. Pametni ždrebac je protrljao glavu o njegovu ruku, kao da je želeo da izrazi svoje razumevanje za situaciju, i kao da je i sam shvatio da je kraj puta. Sam Holidej, međutim, nije popio ni gutljaja. Poslednje kapi u čuturici po običaju je ostavljao u rezervi za svaki slučaj, sve dok ne bude apsolutno siguran šta je pred njim. Posle toga, zastao je malo da razmisli i odlučio da zaobiđe grad i prvo siđe u reku. Namjeravao je da se pre ulaska u grad okupa i očisti od prašine, a isto tako i da konju pruži priliku da se osveži i napije vode do mile volje.

Tek tada će ujahati u Šimer Krik i potražiti sudiju Kuperu. U džepu od košulje imao je sudijino pismo kojim ga poziva da dođe.

Bila je to kratka i prilično nejasna poruka, ali, po onome što je Dok shvatio, govorila je da je stvar hitna. Sama činjenica da mu je sudija Kuper pisao i da je naglasio hitnost poziva, ne bi ga naterala da pođe na dug i neudoban put, jer nije bilo prvi put da ga neko hitno poziva u pomoć. Ali, sudija je u pismu pomenuo Anu Grebl, Dokovu prijateljicu iz prve mladosti.

Ana je bila u Džordžiji sve do smrti svojih roditelja. Tada se nekuda odselila i niko nije znao da kaže gde se nastanila. Govorilo se, samo, da je otvorila trgovinu i da živi sama, negde na granici Divljeg zapada.

Dok Holidej je dosta godina proveo u lutanju prostranstvima Divljeg zapada, ali, nikada nije naišao na grad u kome se smestila Ana. Ko zna da kao i mnogi drugi događaji iz detinjstva i mladosti, Ana Grebl ne bi pala u zaborav, da je na nju nije opomenulo vapijuće pismo. Kad ga je pročitao, Dok se setio njenih živahnih očiju, veselog izraza lica i zvonkog, radoznog smeha. Bila mu je mnogo draga i zato je požurio da vidi šta se to s njom dešava i, skoro sve vreme četvorodnevno put, mislio je na Anu. Ako je sudija pomenuo njeno ime, onda je više nego sigurno da je baš njoj potrebna pomoć.

Nikada ranije Dok Holidej nije imao prilike da se sretne sa sudijom Kuperom. Ali, čuo je mnogo o njemu i njegovim aktivnostima u oblasti Soh, gde je Kuperovo ime bilo vrlo poznato. Pre mnogo godina, kao mladi pravnik u divljoj oblasti Soho, Kuper je lično uhvatio Bena i Kurta Hakera, sproveo ih u zatvor i, u odsustvu viših vlasti, sam ih optužio za mnogobroj-

na nedela, među kojima i tri ubistva. Obojicu je osudio na smrt vešanjem. To vešanje je i izvršeno.

Kasnije je Kuper izabran za sudiju. Priličan broj bandita se našao pred njim i bio osuđen na stroge kazne. Uopšte uzev, bio je to tvrd i odlučan čovek, i samo neki krupan razlog mogao ga je naterati da mu piše. Dok se pitao kakav je to razlog mogao da bude.

Vrućina je polako počela da opada, ali, to više nije bio problem ni za Doka, ni za njegovog konja. Šimer Krik je bio udaljen još samo četiri milje, a s ove strane kuda ga je zaobišao, reka mu je bila skoro nadohvat ruke.

Najzad je stigao i do obale reke. Sjahao je i rasedlao konja, koji je odmah krenuo u vodu. Napio se bistre kristalne vode i radosno zarzao.

– Sviđa ti se, a, prijatelju? – nasmejao se Dok, skidajući sa sebe oznojevu i prašnjavu odeću.

Bacio se u vodu i zaplivaio. Uživao je. Bila je to prava blagodet, koja mu je vraćala snagu i dobro raspoloženje.

Punih dvadeset minuta uživao je u svežoj vodi, a zatim je izašao, koliko je mogao istresao prašinu iz svog odela i razapeo ga na žbunje da se izvetri od znoja. Košulju je oprao i stavio na sunce da se osuši.

Legao je pored obale, osećajući kako mu se telo opušta na suncu. Nije ni na šta mislio, samo je uživao u tišini i apsolutnom miru oko sebe.

Odeća mu se osušila za manje od sata. Onda je iz svoje putne torbe izvadio čistu košulju i kravatu i obukao se. Konja je pustio da se napase trave, koja je rasla iz obalu.

Sad je još samo trebalo sačekati da padne noć, kako bi neprimećen ušao u Šimer Krik. Tako je obično ulazio u nepoznat grad, jer su ulice u to doba obično puste i manja je mogućnost za

neželjene susrete. Sutra će imati bolju priliku da se upozna sa gradom, kad već osmotri salune i sva ona mesta na kojima se okupljaju građani.

Polako je izvukao revolver iz futrole i osmehnuo se. Mnogo je voleo taj svoj revolver, niklovan i sa koricama ukrašenim slonovačom. Odmerio ga je u ruci. Ni za kakvo drugo oružje na svetu ne bi ga zamenio. Navikao je na njega i osećao ga je na dlanu, kao da mu je deo ruke.

Uskoro se spustilo veče i počeo je da duva prohladan vetar. Bilo je to prijatno iznenađenje, posle užasne vrućine koja ga je pratila puna dva dana. Dok Holidej je osedlao konja i naterao ga duž obale, a onda u Šimer Krik ušao jednom sporednom ulicom.

– Gde je kuća sudije Kupera? – zapitao je prvog prolaznika na koga je naišao.

Prolaznik mu je pokazao jednu kuću na sredini te ulice koja se nalazila u prostranom dvorištu punom drveća i zelenila, ograđenom sveže obojenom ogradom. Sama kuća bila je dosta velika, sa velikom verandom na istočnoj strani. Nekoliko konja je bilo privezano za prečku ispred kuće, pa je i Dok Holidej tu privezao svoga.

Popravio je malo odeću i krenuo prema verandi. Tu je već mogao da čuje žamor glasova, koji su dolazili iz kuće. Ali, Dok nije žurio da uđe.

Naslonio se na jedan stub verande i laganim pokretima izvadio svoju skupocenu tabakeru iz džepa. Uzeo je iz nje jednu od svojih omiljenih „virđžinija“ cigara i zapalio. S uživanjem je povukao nekoliko dimova i čekao.

Uopšte nije obraćao pažnju na glasove, koji su sasvim jasno dopirali do njega, čak bi se moglo reći da nije ni bio svestan tih razgovora. Sve dok do njega nije dopro prijatan ženski glas.

– Striče, ti mora da si poludeo – čuo se taj ženski glas. – Čitav svoj ži-

vot si posvetio borbi protiv takvih ljudi. Zaista ne razumem kako si mogao...?

– Na vatru se mora odgovarati vatom, devojko – začuo se miran, dubok glas kako joj odgovara. – Henli je napravio pakao od ovog grada, a mi nismo u stanju da mu se suprotstavimo.

– Ali to što hoćeš nije pravi odgovor! – dopro je do Doka ljutit ženski glas. – Taj odgovor ćeš morati da daš ženama u ovom gradu, kad njihovi muževi budu mrtvi. Treba li da...

– Mislim da je naš razgovor završen, gospodo – ponovo se začuo onaj mirni muški glas. – Sledeći sastanak će biti najbolje da zakažemo kad stigne mister Holidej.

Iz kuće se začulo komešanje i pomeranje stolica, kad su ljudi počeli da ustaju. Vrata su se otvorila i mlaz svetlosti je obasjao verandu ispred kuće i niz konja koji su dremali na privezištu. Dok Holidej je odbacio opušak cigare, ali je i dalje ostao naslonjen na stub u tami. Ljudi su se opraštali i krenuli preko dvorišta, koje je, za nekoliko trenutaka, opet ostalo pusto.

Ulazna vrata kuće počela su da se zatvaraju. Tek tada se Dok Holidej odmakao od stuba. Prišao je vratima u trenutku kada je trebalo još samo nekoliko santimetara pa da se zatvore i zaustavio ih rukom.

Vrata su se ponovo otvorila i Holidej je pred sobom ugledao devojkicu retke lepote. Bio je iznenađen, ali je prikrrio nevericu da u ovom zabačenom mestu može živeti tako ljupko i lepo stvorenje.

– Da? – upitala je devojka odmeravajući pogledom njegova fino uobličena ramena, visok stas i vitak struk da bi se zadržala na njegovom licu. Dok je na njenom licu primetio napor da ga prepozna i video je kako je

shvatila da je pred njom stvarno stranac, a ne neko od građana Šimer Krika. Začudilo ju je prisustvo stranca u, doduše, malo izgužvanom i prašnjavom ali ipak elegantnom odelu, koje mu je izvrsno pristajalo i davalo mu izgled nehatne ležernosti. Tamnosivi karirani sako, čista bela košulja, kravata boje crvenog vina, mekane pantalone golubije boje i „stetson“ sa širokim obodom više su pristajali nekom šetalištu u Nju Orleansu nego Šimer Kriku, ali, na ovom čoveku ležernog držanja, to odelo je dobro pristajalo na svakom mestu. Stranac se jedva primetno osmehnuo.

– Ja sam Dok Holidej – rekao je. Devojka se trgla, a iz grla se oteo kratak uzvik. Ipak, nije se ni pomerila, kao da je svojim prisustvom na vratima želela da spreči stranca da uđe.

– Holidej? – začuo se iza nje glas, a trenutak kasnije, jedna ruka je sklonila devojku u stranu.

Pred Dokom se sada našao veoma star čovek, na čijem licu se videlo da je u životu imao dosta teških dana. Od tog staračkog lica i tela malo pogurenog, odudarale su njegove žive i mlade oči.

– Ja sam sudija Kuper – rekao je. – Očekivali smo vas. Molim vas uđite, mister Holideje.

Devojka ga je posmatrala namršteno, ali s interesovanjem i Dok je ušao, ne obraćajući pažnju na nju.

Sudija je prišao vratima jedne sobe, a onda je zastao i okrenuo se devojci.

– Donesi nešto za piće, Beti. Posle tolikog jahanja, mister Holidej mora da je žedan.

Devojka je stala pored zida i pogledala svog strica pravo u oči. Glava joj je bila visoko podignuta, a u očima joj je blistao plamen prkosa. Kosa joj se kao tamnomrk slap spuštala u viticama na vrat i ispod vilica, a lepo, fi-

no izvajano lice izražavalo je ponos i drskost.

– Nemam nameru da se trudim, da se mister Holidej oseća prijatno u ovoj kući, striče. Molim te da me oslobodiš te dužnosti.

Kuper se namrštio i taman je zaustio da kaže neki ljutit prekor, kad je Dok mirno mahnuo rukom i tiho rekao.

– Sve je u redu, mis Kuper. Žao mi je što sam poremetio vaš mir, ali, ja sam ovamo pozvan. Čim čujem šta je razlog tome, otići ću.

Beti je bila pomalo iznenađena njegovim ljubaznim tonom. Međutim, sam pogled na njegov nisko pripasan revolver, učinio je da se seti priča koje je čula o Doku Holideju. Bez obzira što su za njega govorili da je džentlmen, njoj se nije sviđalo što je za njegovu ime bilo vezano dosta obračuna sa tragičnim završetkom. Onda se setila sa kakvim je oduševljenjem o njemu pričala Ana Grebl i malo je pocrvenela. Nekako, duboko u sebi, osećala je da je nepravica prema ovom čoveku.

Ali nazad nije mogla. Neprijateljski ga je dočekala i bilo ju je stid da odjednom promeni ton.

Okrenula se naglo i hitrim koracima krenula prema vratima sobe koja se nalazila na drugom kraju hodnika. Kada su se vrata za njom zatvorila, sudija Kuper je nelagodno pogledao Doka, koji uopšte nije obraćao pažnju na ono što se zbivalo.

– Da pređemo na posao, sudijo – rekao je Dok. – Dobio sam vaše pismo i zainteresovan sam da čujem šta se to ovde dešava. Šta je bilo s Anom? Da li je njena kuća daleko?

– Na žalost, stigli ste kasno – uzdahnuo je sudija. – Jadnu Anu smo juče sahranili.

– Oh! – Dok je osetio kako mu krv navire u lice. – Sahrnili? Znači, bila je bolesna? Da li ste me zato zvali?

– Ne. Ali, to je duga priča. Ipak, uklapa se u posao zbog koga sam vas zvao.

– Hoćete li biti jasniji, sudijo? Kakav je to posao?

– Da. I biću vrlo jasan. Treba likvidirati jednog čoveka – rekao je sudija posmatrajući pažljivo Dokovo lice.

– Likvidirati? Vrlo ste direktni, sudijo. Ali, čini mi se da tu ima dve pogrešno postavljene ideje. Prvo: to ne ide uz vaše zvanje.

– Nikada do sada to nisam ni radio. Ali, sada drugačije ne ide. Uostalom, prosudite kad čujete sve – počeo je da brza sudija, osećajući očigledno neloogičnost svog položaja.

– Drugo, takve stvari me ne zanimaju. Revolver koristim samo u posebnim situacijama. Za to možete angažovati nekog plaćenog ubicu ili revolveraša.

– To nije jednostavna stvar – rekao je sudija. – Rekao sam vam da nas je nevolja naterala. A Ana nam je govorila o vama. Čak nas je molila da vas pozovemo, jer, više nije mogla da izdrži teror. Mislila je da samo vi možete da je spasete. Na žalost, nije vas dočekala. Našli smo je... ali, bolje da ne govorim o detaljima.

– Ako je to bila Anina ideja da me pozovete, to je nešto drugo, ali molim vas, onda počnite svoju priču iz početka, sudijo – uzdahnio je Dok, koga je potreslo saznanje da je bio potreban Ani, a da je zakasnio.

Kuper je prišao bifeu i izneo bocu i dve čaše. Jednu čašu je pružio Doku i ovoga puta je prilično dugo zadržao svoj radoznali pogled na njemu. Pokazao mu je rukom da sedne, a kad ga je Dok poslušao, sudija mu je naličio piće a onda i sam seo.

– Dakle – nakašljao se sudija – stvar je u sledećem. U našem gradu se našao čovek, najpokvareniji kojeg

sam ikada u životu sreo. Zove se Džejson Henli.

Dok Holidej je otpio gutljaj pića, ali, nije prekinuo sudiju.

– Džejson Henli je vlasnik saluna u gradu. To je zaista dobar posao i mnogi ljudi bi bili njime zadovoljni. Ali, ne i Henli. Pohlepan je za novcem, isto onoliko koliko žudi za vlašću. No, sve to ne bi bilo mnogo važno, da u poslednje vreme nije počeo da se bavi još jednim prljavim poslom.

Sudija je zastao, a Dok je pomislio da nikada neće doći do kraja. Sva sreća što je umeo da vlada svojim živcima, inače bi do sada već poludeo zbog ovog sudijinog sporog pričanja.

– Iznuđuje novac od ljudi da bi ih tobož zaštitio.

– Aha – klimnuo je Dok glavom. Čuo je on za ovu modu koja se poslednjih meseci počela pojavljivati u gradovima Divljeg zapada. – A od koga to on treba da štiti vaše građane?

– Od samog sebe – natmureno je rekao sudija.

Dok Holidej se namrštitio. Sada mu je polako postajalo jasno zašto je Ana morala da umre. Ona je bila hrabra žena i verovatno se suprotstavila „zaštitnicima“.

– To je sve vrlo jednostavno – govorio je sudija. – Henli odlazi kod poslovnih ljudi i upozorava ih na činjenicu da se broj nasilničkih ponašanja i napada na mirne građane svakim danom povećava. Zatim tog istog građanina savetuje da se stavi pod njegovu zaštitu.

– A ko su ti nasilnici?

– Pa, baš njegovi ljudi. Oni i vrše nasilje po njegovoj zapovesti. Ti njegovi momci su najgora banda koju sam ikada video. Ne prezaju ni od čega. Tuku, siluju, pa čak i ubijaju.

Dok Holidej je iskapio piće i sudija mu je nasuo drugo.

Kuper se nagnuo prema njemu. Govorio je tako brzo da su mu se reči preplitale.

– Ako neko odbije da plati „zaštitu“, ubrzo se pokaje i shvati da bi pametnije uradio da je platio. Ne prođe ni nedelju dana, a tom jadniku se dogodi nesrećan slučaj. Ili mu demoličaju dućan, ili mu maltretiraju porodicu, ili napadnu njega samog.

– Je li tako stradala i Ana?

– Da. Ana je pre smrti ponižena na najgori mogući način... na koji žena samo može da bude ponižena. Uostalom, pogledajte sami.

Sudija je prišao svome stolu i iz jedne fioke izvadio jedno pismo.

– Ovo smo našli u Aninoj kući. Upućeno je meni, ali, vi ste njen drug iz mladosti i mislim da treba da ga pročitate.

Dok je uzeo pismo i pogledao ga. Pročitao je nekoliko redaka, a grlo mu se steglo.

– Pročitajte do kraja – rekao mu je sudija, kome nije promaklo kako se Dok osećao.

„... Ovo se više ne može izdržati, sudijo“ pisala je Ana. – „Dolaze svaki dan kod mene... traže novac. Zahtevaju da im dam pola zarade. Rekla sam im da ne dam ništa. Taj posao je moj život. Moj i mog deteta. Vi znate da sam udovica i da se sama borim da moje dete pristojno živi. Zato i ne mogu, a i neću da radim za bandu siledžija, probisveta i ubica. To sam im i rekla. Ne možete ni zamisliti kako su posle toga pobesneli i šta su sve radili. Pretili su mi da će me tući, zapaliti trgovinu, da će me napastvovati. U početku sam mislila da su to samo prazne reči bez osnova. Ali, sada znam da će se sa mnom uskoro dogoditi užasne stvari. Zato sam dete poslala kod sestre u Džordžiju.

Najgori je Marčison. On dolazi sva-ki dan, kinji me i ponižava. Ako mi se

nešto desi želim da znate da je on za to kriv.

Pišem vam, a znam da mi vi ne možete pomoći. Oni su suviše jaki. Pisala sam Doku Holideju ali izgleda da on nije primio pismo. Zato, molim vas, pozovite Doka Holideja. Pošaljite poruku bilo gde da se nalazi. Samo on može da nas spase. Mene i sve nas. Samo on može da vrati Marčisonu sve ono što je učinio.

Ja sam... ali, evo ih opet... Ana.“

– Na uviđaju sam našao to pismo. Dobro da nije palo u ruke banditima – uzdahnio je sudija, kad je Dok završio čitanje.

Dok Holidej je pomislio da će eksplodirati od besa. Ipak, savladao se. Znao je da to ne bi imalo nikakvog smisla. Sačekao je da vidi hoće li mu sudija dati još neki podatak.

– U samom početku, zadovoljan sam što mogu da kažem, bilo je ljudi koji su Henlija poslali do đavola. Na žalost, neki od njih su pronađeni mrtvi, a nečije žene su maltretirane – uzdahnio je sudija. – Neki su se jednostavno spakovali i otišli. Posle toga, više niko ne sme da se suprotstavi Henliju. Zato nam je Ana rekla da pozovemo vas. Ipak, bila je hrabra. Poslala je dete sestri u Džordžiju, a ona je ostala i...

– A gde je bio predstavnik reda i zakona? – besno je upitao Dok.

Sudija Kuper se osmehnuo ironično.

– U tome i jeste prava nevolja, mister Holideje – rekao je. – Tražio sam nekoga da javno istupi protiv Henlija, da dâ zvaničnu izjavu kako bih mogao da podignem optužnicu.

– Pa?

– Eh! Henlijevi ljudi dobro znaju svoj posao, pa i ne mogu da krivim građane što se ne usuđuju da zucnu nijednu jedinu reč. A gradski šerif je na Henlijevom platnom spisku.

– Razumem.

– Mislim da vam je sada jasno u kakvoj smo situaciji. Taj čovek pljačka grad, a ljudi su zaplašeni i ne usuđuju se bilo šta da preduzmu.

Dok Holidej se zavalio u stolicu i izvadio još jednu cigaru. Nekoliko minuta je posmatrao Kuperu. Sudija je bio vrlo ozbiljan i Dok, ni u jednom trenutku, nije posumnjao u njegove reči.

– Stvar je jasna, sudijo – rekao je Dok. Ustao je i uspravio se, a njegove sivoplave oči su zaplamsale na preplanulom licu. – Jedan nitkov cedi ceo grad i niko nema hrabrosti da mu se suprotstavi i, što se mene tiče, pošto ne volim kukavice, taj nitkov bi mogao da vam oguli i kožu i mene to ne bi bilo ni najmanje briga. Ali, pošto je Ana bila moj prijatelj, onda ja imam s njim i lični račun koji moram da izravnam.

Sudija Kuper je podigao ruku kao da je želeo da ga smiri.

– Ja znam, a i svi mi koji smo vas pozvali, da vi to možete da rešite još večeras. Barem da pokušate. Samo i Rejk Marčison, takođe, uživa reputaciju dobrog strelca. To je u ovom gradu nekoliko puta i dokazao. Henli se oslanja uglavnom na Marčisona jer su ostali njegovi ljudi obične siledžije kojima je jedini cilj u životu da lako dođu do novca. Pošto nemam svedoka protiv Marčisona...

– A Anino pismo?

– Na osnovu ovoga nijedna porota u ovom gradu ga ne bi osudila. Ane nema da moraju da joj pogledaju u oči. To su poštene ljudi, ali su plašljivi. Svaki bi nastojao da zabašuri stvar.

– Zato ste pozvali mene? – pitao je Dok besno.

– Da. Nikada u životu nisam ni sanjao da ću morati to da radim, već sam vam rekao. Ali šta mi drugo

preostaje? Kad nam Marčison ne bude stajao na putu, Henli će morati da promeni svoje ponašanje. Većina građana misli kao ja, i dali su svoj prilog da...

– Da... šta?

– Da vam platimo.

– Da mi platite? – Dok se osmehnuo i otresao pepeo sa cigare. – A koliko ste sakupili?

– Hiljadu dolara.

– Za glavu jednog nitkova to je suviše mnogo, sudijo, a za uslugu Dok Holideja suviše malo. No, sa Marčisonom moram da se obračunam, to je moja moralna obaveza – rekao je Holidej.

– Znaite, ima ljudi koji se baš ne slažu sa mnom. Na primer, moja sinovica. Ali, to nije važno. Ja želim miran i bezbedan život u gradu i spreman sam da platim svaku cenu – pravdao se sudija.

Dok Holidej je sa razumevanjem klimnuo glavom, a onda je iskapio i treću čašicu i stavio je na sto.

Kuper je otvorio fioku svog pisaćeg stola i odatle izvadio podeblji koverat. Pružio ga je Doku i rekao sa prizvukom olakšanja u glasu.

– Hiljadu dolara za vas, mister Holideje. Naravno, želim vam da uspete.

Holidej je digao ruku u znak odbijanja. – Nismo se razumeli, sudijo. Ne prihvatom se obračuna sa Henlijem i Marčisonom zbog novca, već iz ličnih razloga. Pošaljite novac Aninoj kćeri, jer njena majka više ne može da zarađuje. Neka devojčica ide u školu. Grad joj toliko duguje. Koliko je stara?

– Pet godina – rekao je iznenađeni sudija. – Ali...

– Rekao sam, sudijo.

– U redu, u redu, mislim da je to...

– Nećemo o tome više razgovarati – presekao ga je Dok. U ovom trenutku mu nije bilo važno što će građani,

ipak, smatrati da su ga platiti. On je rešio da osveti Anu i to mu je sada bilo najvažnije.

— Što se tiče smeštaja — prenuo ga je sudija iz misli. — Obezbedio sam vam sobu u pansionu. Potražite tamo mister Latimera. U njega možete imati poverenja.

Kuper je prešao preko sobe i otvorio jedna vrata koja su, na Dokovo čuđenje, vodila pravo na ulicu.

Dok Holidej je krenuo pored njega. Osetio je pokret u sobi iza sebe, a trenutak kasnije i Beti se pojavila. Dok je pogledao iskosa i nešto nalik na osmeh, pojavilo mu se u uglovima usana.

Beti, u stvari, nije mogla da bude sasvim sigurna da li je to osmeh ili nije.

Zatim je Dok Holidej nestao u noći da naplati račun ubicama, koji Ana nije mogla da izravna.

Bat njegovih koraka pomešan sa topotom kopita konja koga je poveo sa sobom udaljio se niz utihnulu ulicu.

Idući sredinom poluosvetljene ulice, Holidej je pogledom tražio pansion na koji ga je Kuper uputio, kad je iz mraka, preko puta njega, odjednom odjeknuo prigušen krik. Pogledao je u tom pravcu i ugledao obrise neke kuće a odmah zatim je razabrao i dve siluete na verandi.

— Svinjo! Proklet bio, Džejsone — začule su se ljutite reči, a odmah zatim ih je prekinuo pljesak šake, očigledno po nečijem obrazu.

Šamar je bio praćen vriskom. Zatim je jedna mlada žena posrćući izletela na dvorište i naletela na gredu za vezivanje konja.

Odmah pored grede bila je naslonjena drvena motka. Žena ju je dograbila i zamahnula snažno na čoveka, koji je trčao za njom. Motka ga je dokačila po vratu i on je zastao. Me-

đutim, čim je malo povratio ravnotežu, spretnim pokretom je zgrabio ženu za rame i u hrvanju pocepao joj bluzu. Žena je zamahnula rukom na njega, ali, on se nije ustručavao da joj zada takav udarac pesnicom, da je odmah pala na zemlju.

Dok Holidej se pokrenuo brzinom munje. Priskočio je čoveku, zgrabio ga za ruku i okrenuo ga prema sebi.

U času kad se čovek okrenuo, Dok mu je zadao strahovit udarac u stomak i čovek se prosto presavio nadvoje. Istovremeno, sevnula je ponovo Dokova pesnica i jedan munjeviti udarac spustio se nasilniku na potiljak.

Čovek se zateturao i pao, a žena je stenjući pokušala da se digne sa zemlje. Kada se, konačno, uspravila na noge, okrenula se i bez reči pobegla, dok se iscepana bluza vijorila oko nje. Zamakla je u grad pre nego što je Dok uspeo da je čestito pogleda.

Pomalo ljut na sebe što se uopšte umešao u sve ovo već u samom početku, Dok se okrenuo i spremio se da pođe. Stigao je skoro do ugla kuće iza kojeg je žena malo pre pobegla, kada se za njim prolomio uzvik.

— Hej! Stani! Stoj!

Dok Holidej se okrenuo i pogledao u pravcu odakle je čuo glas. Video je drugog čoveka kako stoji na dvorištu, a obasjavala ga je svetlost koja je dopirala kroz otvorena vrata saluna. Ruka tog čoveka je ležala na dršci revolvera. Te večeri Dok Holidej nije želeo nikakve neprijatnosti, ali sada nije imao izbora. Njegova ruka se spustila i izvukla revolver takvom brzinom da je čovekovo lice odjednom posivelo od straha.

— Ostavi me na miru — rekao je Holidej.

— Mda... da... ja nemam s tim ništa — rekao je čovek posmatrajući revolver u Dokovoj ruci.

Zatim je počeo da se povlači prema otvorenim vratima i, trenutak kasnije, nestao je u salunu.

Nekoliko sekundi Dok Holidej je stajao na mestu, pitajući se da li da pogleda čoveka kojeg je malo pre onesvestio. Ali, odmahnuo je glavom i nastavio put.

Izašao je na ulicu i odmah krenuo u pansion u kojem je imao rezervisanu sobu.

II

Portir za pultom je bio ćelav, niskog rasta, a lice mu se nervozno trzalo i grčilo, dok je posmatrao Doka Holideja koji je išao prema njemu. Dobro ga je osmotrio, a naročito ga je fascinirala lakoća sa kojom se kretao Dok Holidej. Ali, isto tako, zapazio je i revolver koji mu je visio niz butinu, u futroli od najfinije kože.

Dok Holidej je video da se čovek zbunio, ali, sad nije bio raspoložen za priču. Prišao je pultu i okrenuo knjigu gostiju prema sebi, uzimajući, u isto vreme, i pero koje se nalazilo pored portira.

– Holidej – rekao je.

Čovek je zinuo ali nije pustio glasa od sebe. U tom trenutku podsećao je na ribu koja se odjednom našla na suvom. Nervozno je liznuo usne, a napetost mu se pojavila na licu. Brzo je pogledao vrata koja su vodila na ulicu, ali, sve je bilo mirno i niotkuda se nije čuo nikakav šum.

– Da, mister Holideje – najzad je uspeo da izgovori. – Nema potrebe da se upisujete u knjigu. Za vas je rezervisana soba broj sedam, na vrhu stepeništa. Malo je po strani od ostalih soba.

– Hvala – rekao je Dok Holidej prihvatajući ključ koji mu je pružao čovek. Portir se za to vreme nagnuo preko puta, tražeći očima Dokove stvari.

– Putovali ste bez prtljaga, mister Holideje? – rekao je diskretno tonom kojim je nagoveštavao da je uključen u isti tajni posao sa Dokom.

– Stvari su mi u bisagama, a konja sam ostavio u dvorištu – rekao je Dok. Neka ih neko donese i hteo bih nešto za večeru.

– Da, naravno, mister Holideje. Kako vi kažete. Ukoliko vam bilo šta zatreba, samo kažite. A po stvari idem ja lično. Ovde sam sam.

Holidej je pošao uz stepenice i na kraju slabo osvetljenog hodnika našao sobu broj sedam. Otključao je vrata i već je hteo da uđe, kada je u holu začuo portirov prigušen uzvik. Zastao je zainteresovan da čuje.

– Gospođo Henli, šta vi radite ovde? Šta se desilo?

– U nevolji sam, Latimere – začuo se glas neke žene koji je u Holidejevoj podsvesti poznato zazvonio. – Mogu li ovde negde da se sklonim? Potrebno mi je sat ili dva da se sredim i razmislim.

– Ali gospođo Henli naravno da nemam ništa protiv ali...bojim se neprilika.

– Neće biti neprilika. Niko me nije video kad sam ušla i ako vi nikome ne kažete da sam ovde...

– Znaite i sami da će vas tražiti. Vaš muž...

– Vi onda idite u vašu sobu i pravite se da spavate. Ali mi prethodno recite je li kod vas odseo neki došljak?

– Da, mister...

– U kojoj je sobi? – prekinula ga je žurno žena.

– Broj sedam, ali...

– Nikome ni reči o ovome, Latimere.

Žena ga očigledno nije slušala jer je Holidej začuo njene korake i škripanje rasušenih stepenica. Ko bi to mogao biti, zapitao se? Ko se to i zašto

interesovao za njega u gradu gde nije poznavao nikoga sem sudije Kupera i njegove bratanice. Zvuk i boja glasa te žene činili su mu se odnekuda poznati, tačnije rečeno kao da su ga podsećali na nešto što je poznavao ali nije mogao da se seti kada, gde i pod kojim okolnostima.

Svejedno, saznaće to uskoro, pomislio je i ušavši u sobu zatvorio vrata za sobom. Tek što je zapalio svetiljku, začuo je korake u hodniku i odmah zatim kucanje na vratima.

— Ko je? — zapitao je Dok, vadeći revolver. Iz predostrožnosti naslonio se uz zid pored vrata.

— Misis Henli! — začuo se*usplahiren odgovor. — Pustite me unutra, molim vas.

Dok Holidej je levom rukom otvorio vrata držeći, ipak, u desnoj ruci zapet revolver. Tek što su se vrata dovoljno otvorila, u sobu je skoro uskočila žena jarko riđe kose, odevena samo u suknju i pocepanu bluzu koja joj je jedva pokrivala telo, ista ona žena koju je samo desetak minuta ranije Dok spasao zlostavljanja. Banuvši u sobu, žena je zastala i okrenula se ka Holideju koji je stajao pored zida. Njen pogled sreo se sa Dokovim i on je zastao kao skamenjen.

Pred njim je stajala Laura Higin!

Ne manje iznenađena bila je i Laura. Izraz zaprepašćenja razlio joj se licem a od neverice razrogačene zelene oči buljile su u pustolova.

— Ti! — otelo joj se iz grla ali joj je glas zapeo o stisnute zube. Izraz zaprepašćenja na njenom licu zamenio je grč mržnje a u očima joj je buknuo plamen osвете. Disala je ubrzano delom od žurnog penjanja uz stepenice, delom od vulkanskog gneva koji ju je obuzeo, a šake su joj se stisnule u pesnice.

— Ti ovde! — ponovila je ne trudeći se da obuzda gnev.

— Da, ja, i moram priznati da nisam očekivao ovaj susret — odgovorio je Dok, spuštajući revolver. — Ali svejedno, izvolite — dodao je zatvarajući vrata i pokazujući Lauri fotelju pored stočića u uglu.

Laura ga je i dalje gledala mržnjom zapaljenim očima a onda se malo po malo plamen mržnje lagano stišao i ona je prišla umivaoniku, nasula vodu u lavor i pokvasivši čist ubrus počela da briše krv sa lica i usana. Kada je završila sa brisanjem lica, začešljala je prstima kosu i sela u fotelju. Sada je izgledala sasvim smirena.

— Okolnosti su malo neobične a obzirom na naš odnos neobično je i pitanje koje ću vam postaviti — progovorio je Dok Holidej. — Šta mogu da učinim za vas, gospodo... Henli... ako se ne varam.

— Molim te da me tako ne oslovljavaš. Svaki put kad čujem to prezime smući mi se — odgovorila je Laura. — Više bih volela da sam udata za zmiju. A što se tiče tvog pitanja, Holideje, ono je sasvim na mestu... Jer da se nisi pojavio u mom životu, moja životna priča bi sada izgledala sasvim drukčije — dodala je zadržavajući prizvuk gneva u glasu.

— Mislim da mojoj malenkosti priđajete suviše veliki značaj — mis... Higin. — Ja sam samo šrafčić u igri sudbine, i ne zaslužujem svu vašu mržnju i gnev koje ste na mene sve vreme izlivali.

— Ah — izustila je Laura sa dozom gorčine. — Priče za malu decu. Naravno da imam mnogo razloga da te mrzim. Ubio si mi oca i oteo mi jedinu osobu koju sam volela i na koju sam se oslanjala. To je bio razlog za mržnju, itekakav razlog. Mrzim te i sada, možda još više... ali iz drugih razloga. Kao što rekoh, da se ti nisi pojavio, moj život bi bio nešto sasvim drugo. Ne bih sada bila „gospoda

Henli“... – prezime svog muža izustila je sa gađenjem – i ne bih bila poslednji bednik u ovoj prljavoj rupi od grada! – dodala je sevnuvši očima.

Holidej je izvadio cigaru iz tabakere i zapitao. – Smem li? – Kada je ona klimnula glavom, on je nastavio. – Rekao sam vam već da preuveličavate moj značaj u vašem životu. Svi smo mi robovi sudbine. I to me opet vraća na prvo pitanje: šta mogu da učinim za vas?

Dašak gorkog osmeha zaigrao je na uglovima Laurinih usana. – Da mi je neko pre pet godina rekaò da ću od Doka Holideja tražiti pomoć, ja bih mu odgovorila da je lud. Ali... život me je mnogo čemu naučio. Sada razumem zašto si potegao revolver i ubio mog oca... branio si se, bio si akter u surovoj igri života. To ne znači da ti opraštam, ali te razumem.

Holidej se rezignirano osmehnuo. – Srećan li sam!

Laura ga je presekla pogledom. – Ne budi ciničan. I dalje te mrzim jer si prouzrokovao moj pad u ovaj brlog iz koga možda nikada neću izaći. Ali shvatila sam da je interes kadkad važniji od mržnje i da zahteva kompromise.

– Mislim da vam je taj zaključak tačan – primetio je Dok, odbivši gust dim. – I šta iz tog proizilazi?

– Proizilazi to da za sada mržnju moram potisnuti u drugi plan. Za sada... ili možda zauvek. Zavisi od tebe. Ja sam u škripcu a ti si čovek koji mi može pomoći. Naravno, imam u vidu da si u izvesnom smislu moj dužnik i da si obavezan da mi pomogneš.

Laura je podigla ruku iznad glave i njena pocepana bluza kliznula je naniže, otkrivši njene bujne zrele grudi skoro do samog dražesnog ružičastog pupoljka na vrhovima. U tom momentu Laura nije bila svesna tog iza-

zova, ali Dok itekako jeste i njegov pogled kliznuo je sa njenog lica do obnaženih grudi a onda niže niz telo do zaobljenog trbuha i butina i vitkih, lepo uobličених prekrštenih nogu. Laura je bila lepa, razbludno lepa žena i Dok je morao sebi da prizna da je upoznao malo žena koje su se po raskošnoj, razbludnoj lepoti mogle meriti sa Laurom. Nisu je bez razloga nazvali „ridokosa veštica“! Zapitao se kakva li je ona u duši i šta je grubi život iskovao od nje.

Ridokosa je uhvatila Holidejev pogled i pročitala njegove misli. Prebacila je nogu preko noge i namerno otkrila nage butine sve do iznad podvezica. Ostala je u tom položaju pružajući Holideju šansu da nasluti golica-vu draž skrivenih delova njenog tela i posle nekoliko trenutaka dodala.

– Možda bi mi jedno piće pomoglo da ti objasnim šta mislim.

Dok Holidej se prenuo iz trenutne zanesenosti i prišao stočiću na kome je stajala flaša i dve čaše. Nasuo je piće u čaše i jednu pružio Lauri. Ona je ustala, uzela čašu iz njegove ruke i ostala tako nekoliko trenutaka gledajući ga netremice u oči. Zatim je ispijala piće i čašu vratila na sto.

– Bez obzira na sve, ja sam ipak samo žena koja ne može sve sama – dodala je i prišavši sasvim blizu, Dok je osetio topao dodir njenog tela.

Holidej se nije odmakao. Gledao ju je u oči pitajući se koliko iskrenosti stoji iza ove igre. – A kako bih vam ja to mogao pomoći... ako bi se na to odlučio?

Laura je nastavila da se bori sa njegovim pogledom i uzevši ga rukama za revere sakoa, priljubila se uz njega. – Žene pričaju da ih privlačiš... da si neodoljiv, Holideje. Mislim da u tome ima dosta istine.

Glas joj je dobio mukao, grleni pri-zvuk i kada se Laura sasvim pripila

uz njega, dajući mu da svojim telom sasvim oseti toplinu i reljef njenog tela, on joj je mahinalno obavio ruke oko pojasa. Pod prstima je osetio gibanje njenih obliha leđa i uz ruke su mu prošli žmarci. Nije ni primetio kada je riđokosa pružila jednu ruku iza sebe i otkopčala suknju koja joj je nećujno kliznula na pod. Tako se, mimo njegove volje, u Dokovom naručju našla Laura, polunaga, razbludna, spremna da se preda u njegov zagrljaj.

Holidej je osetio da mu krv brže struji i da sve manje želi da obuzda svoju probuđenu želju za privlačnom, razbludnom ženkom. Nesvesno ju je čvršće privukao sebi iako mu je razum govorio da se ne predaje ženi u čiju se zmijski otrovnu ćud mnogo puta uverio. Laura je sve do tada za njega značila samo mržnju i smrtnu opasnost. Sa velikim naporom uspeo je da ovlada sobom i da je malo odmakne od sebe.

U tom trenutku učinilo mu se da je čuo neki šum sa druge strane vrata. Izvukao je revolver iz futrole i sav se pretvorio u uho. Laura se upitno namrštila jer je i ona čula zagonetan šum. Kvaka se polako okrenula i vrata su počela da se otvaraju. Laura je zgrabila i počela da navlači suknju.

U odškrinutim vratima pojavila se cev revolvera, a zatim ruka. Dok je reagovao munjevito. Panterskim skokom priskočio je vratima i snažno ih gurnuo. Vrata su priklještila ruku i revolver je pao na zemlju. Dok je naglo otvorio vrata i dograbivši čoveka za ramena uvukao ga unutra. U času kada se uljez okrenuo ka njemu, Dok mu je zadao snažan udarac i ovaj se zateturao, posrnuo i naleteo na ivicu stola. Pre nego što se uljez pribrao, Holidej mu je zadao udarac revolverom po glavi.

Uljez je zakrkljao i skljkao se na

pod povukavši za sobom stolnjak sa stola. Dok mu je bez žurbe prišao i okrenuo ga na leđa. Naravno, nije ga poznavao. Napadač je bio visok, veoma snažno građen, i imao je dugačke, negovane brkove. Na gornjoj usni imao je dosta dubok ožiljak.

— To je Rejk Marčison — javila se Laura.

Dok Holidej je vratio revolver u futrolu. Ne pogledavši je, uzeo je čašu i ispio jedan dobar gutljaj brendija. Bilo mu je potrebno da se malo smiri i razmisli. Osnovno pitanje je bilo kako je Marčison znao da je on ovde. Ispod oka pogledao je Lauru.

Ona je, ne prikrivajući nervozu, piljila u Marčisona. — On je veliki prijatelj moga mu... Džejsona Henlija. Kazaće mu da me je ovde video.

— Pitam se kako je znao da ste ovde — rekao je Holidej potpuno bezličnim glasom.

Laura ga je zbunjeno pogledala. — Ne znam, možda me je pratio. Ja sam, doduše, pazila da me niko ne vidi ali ipak ne mogu da isključim mogućnost...

— Shvatam, ali ja želim da isključim svaku mogućnost za bilo kakvo iznenađenje.

— Oh, slažem se s tobom. Najpametnije bi bilo da odemo na neko drugo mesto. Mogla bih naći... čekaj da se prisetim...

— Na to drugo mesto možete da odete bez mene. — Dokov ton je postao grublji i oči su mu sevnule. — Ja ne idem nikuda dok ne saslušam ovog nitkova.

Dok Holidej je obratio pažnju na Marčisona koji je počeo da se osvešćuje. Gurnuo je nogom šerifov revolver pod krevet a zatim uzeo lavor u kome se Laura maločas umivala i svu vodu pljusnuo na Marčisona.

— Do sto đavola... Holideje... — prokrkljao je zagrcnuto.

– Oho, mi se znači poznajemo... bar delimično – rekao je Dok podsmešljivo. – A sad zaveži Marčisona i odgovaraj na pitanja. Prvo, ko ti je rekao gde sam?

Marčison je ćutao. Pokušao je da se digne ali ga je Dok nogom pritisnuo nazad na pod.

– Miruj i odgovaraj – naredio je Dok.

– To je moja stvar – obrecnuo se Marčison i pogled mu se zadržao na Lauri.

– Vi, dakle – obratio joj se Dok.

– Ja? Šta ti pada na pamet?

– Pojavili ste se na sceni u pravom trenutku, gospođo Henli. U pravom trenutku da mi zavarate pažnju. Malo je trebalo da uspete u tome.

– Šta? Sumnjičiš me... – zgranula se Laura.

– Da, vi. Vi i vaš krasni muž. Znajući vas, trebalo je da pretpostavim da je sve smišljena igra. Zadobijete moje poverenje, skrenete mi pažnju na nešto drugo, ovaj nitkov se uvuče unutra i... ja sam mrtav! Svi problemi rešeni jednim metkom. Ali neće biti baš tako!

Lauru je zahvatilo skoro histerično besnilo. – Zar tako! Opet izgovor da ne popraviš zlo koje si mi naneo! Ali tako providnu izmišljotinu neću da progutam. Boriću se sama kako znam i umem, a kada isplivam iz ove kaljuge... čuvaj me se!

Odgurnula je Doka Holideja, prošla pored njega i kao furija izletela u hodnik. Nekoliko sekundi njeni koraci su odzvanjali hodnikom a onda je nastala tišina. Holidej se okrenuo Marčisonu koji je progovorio.

– Nije važno u kome gradu se nalaziš, Holideje, ali svugde bi mogao da budeš linčovan što si zaveo tuđu ženu. Građani ovog grada to ne vole. Najpametnije bi ti bilo da izjašeš konja i nestaneš.

Holidej ga je pogledao ispod oka. – Misliš?

– Da. Henli će te optuživati, pa onda ja i drugi...

– Henli je dobio samo ono što je zaslužio.

– Upozoravam te Holideje – nastavio je Marčison. – Bolje je za tebe da odeš iz grada. U suprotnom upašćeš u velike neprilike.

– Jesam li tražio savet od tebe? – zapitao je Dok hladno.

– Nisi, ali želim da te upozorim.

– Ahm! Samo, slušaj me sada što ću ti reći. Ovde sam i imam nameru da ovde i ostanem. To treba da znaš i da zbog toga strepiš, Marčisona. Name-ravam da te kaznim, nitkove, ali ne zbog toga što si upao u moju sobu, već zbog nečeg mnogo važnijeg.

– Zbog čega? – promrmrljao je ovaj dolazeći sebi.

– Zbog Ane Grebl, nitkove. Moraćeš pred svedocima da mi objasniš kako i zašto je umrla Ana Grebl.

Pri pomenu Aninog imena, Marčisonovi brci su zadrhtali, a nozdrve su mu se raširile kao u pobesnelog konja.

– Šta se tebe tiče Ana Grebl?

– To je moja stvar. Važno je da me se tiče, zapamti to.

– Ona je umrla... sama se ubila. To sa mnom nema nikakve veze.

– Ne, nije se ubila i ti sa njenom smrću imaš mnogo veze, zlikovče. Znam to pouzdano i zato će te ubiti. A sada se gubi odavde i noćas razmišljaj o tome i odluči da li ćeš umreti u ovom prokletom gradu ili ćeš pobeći i tako spasti kožu. Samo privremeno, jer ću te naći ma gde da odeš.

Marčison se naglo digao i resko do-bacio.

– Ti, očigledno, imaš o sebi vrlo visoko mišljenje, Holideje. Misliš da si toliko brz? – usne su mu se razvukle i otkrile vučje zube.

– To ćeš imati prilike da se uveriš. Sutra ujutru doći ću da ti pokažem. Ali, to ti ništa neće koristiti, jer ćeš posle toga biti mrtav – dodao je Holidej ledenim glasom od koga su Marčisona podišli ledeni žmarci.

Dok Holidej mu je, zatim, pokazao na hodnik.

Marčison je lagano prešao preko sobe, trljajući mesto na bradi, gde ga je pogodio Holidejev udarac. Osećao je kako mu to mesto još uvek bridi.

– Sutra ujutru doći ću da te kaznim za Aninu smrt – podsetio ga je Dok.

Propustio ga je da izađe kroz vrata, a onda je krenuo za njim do sporednog stepeništa, kojim je malo pre sišla Laura.

Kada je već bio van domašaja Dokovih ruku, Marčison je zastao.

– Odjaši odavde, Holideje, biće bolje za tebe – rekao je. – Ovde ne možeš pobediti. Ova stvar je suviše krupna za jednog čoveka ma ko on bio. Ovo malo pre s onom ženom, nije uopšte važno. Nisi ti ni prvi, a nećeš biti ni poslednji i Henli to zna. Ona je obična drolja...

Dok Holidej je pogledao njegovo samouvereno lice i nije mogao da odoli želji koja ga je obuzela, da ga zgromi i pretvori u kašu. Jednim panterkim skokom preskočio je četiri stepenice i zadao Marčisonu udarac, od koga je ovaj poleteo kao ponet vetrom i zakotrljao se niz stepenice, preturajući se i kovitlajući, da bi se, na kraju, uz tup udar zaustavio u podnožju stepeništa sa ramenima na podu, a nogama podignutim na stepenice. Pri padu je nekoliko puta glavom udario u pod. Pokušao je da se dignu, ali mu je za to nedostajalo snage, i on se skljkao u tamu gde je ostao da leži nepomičan.

Onda je Dok sišao u predvorje da nađe Latimera.

U portirskoj loži, međutim, njega nije bilo.

Dok ga je tražio u zadnjim prostorijama. Mrtva tišina je vladala u trpezariji i kuhinji koja se nalazila iza nje. Pogledavši okolo, Dok se okrenuo i vratio u trpezariju. Upravo je hteo da opet ode do Marčisona, za koga je bio siguran da se još nije osvestio, kada je ispod jednog stola primetio par opruženih nogu.

Odbacio je sto u stranu i pred njim se pojavilo telo Valša Latimera. Glava mu je bila neprirodno iskrivljena, a iz staklastih očiju gledala je smrt.

Dok je izvukao telo iz senke, a onda ga je podigao i preneo u malu prostoriju iza kuhinje. To je, verovatno, bila Latimerova sobica, jer se u njoj nalazio i krevet. Položio ga je na krevet i zagledao tragove nasilja na njegovom licu, vratu i rukama. Valš Latimer bio je mučen.

Znači, Laura nije pokušala da ga uvuče u zamku. Odao ga je Latimer. A to je morao da učini, jer ga je, očigledno, Marčison prebio na smrt.

Ipak, nije mu pomoglo to što je rekao broj sobe. Kad je to saznao, Marčison ga je hladnokrvno ubio i uzeo rezervni ključ. S njim je pokušao da neprimećeno uđe u sobu broj sedam.

Dok Holidej se tada setio čoveka koji je bio svedok njegove tuče sa Henlijem. Najverovatnije je taj čovek obavestio Marčisona o svemu.

Onda je izvukao revolver i prišao sporednom stepeništu. Međutim, Marčison više nije bio tamo.

Dok Holidej je zaključao ulazna vrata pansiona i proverivši da li su glavna vrata zatvorena, vratio se u sobu. Mada je u njemu ključao bes, seo je za sto da sačeka zoru. Sada je znao šta treba da uradi i kako će to uraditi. On je znao ko je kriv za Aninu smrt, samo je hteo da Marčisonu iznudi priznanje. Postigao to ili ne,

naplatiće Anin dug. A onda će otići što dalje od ovog grada.

*

Sudija Kuper se trgnuo i uspravio u krevetu. Trebalo mu je nekoliko trenutaka da shvati šta ga je to probudilo. Neko je snažno lupao na ulazna vrata. Ali, pre nego što je stigao da se obuče i pođe, čuo je da Beti otvara vrata. Odmah zatim začuo se njen glas.

– Šta sada želite, mister Holideje?
– Želim da vidim sudiju – rekao je Dok glasom koji nije trpeo diskusije.
– Dogodilo se nešto o čemu on treba da bude obavešten.

– Hoćete da ga obavestite da ste obavili posao zbog koga ste došli, zar ne? Očekujete, valjda, i reči zahvalnosti? – govorila je Beti sa mnogo gorčine.

– Pozovite sudiju, gospođice Kuper. Nemam vremena da slušam vaša razmišljanja o meni.

Beti se trгла i ljutito ga pogledala, ali, u tom trenutku, u hodniku se pojavio njen stric.

– Šta se dogodilo, mister Holideje? – upitao je radoznalo.

– Latimer je mrtav – rekao je Dok, ne obraćajući pažnju na Betin uzvik i izraz zgranutosti, koji se na tu vest pojavio na njenom licu.

– Valš mrtav? Kako? – skoro je jauknuo sudija.

– Prebijen je u svojoj kuhinji. Marčison ga je prebio na smrt.

Kuper se povukao unazad kao da ga je neko udario posred lica.

– Jeste li sigurni, Dok? Do đavola, ako bismo to mogli da dokažemo, ne bismo morali da se bavimo...

– Nema pouzdanih dokaza koji bi mogli da uvere porotu u njegovu krivicu. – rekao je Dok. – Ali, siguran sam da je to on učinio. Sada mi je potrebno jedno kratko uže i nekoliko

vaših prijatelja, koji bi se za nekih petnaestak minuta našli na ulici.

Kuper je pogledao zamišljeno. Zatim je otišao u dvorište i za nekoliko trenutaka se vratio sa konopcem dugačkim nekih deset stopa. Pružio ga je Holideju i upitao.

– Šta nameravate da uradite, Dok?

– Ono zbog čega sam došao, sudijo. Samo, sad znam da moram da požurim, inače će mi ta banda, bez ustručavanja, pucati u leđa. Sinoć sam se sukobio sa Marčisonom. Dao sam mu lekciju i on mi to neće oprostiti. O tome je već sigurno obavešten i Henli. Prema tome, kada se sledeći put budem sreo sa Marčisonom, a to će biti ovo jutro, on neće biti sam.

Dok Holidej omotao je uže u krug i prebacio ga preko ramena. Onda je izašao na verandu i dobacio sudiji.

– Za petnaestak minuta!

Ne osvrćući se više, izašao je na suncem obasjanu ulicu. Išao je lakim gipkim korakom pantera.

Šunjajući se kroz sunčano jutro, Dok Holidej je vrlo oprezno obišao salun sa zadnje strane. Nije čuo da se bilo šta kreće niti u salunu niti u kućama oko njega. Za trenutak je pomislio na Lauru Henli za koju je bio ubeđen da se, ni u kom slučaju, nije vratila u salun, i da je najverovatnije potražila i našla neko drugo sklonište u gradu. Onda je došao do zadnjih vrata saluna. Oslušnuo je i sasvim jasno čuo korake s druge strane.

Lagano je ušao u hodnik. Hodajući na prstima, stigao je do barske sale, ali, nije se iznenadio onim što je video. U zatvorenom salunu, sedmorica ljudi, među njima i Marčison, sedeli su za jednim kockarskim stolom. Bili su sanjivi, izgledali su prilično umorni i dremali su na stolicama. Samo je jedan čovek, krupan i snažan, stajao pored šanka, a na njegovom licu nije bilo umora.

Dok Holidej je polako prišao. Revolver mu je bio uperen u čoveka za šankom, kada je progovorio.

– Henli, mirno! Ako se samo pomeriš, bićeš mrtav!

Čovek pored bara se hitro okrenuo, a Dok je znao da nije pogrešio. To je bio Henli, vlasnik saluna i vođa bande. Jedan od Aninih ubica.

Henlijeva desna ruka se spustila na dršku „kolta“, ali se tu i zaustavila.

– Holidej? – upitao je muklo.

– Tačno, Henli.

Neki ljudi za stolom su počeli da se nelagodno meškoluje. Dok je progovorio vrlo tiho, ali razgovetno.

– Ako bilo ko od vas pokuša nešto, gazda će biti mrtav. Dođi ovamo i to brzo, Henli. Nisam raspoložen za duža raspravljanja.

Kapljiice znoja su izbile na Henlijevom čelu.

– Šta ti hoćeš od mene, Holideje? Šta sam ti uradio?

– Meni ništa, ali, nekome jesi, mister. Šta je tebi uradila Ana Grebl?

Henli je iskolačio oči i progutao vazduh.

– Otkud znaš?

– Ja znam sve što me zanima. Ali, to što znam, ne znači da ti neću dati šansu kad za to dođe vreme. Hajde, kreni, do đavola!

Henli je obrisao znoj sa čela. Onda je obrisao dlanove o nogavice svojih pantalona.

Znajući da ga Holidej pomno motri, prešao je preko prostorije.

Dok je sačekao da mu se Henli približi na dva koraka, a onda ga je zgrabio, privukao ga sebi i brzim pokretom mu izvukao revolver iz futrole na boku.

Gurnuo ga je u hodnik, držeći ga na nišanu i ne skidajući pogled s onih momaka za stolom. Zastao je samo toliko da im dovikne.

– Kad budete videli Henlija na uli-

ci, imajte na umu da mogu da ga ubijem pa ma šta vi preduzeli. A ti, Marčisone kroz deset minuta izađi napolje. Čekaću te!

Okrenuo se i gurnuo Henlija prema izlazu.

Krenuo je sporednom alejom, dok nije izašao na glavnu ulicu, a onda je, pošto je dobro osmotrio prostor oko sebe, preveo Henlija na drugu stranu.

Tu je primetio sudiju Kuperá i Beti kako dolaze, sa drugog kraja grada praćeni grupom namrgođenih građana, a nešto niže niz ulicu, gledao je Lauru Henli kako izlazi iz banke u društvu nekog visokog čoveka srednjih godina, odevenog u pristojno građansko odelo. Dok je gurnuo Henlija prema jednoj gredi za vezivanje konja i tu ga vezao.

Kipteći od besa, Henli je prosiktao sekući očima.

– Proklet bio! – jedva je izgovarao reči od besa. – Koliko su te ove budale platile da izvedeš ovo pozorište?

– Dovoljno – rekao je Dok smireno.

U tom trenutku vrata saluna su se otvorila i na ulici se pojavio Marčison trepućući na suncu.

Dok Holidej se povukao nazad do Henlija tek kada je bio sasvim siguran da ga je Marčison video.

– Marčisone, izazivam te zbog ubistva Valša Latimera. To je jedino čime mogu da te teretim, pošto ne znam ko je ubio Anu Grebl.

Rejk Marčison je ostao da stoji u dovratku, a lice mu se zabrinuto zgrčilo.

On nije bio čovek koji se lako plašio. Bar ga takvog niko nije poznavao. Ali, sada se znojio od straha. Znojio se i psovao. Video je Henlija i shvatio da je propao plan koji su sinoć zajedno skovali.

Trenutak zatim, izašao je na ivicu trotoara i viknuo.

– Ja te se ne plašim, Holideje!

– To mi je drago, mister. To će nam obojici uštedeti mnogo vremena. Dođi bliže i ja ti dajem reč da neću puhati dok ne budeš spreman.

U tom trenutku javio se Henli. – Dođavola, koliko su ti platili Holideje? Ja ću ti dati duplo, tri puta više, daću ti koliko tražiš. Pusti me Holideje i nećeš se kajati. Ja sam bogatiji i pametniji od ovih pacova oko tebe. Marčison je majstor sa revolverom. Zašto da reskiraš život? Kladim se da ti je onaj jarac, Kuper, ispričao gomi-lu laži o meni.

– Zaveži, Henli – obrecnuo se na njega Dok. Tvoj čovek je ubio jednog nedužnog čoveka, a skoro sigurno da je kriv za smrt jedne žene. To je dovoljno da bude kažnjen.

Rejk Marčison je osmotrio ulicu koja se pružala levo i desno. Iz svih kuća su počeli da izviruju i da izlaze na trotoar još uvek sanjivi ljudi. Neki su skupili dovoljno hrabrosti i izašli na ulicu, približavajući se mestu događaja. Niko, međutim, nije progovorio ni reč. Čitali su i namršteno posmatrali šta se dešava.

Marčison je namestio futrolu revolvera malo niže i krenuo ulicom.

Tog jutra nije bilo ni daška vetra i nigde se nije čuo nikakav zvuk. Vlada-la je savršena tišina koju je remetio samo bat Marčisonovih koraka.

Dok Holidej ga je pažljivo pratio pogledom. Bio je svestan da su oči svih građana uprte u njega. Stajao je mirno, bez imalo uzbuđenja. Imao je osećaj da se kroz nekoliko trenutaka neće sukobiti sa ljudskim bićem već sa gadom. A zgaziti gada, nije nikakva šteta već usluga ljudima. Učiniće što bude morao da učini i neće ga gristi savest.

III

– Ne miči se, Holideje! – prolomio je tišinu nečiji grub glas.

Dok Holidej se malo okrenuo, tek toliko da može da vidi ko je izgovorio to naređenje.

Ugledao je krupnog čoveka od četrdesetak godina, koji je stajao na trotoaru ispred saluna, sa puškom u ruci.

Nešto niže niz ulicu, Rejk Marčison je zastao. Stao je u raskorak. Bio je spreman za obračun.

– Da, mister? – obratio se Dok čoveku sa puškom. – Nešto ste želeli?

– Mislím da je već bilo dosta svega – rekao je čovek i pogledao ga namršteno. – Oslobodi Henlija i možeš da odeš iz grada. Dajem ti reč da niko neće krenuti za tobom.

– A ako neću? – rekao je Dok ne gubeći prisebnost.

– Zar ne vidiš šta imam u ruci? – pokazao je čovek na pušku.

– Radi kako hoćeš, mister – rekao je Holidej hladnokrvno. – Ali, opališ li metak, u svakom slučaju ću pogoditi Henlija, Marčisona i tebe!

– Proklet bio, Šarpe! – povikao je Henli. – Ne mešaj se! Rejk će ga srediti, videćeš!

Šarp je lagano odmahnuo glavom.

– Varaš se. Rejk ne može da pobedi tog revolveraša. To niko ne može u ovom gradu.

– Šta pričaš gluposti! – skoro je vrisnuo Henli. – Ti znaš Marčisona.

– Ali znam i njega. Video sam ga u Ebilejnu. On nikada ne gubi.

– Skloni tu pušku, Šarpe – rekao je Dok Holidej ne suviše glasno. – Meni je potreban Marčison i njega sam izazvao. Posle toga nastavljam svojim putem. Sklanjaj pušku, inače si mrtav.

Još nekoliko trenutaka Šarp je posmatrao Henlija, a čelo mu se zamišljeno nabralo.

– Mogli bismo da ga sredimo, Henli – rekao je. – Ipak, on je jedan, a nas je mnogo.

– A mene da ubije pre toga, budalo! Prema tome, začepi ta tvoja blesava usta i ne mešaj se!

– I ako ne postupiš tako, Šarpe – odjeknuo je glas sudije Kupera sa razdaljine od otprilike dvadeset stopa – ljudi koji su pored mene, ubiće te na mestu.

Šarp je opsovao sebi u bradu i pogledao svoju bratiju. Međutim, svi oni su oborili poglede i počeli da gledaju u vrhove svojih čizama.

Rejk Marčison je bukvalno pobesneo. To mu se videlo na licu. Međutim, nije mu bilo svejedno. U glavi mu je stalno odzvanjalo ono što je Šarp malo pre rekao za Holideja.

Doduše, i on je čuo za Holideja, kao što su čuli i svi ostali. Međutim, često mu se dešavalo da sluša fantastične priče o pojedinim revolverašima, pa se posle ispostavljalno da su to sve bile obične izmišljotine. Plod fantazije. Ipak, nervirala ga je Holidejeva smirenost.

Dok Holidej je bacio pogled na Šarpa. Pretpostavljao je da se on više neće mešati. Izgledalo je da su sudijine reči bile dovoljno ubedljive za njega.

Onda se Dok odmakao od Henlija i izašao na sredinu ulice.

Zlatasti sunčevi zraci udarali su mu u leđa i bacali dugu senku koja se protekla sve do mesta na kome je, sledećeg trenutka, zastao Marčison. A Marčison je stajao i počeo da savija i ispruža prste. Netremice je posmatrao Holideja i, u tom času, ništa na svetu ne bi moglo da ga natera da skrene pogled s njega. Bio je maksimalno koncentrisan na svog protivnika. Ponovo je duboka tišina zavlada ulicom.

Dok Holidej je bio sasvim opušten, a glas mu je bio pribran i miran, kada se obratio Marčisonu.

– Ne znam da li si baš ti ubio Anu Grebl, Marčisone, pa ću zato govoriti samo o onome što znamo jedino ti i ja. Govoriću o Latimeru.

– To što si rekao nije istina – obrecnuo se Marčison.

– Istina je. Učinio si težak i surov zločin prema čoveku koji nikome nije učinio nikakvo zlo. Ubio si ga.

– Ubiću i tebe – procedio je besno Marčison i žmirnuo očima kao zver koja vreba plen.

– Nećeš. Ipak, hoću da ti kažem, da si me iznenadiš. Mogao si sinoć da pobegneš iz grada i da danas ne stojiš tu gde si. Ipak, ti nisi pobegao što u meni izaziva poštovanje prema tebi kao prema hrabrom čoveku.

Marčison je liznuo usne i pomerio ramena nekoliko puta. Videlo se da ga hvata nervoza i najzad je planuo.

– Proklet bio, Holideje! Nisi došao ovamo da razgovaramo!

U tom trenutku se njegova ruka spustila na revolver. Dlan mu je udario o dršku oružja, a prsti su se savili da podignu teški „kolt“ iz futrole.

Sudija Kuper je sve vreme posmatrao Holideja i zgrnuo se kad je video da ovaj stoji sasvim nepomično, mada je cev Marčisonovog revolvera već napustila futrolu.

Ali, sudija još nije uspeo ni da zine, kada je Holidejeva ruka načinila pokret koji su svi prisutni primetili samo kao munjeviti treptaj. Revolver je izleteo iz futrole i trgao se unazad od potiska eksplozije baruta. U sledećem deliću sekunde metak je pogodio Rejka Marčisona pravo u grudi.

Udarac metka je bio snažan, a šerifovi prsti su se olabavili na dršci revolvera. Mada je pokušao da potegne obarač, ruka mu je izgubila kontrolu i nije uspeo. Noge su počele da mu klećaju i on je učinio nekoliko pijanih koraka. Reči su mu navirale na usta, ali niko nije mogao da razume šta je

hteo da kaže. Onda je pao licem u prašinu.

Gotovo istovremeno, Dok Holidej se okrenuo prema Šarpu. Video je kako se revolveraševa ruka odmiče od puške kao da je ova bila usijana.

Tada je Dok rekao vrlo tiho.

– To bi bilo sve. Odnosite ga i zakopajte. Posle toga bi neko od vas trebalo da razmisli o svojim postupcima.

Prišao je iza Henlija i odvezao kopnopač kojim je ovaj bio vezan.

– Jednom si napravio grešku, Henli. Nemoj biti budala pa da tu grešku ponoviš.

Još uvek se niko nije pomerao s mesta. Svi su stajali kao skamenjeni, kao da nisu mogli da poveruju sopstvenim očima, da se ovo što su videli zaista i dogodilo.

Prvi korak je načinio sudija Kuper, koji je uzeo svoju bratanicu za ruku i poveo je trotoarom. Dao je svojim prijateljima znak rukom da se raziđu.

Džejson Henli je hitro pretrčao preko ulice, ostavljajući za sobom oblak prašine.

U trenutku kada je stigao do pokretnih vratnica saluna, bacio se unutra i viknuo iz sveg glasa.

– Sredite ga! Bo, pucaj na tog prokletog tvora! Ubij ga!

Dok Holidej je tako nešto i očekivao. Nanišanio je na plaćenika koji je skočio u stranu i čučnuo. U trenutku kada je Bo Šarp podigao pušku i opalio na njega, Dokov metak ga je pogodio tačno među oči.

Ostatak Henlijevih ljudi se rasprštao. Pokušavali su da uhvate Doka u unakrsnu vatru, ali, Dokov revolver je jednog za drugim poslao u smrt. Još dvojica Henlijevih ljudi pali su u prašinu, pre nego što su ostali shvatili da nemaju nikakve šanse. Jedan po jedan povlačili su se u salun.

U međuvremenu je Džejson Henli

izvukao pušku, koja mu je bila pod šankom. Doviknuo je svojim ljudima da zauzmu položaje pored prozora, a sam je provirio iznad pokretnih vrata saluna. Video je Doka Holideja koji se još uvek nalazio na drugoj strani ulice.

Henli je ispalio metak, ali ga je trenutna Holidejeva reakcija naterala da samo sekundu kasnije poleti u zaklon.

Holidej je skočio za jedan stub verande i tu ponovo napunio revolver, a zatim ga ispraznio prema prozoru saluna. Jedan hitac je zakačio Mičenera u glavu, i on se skljkao kraj prozora. Nije uspeo ni glasa da pusti od sebe. Hitac nije bio smrtonosan, samo je očešao glavu revolverašu, ali, on je ostao onesvešćen, više od straha nego od rane.

Zatim je Dok Holidej potrčao pored kuće i skrenuo za ugao. Tada se već našao u sigurnom zaklonu sporedne ulice.

*

Sudija Kuper je sedeo u svojoj stolici za ljuljanje. Glavu je podbočio šakama, a seda kosa bila mu je tako razbarušena da mu je padala na čelo.

Beti, koja je posmatrala njegovu tihu borbu sa samim sobom, prišla mu je i pomilovala ga po ruci. Znala je da njenog strica peče savest što ranije nije sprečio nasilje i što je dozvolio da banda ološa i propalica terorise njegov grad. Najzad, tu njegovu neodlučnost, kako je sam smatrao, platili su životom jedna nejak žena, Ana Grebl, i jedan portir hotela, Latimer.

– Možda nije trebalo da se baš sve odigra tako, devojkco – rekao je. – Ali ni ovo mi se ne sviđa. Palo je mnogo krvi. Holidej je, izgleda, znao šta će sve biti. Izazivao ih je, pretio im. U izvesnim trenucima sam mislio da je

u stanju da spali čitav grad. Naročito onda, kad je spominjao Anu. On je sasvim tačno znao šta će uraditi Henli.

Beti je pokušala da ga smiri.

– Pa, sada je sve gotovo, striče – govorila je. – Mister Holidej je obavio posao zbog koga si ga pozvao. U stvari, učinio je mnogo više, Džejson Henli će proklinjati dan kada je prvi put ugledao mister Holideja.

– Da, što se toga tiče, u pravu si, devojko – odgovorio je sudija Kuper. – Ali, siguran sam da Henli neće mirovati. Učiniće sve da se osveti, i to ne samo Holideju. Možeš li da zamisliš šta će sad taj pokvarenjak prirediti ovom gradu?

– Mogu, striče – odgovorila je devojka ozbiljno.

– Pa, šta da radimo?

– Dok Holidej još nije otišao iz grada – podsetila ga je Beti. – A pošto su ove dodatne neprilike nastale dobrim delom i njegovom greškom, trebalo bi da zahtevaš od njega da ostane i da smiri stvar.

Kuper se okrenuo i pogledao je. Bio je iznenađen takvom logikom.

– Hm, ovo sa Holidejem si u pravu. Mislim to što kažeš da ga zamolim da ostane. Razgovaraću sa njim.

– Ali, više nemoj da mu plaćaš – dobacila je Beti.

Sudija je ozbiljno pogledao i osmehnuo se.

– Nisam mu ni sada platio.

– Znači, novac ćeš vratiti prilagačima? – Beti nije htela da pokaže da je iznenađena.

– Neću, mada bih mogao. Ali, Dok Holidej me je zamolio da ga pošaljem Aninoj devojčici. Ja mislim da je to u redu. Toliko ovaj grad duguje onoj hrabroj ženi, koja je životom platila to što nije htela da se pokori ucenjiivačima. Životom i poniženjem. Bar toliko smo joj dužni.

Ali, pre nego što je stari sudija završio rečenicu, naišao je Dok Holidej na konju.

Beti je izašla na verandu i tu ga dočekala. Sudija joj se pridružio.

Dok Holidej je zaustavio konja ispred kuće, a onda se malo okrenuo, tako da je imao dobar pogled na grad. Lice mu je bilo sasvim bezizrazno kada je progovorio.

– Ovo što se dogodilo nije baš ono što ste želeli, sudijo. Ali, čovek nikada ne zna šta će se iz čega izroditi.

– Ipak, sve ovo posle...

– Znam. Žao mi je zbog toliko prolivene krvi ali bar imate nekoliko gadova manje.

– Jeste, ali bojim se da će to samo uneti zlu krv.

Dok Holidej je sasvim mirno pogledao sudiju u oči.

– I? – zapitao je.

– To i sami znate. Henli će se svetiti. Ispao sam budala, napravio sam grešku.

Holidej se namrštio. Smatrao je da je postupio onako kako je trebalo da postupi i nije se kajao. Smanjio je broj Henlijevih ljudi, tako da će preostali građani lako moći da izađu na kraj sa njima.

– Umesto da jadikujete – rekao je Dok rešen da završi razgovor – bolje bi bilo da potražite nekoliko ljudi kojima možete verovati... i da izaberete novog šerifa. Henli će, naravno, hteti da se osveti i da povрати svoju poziciju, ali vi sada imate mogućnosti da to osujetite.

– Tu ste donekle u pravu – složio se sudija. – Ovo je uzdrimalo građane i znam da ima nekolicina njih koji su spremni da se bore. Ali... potreban je neko... ko bi bio vođa. Razumete? Neko kao što ste vi.

– Neko kao ja? Šta hoćete da kažete?

– Pa hteo sam da kažem... – otegao

je sudija – da bi bilo zgodno ako biste još neko vreme ostali u gradu... mogli bismo vam za tu uslugu dati pristojnu nagradu. Recimo...

– Nagradu? U novcu? – Dok se nasmejao. Šta vam pada na pamet, sudijo, imam ja važnijeg posla... – dodao je, ipak, da bi ostao u granicama kurtoaznog ponašanja. – Polaskan sam ali... hvala!

Rekavši to, dotakao je prstima obod svog „kalifornija“ šešira, naklonio se devojci i uzdom poterao konja.

Bio je samo stotinak jardi od izlaza iz grada, kada je grupa jahača koji su se dotle krili u susednoj ulici, izletela iz zaklona i jurnula na njega. Beti je užasnuto vrisnula i povukla svog strica sa verande. Međutim, Kuper se otrgnuo od nje i viknuo iz sveg glasa.

– Holideje! Pazite! Desno!

Njegov uzvik uopšte nije bio potreban. Dokov instinkt bio je nepogrešiv. Čuo je topot kopita konja, i video napadače kada su iskočili iz sporedne ulice. Potegao je revolver iz futrole i poteravši konja galopom, za nekoliko sekundi stigao do koral na kraju ulice. Tu je skočio s konja i pustio ga, a konj je uleteo u koral i pomešao se s ostalim konjima.

Dok Holidej se zaklonio iza jednog drvenog stuba, dovoljno širokog da ga sasvim zakloni.

Nije pucao sve dok Li Mičener, čija je glava bila u zavojima, Tom Baset, Res Kugan i Ben Albert, četiri Henlijeva najopasnija čoveka, nisu stigli na samo petnaestak jardi od njega. Njihovi revolveri su bljuvali plamen i olovo i otkidali komadiće iverki sa stubova. Iz Betinog lica nestala je poslednja kap krvi, jer je mislila da se Holidej nikako neće izvući iz ovoga. Ipak, stajala je na mestu kao prikovana i kao hipnotisana posmatrala okršaj.

Sudija Kuper je promrmljao sebi u bradu.

– Do đavola, taj čovek ima nerve!

Beti nije odgovorila. Gledala je kako se Holidej baca na zemlju i kako se kotrlja, dok oko njega pršte meci, cepajući ogradu od drvenih oblica i dižući gejzire prašine. U jednom trenutku, čelni jahač je poterao svog konja da preskoči ogradu koral i još dok je bio u letu, okrenuo se u sedlu uperivši revolver na Holideja.

Beti nije videla šta se tada dogodilo, ali, konj je prešao još desetak jardi, pre nego što je jahač pao sa sedla. Videla je samo da se rukama prihvatio za grlo.

Sudija Kuper je dotrčao sasvim uz nju i uhvatio je čvrsto za ruku. Oboje su netremice posmatrali scenu kod koral. Holidej, koji je oborio Resa Kugana, priljubio se uz zemlju kada je drugi jahač preskočio ogradu i preleteo preko njega. Zapljusnuo ga je oblak prašine i u jednom trenutku našao se u unakrsnoj vatri. Tanad su fjukala oko njega i otkidala komadiće iverki koji su ga bockali po licu. Međutim, on je reagovao munjevito. Hitar skok preko ograde odneo ga je u bolji zaklon.

U sledećem času sasvim se uspravo, a njegova desna ruka se podigla. Iz cevi revolvera zapraštala je smrt.

Dvojica jahača, koji su bili sa spoljne strane koral, okrenuli su konje i poleteli nazad, baš kad se na njih prosula kiša olova.

Treći jahač, Li Mičener je shvatio u kakvu je opasnost upao, shvatio je da nema šanse i smesta je okrenuo konja. Polegao je po konjskom vratu i poterao životinju galopom, dok nije stigao do druge strane koral. Konj je preskočio ogradu i Mičener je požurio da se pridruži svojim ortacima.

Beti je čula kako divlje psuje.

Sudija i Beti su bez reči gledali. Vi-

deli su Doka Holideja sasvim mirnog i nepovređenog, kako prilazi svome konju koji je stajao na drugom kraju ograđenog prostora i kako ga umiruje. Zatim se lakim pokretom vinuo u sedlo i poterao životinju van grada u vrelu, treperavu izmaglicu, koja je obavijala čitav predeo.

IV

Henli je dograbio bocu viskija i ljutito je zavitlao u drugi kraj prostorije, gde se raspala u hiljadu komada. Viski se prosuo preko stolova za kocku i polio zidove. Henli se okrenuo na petama, a lice mu je bilo izobličeno od bola.

Ljutito je odmeravao svoje čutljive najamnike. Od devet ljudi, na koje je verovao da se može osloniti, ostala su samo četiri. Ben Albert, koji je bio s njim samo dva meseca, ranjeni Mičener, Baset, već prilično star za posao kojim se bavio i Luk Šelton, verovatno najopasniji od njih, ali i najmlađi i sa najmanje iskustva.

– Ponosni ste na sebe, a? – konačno je ciknuo Henli. – Vas devetorica protiv jednog čoveka, a on vas je sredio tako dobro, da vam se čitav grad smeje.

– Taj jedan je bio Holidej – promrmljao je Mičener, ližući suhu usnu zbog neodoljive potrebe za pićem.

– Nemoj da me plašiš njegovim imenom, Li – iskezio se besno Henli. – Jedan čovek, jedan par ruku, jedan revolver! To vas je potuklo danas, a ja sam izgubio ono što sam stvarao godinama. Mislite li da će one budale napolju sada pristati da plaćaju grupi ljudi koju je jedan čovek razvejavao kao plevu na vetru? Koliko sada mislite da ćete sakupiti novca? Reci mi ti Li, koliko bi sada sakupio, ako bih te poslao u obilazak grada?

Li Mičener je ljutito pogledao svoj šefa.

– Uradili smo što smo mogli, Džej-sone – rekao je. – Holidej je sredio Marčisona i čekao je na naš sledeći potez. Bilo je, stvarno, gadno.

Tom Baset je nešto progundao u znak slaganja, a Ben Albert je lagano klimnuo glavom.

Jedinu Luk Šelton ničim nije pokazivao da je uznemiren i da je čitava ova stvar na njega ostavila neki poseban utisak.

Nekoliko trenutaka Henli je odmeravao svoje plaćenike, a tek posle izvesnog vremena, gnev je u njemu počeo da se stišava. Počeo je nervozno da korača prostorijama gore-dole, lupajući pesnicom o dlan ruke i psujući sebi u bradu. Kada je, konačno, zastao, na njegovom licu se videlo da je doneo odluku.

– O'kej – rekao je. – Ono što je urađeno, urađeno je. Tu se ništa ne može izmeniti. Ali, tako mi svega, nemam nameru da ispustim iz ruke ovaj grad.

– Kako? – upitao je Baset.

– Naći ću čoveka da zameni Marčisona – govorio je, ubeđen da je stvar opet u njegovim rukama. – Ali, dok on ne stigne, bićemo mirni. Neka niko od vas ne stvara neprilike i neka niko ne pije. To je naređenje! Zatim, neka niko ne ide sam ulicama, ili, još bolje, neka niko ne izlazi na ulicu ako mu ja ne kažem.

– Ali gazda – pokušao je da se suprotstavi Baset. – Mora čovek da izađe ako mu nešto treba.

– Sve što vam je potrebno imate ovde u salunu. Posao će ići kao i obično, a mi ćemo se praviti, kao da smo se primirili. Jasno?

Banditi su klimnuli glavama.

Henli je obrisao znoj sa čela i prišao pokretnim vratima saluna. Posmatrao je rupe, koje su meci ostavili na njima, i ponovo osetio ledenu jezu,

kada se setio sa kakvim mirom i preciznošću se borio Dok Holidej. To nikada u životu nije video. Onda se vratio do šanka i izvukao bocu viskija. Gurnuo je bocu prema Mičeneru i zarežao.

– Čini mi se da ćeš se raspasti ako ne budeš pio, Li. Ali dođavola, ako te vidim pijanog, zadaviću te sopstvenim rukama. Pij, ali gledaj da ostaneš pri čistoj svesti.

Mičener nije odgovorio, ali je žudno zgrabio bocu i nali sebi piće.

Henli se tada okrenuo oko sebe kao da je nešto tražio.

– Nego, gde je Laura, do đavola? – upitao je. – Da li je neko video od onda kad me je onaj prokleti tvor vezao?

– Otišla je sa Kariganom – rekao mu je Luk Šelton. – Išli su prema banci.

Henli je opsovao.

– Do đavola, idi po nju i dovuci je ovamo. Nemam nameru da pustim svoju ženu da tako lunja okolo.

Luk Šelton je popravio opasač sa revolverom i smesta izašao iz saluna. Prešao je preko ulice i prišao ulazu u banku. Nogom je tresnuo o vrata, koja su se širom otvorila.

Bahato je ušao i zatekao tamo bankara Marka Karigana kako sedi za pultom i prelistava bančin registar.

– Henlijeva žena? – rekao je Šelton.

Karigan je odmahnuo glavom.

– Nije ovde, Šeltone.

– Ušla je u banku, mister. Nemoj mi lagati!

– Rekao sam ti da nije ovde. Bila je u banci, to je tačno. Iako sam se protivio, provela je noć u ovoj sobi tamo – pokazao je glavom na prostorije u pozadini. – Jutros je otišla. A sada se gubi!

Luk Šelton se namrštio. Za sve vreme, koliko je poznavao Karigana, nije doživeo da se glas tog čoveka podi-
gao ni za nijansu. Ali, bankar je sada

izgledao kao čovek koji je iznenada otkrio novu snagu u sebi.

– Do đavola, mister – promrmljao je Šelton – budi miran i ne govori mi šta ja treba da radim. Ako misliš da je ono što se danas dogodilo promenilo situaciju u ovom gradu, varaš se. Kada je otišla?

– Ne znam i ne tiče me se, Šeltone. A ako nemaš ništa protiv, imao bih neki posao da obavim.

Luk Šelton je zakačio palčeve za opasač i natmureno odmerio bankara. Ali, Karigan se vratio prelistavanju registra i obrve su mu se zamišljeno sastavile na čelu. Izgledalo je kao da je sasvim zaboravio na Šeltona.

Onda je Šelton krenuo da pregleda prostorije iza pulta i kada se, konačno, opet našao pred ulaznim vratima, Karigan mu se podsmehnulo.

– Jesi li zadovoljan, Šeltone?

– Da, zasada, Karigane. Ali, kad sam već tu, reći ću ti nešto. Henli nije dotučen. Sve dok sam tu, biću uz njega i stvari se neće promeniti. Ja ću nastaviti tamo gde je Rejk Marčison stao. Zato bi ti bilo bolje da pripaziš na svoje ponašanje, inače se može dogoditi da uskoro postaneš bivši bankar.

Kariganovo samopouzdanje kao da je malo splasnulo, a izraz čuđenja i radoznalosti ukazao se na njegovom bledom licu. Šelton je jasno video kako se bankar oseća i nasmejao mu se u lice. Zatim je izašao iz banke zalupivši vrata za sobom. Otišao je u hotel i raspitao se za Lauru Henli, ali, ni tu nije dobio nikakvo obaveštenje gde bi se mogla nalaziti. Izašao je zatim na ulicu i zastao na ivici trotoara. Tu je stajao sležući ramenima, što je bio znak da mu se u glavi radala neka misao. Osećao je da bi mogao da radi ono što je radio Marčison. U stvari, osećao je da bi to radio bolje od nje-
ga.

*

Dok Holidej je zategao uzde svom konju. Bio je već u podnožju uzvisine, koja je počinjala dosta daleko od Šimer Krika. Pustio je konja da se napije vode na reci, a i sam je čučnuo na obali i zamočio ruke u vođu. Razmišljao je o gradu, koji je napustio toga dana, događajima čiji je tok pokrenuo i poslu koji je završio. Bio je zadovoljan time što je s uspehom okončao ono zbog čega je došao u Šimer Krik i bio je uveren da niko neće moći da mu prebaci bilo kakvu grešku ili propust. Pa ipak, nije bio sasvim zadovoljan. Znao je da će se grad suočiti sa novim problemima koje sudija Kuper možda neće moći da reši. Ali još više od toga grizao ga je osećaj da nije bio fer prema Lauri Higin.

Pogrešio je sinoć kada je posumnjao u njene namere. Marčison je očigledno radio mimo njenog znanja. Odbio ju je pa čak i optužio. Bez obzira na sve njene ranije postupke, trebalo je da joj izađe u susret tim pre što je na neki način zaista bio odgovoran na njenu zlu sudbinu. Sinoć nije postupio kao džentlmen i teško da će to sebi moći da oprosti.

Vrućina je postala nesnosna i Dok Holidej je bio primoran da potraži senku. Legao je pod široku krošnju jednog drveta, a lice zaklonio obodom šešira. Pitao se kuda da krene. Odavno nije bio ni u jednom gradu duž granice, a čuo je da su poslednjih godina narasli. Možda bi bilo dobro da se uputi tamo... ili možda...? Svesno je prekinuo razmišljanje o drugoj mogućnosti.

Najzad je zadremao. Nije znao koliko je spavao, ali kad se probudio, sunce je već bilo blizu vrhova planina na zapadu.

Njegov konj je stajao do kolena u vodi i kao da je bio malo nervozan zbog neaktivnosti. Kada se Holidej pomerio, konj mu je prišao bez poziva. Ustao je i bez žurbe pojahao.

Dvumio se još nekoliko sekundi a onda okrenuo konja nazad ka Šimer Kriku.

Da, sinoć je napravio grešku koju će pokušati da popravi. Prema sudiji Kuperu nije imao nikakve obaveze ali prema Lauri Higin možda ipak jeste.

U Šimer Krik ušao je kad se već spustila noć. Grad je bio tih, a samo nekoliko ljudi je išlo trotoarom. Dok je jahao prema gradskoj štali, gde je nameravao da ostavi svog konja, prozori većine kuća još uvek su bili osvetljeni. Građani još nisu spavali, ali je sve bilo tiho i mirno.

Osetio je da će sutra kad se zabeli nov dan za njega biti mnogo posla.

*

Li Mičener se brzo opijao, uprkos upozorenju koje mu je dao Henli. Sedeći u salunu, u društvu Toma Baseta, već je popio jednu i po bocu viskija. I sve vreme je slušao Alberta, koji je nešto gundao protiv grada. Toga dana je samo nekolicina građana ušla u salun, a čak i kada se spustilo veče, nije došlo do uobičajene gužve.

Čitavo to popodne Džejson Henli nije sišao iz svoje sobe, a Luk Šelton se pojavio samo nekoliko puta, koliko da uzme novu bocu i ponese je u svoju sobu. Mičenera je Šelton zabrinjavao. Nikada mu se, u stvari, nisu dopadali ti mladi, samouvereni revolveraši.

Ustavši od stola za kojim je sedeo, Mičener je lenjo prešao preko sale i spustio bocu na šank. Leđima se naslonio na bar. Natmureno je posmatrao Baseta i Alberta, a onda se trgao i ukrutio se, kada se na sporednim

vratima pojavio Šelton. Izvesno vreme niko nije progovorio ni reči, a onda je Šelton prvi prekinuo tišinu.

– Je li Džejson još gore? – upitao je.

– Čitavo popodne.

– Izgleda da se ne interesuje mnogo za nas, a? – primetio je.

– Verovatno smišlja nove planove.

Da li ti je rekao koga je pozvao?

Šelton je klimnuo glavom, a ozbiljan izraz mu se pojavio na licu.

– Bena Krova – rekao je.

Mičener se namrštitio. To se nije uklapalo u njegove planove.

– Do đavola, to će ga dosta koštati – rekao je. – Ben Krov ne prihvata nijedan posao ispod hiljadu dolara.

– Henli smatra da on toliko i vredi. Ubeđen je da će sa čovekom kakav je Krov uspeti da povрати izgubljene pozicije u gradu. Poznaješ li Krova, Li?

– Da, poznajem ga. Gledao sam ga pre dve godine u Lusku, kad je sredio Dakinove momke. Sedeo sam s njim čitavo poslepodne, a on nije progovorio nijednu jedinu reč. Imao sam utisak da sedim sa mrtvim čovekom. Međutim, nije mrtav bio on, već braća Dakin i Klem Rajder, koji je dojahao s njima.

– Brz? – upitao je Šelton.

– Prokleta brz.

– Video si ga kad poteže.

– Aha! Krov je jednostavno izašao iz saluna, izazvao Džesa Dakina i probušio ga pre nego što je ovaj stigao da trepne.

Mičener je zastao kao da je još uvek bio zapanjen brzinom, kojom je Krov rešavao stvari.

– Onda se na ulici pojavio Bart Dakin – nastavio je – ali, nije poživio više od dve sekunde, kako mi se učinilo, a odmah za njim Klem Rajder. Krov ga je sredio dok si trepnuo okom.

– On dolazi prekostura, kočijom. Henli kaže da Krov ne voli da jaše. Više voli da putuje udobno – rekao je

Li. Mičener je pošao za njim i na njegovu veliko iznenađenje lice mladog revolveraša kao da je razgalilo nešto nalik na osmeh.

– Dobro si raspoložen, a? – upitao je Mičener.

– Ona Kuperova devojka... razmišljam o njoj čitav dan – rekao je Šelton. – Mnogo bih dao da mogu da je dobijem.

– Bogami, slažem se s tobom – odvratio je Mičener. – Posmatram je već četiri meseca. Uvek je tako ponosna... uobražena. Što bih voleo da mi padne šaka!

– Pa... i to bi se moglo izvesti.

– Zaista misliš? Kako?

– Zašto da ne? Kuper je danas izveo svoju predstavu i petorica naših prijatelja su mrtvi.

Mičener se zamislio nekoliko trenutaka, a onda se nacerio Šeltonu.

– Kladim se da Henli neće imati ništa protiv. Na salun mogu da paze Baset i Albert.

– Naravno da mogu – rekao je Šelton i sišao s ograde na kojoj je sedeo. – Hajdemo.

Krenuo je lagano ulicom, a Mičener ga je pratio u stopu. Luk Šelton je skrenuo pored trgovine i usporio korake, kad su se našli u blizini sudijine kuće.

– Svetla su upaljena – rekao je Mičener.

– To je dobro. Ako matori pokuša da pravi probleme, postaraj se za njega. Ja ću paziti da nam devojka ne pobegne.

Šelton je prišao kapiji, pažljivo osmotrio ulicu i ušao u dvorište. Zauzstavili su se tek kod verande i Šelton je šapnuo.

– Ti kucni na vrata, a ja idem sa zadnje strane. Postaraj se da brzo ukloniš Kupera s puta.

Mičener je pričekao nekoliko trenutaka da bi mu dao vremena da zau-

zme položaj koji hoće, i tek onda je nekoliko puta snažno lupio pesnicom na vrata. Čuo je korake u kući, a zatim je odjeknuo sudijin glas:

– Ko je?

Mičener je pokrio usta rukom i nerazgovetno promrmljao.

– Imam poruku za vas, sudijo. Šalje me Holidej.

Nastala je duga tišina, a onda je Mičener čuo kako sudija povlači rezu na vratima. Izvukao je revolver iz futrole i zadržao ga u ruci. Kada su se vrata otvorila, on je snažno gurnuo starog čoveka unutra. Nogom je zalupio vrata za sobom i vraški pogledao Beti Kuper koja je kratko kriknuvši ustala sa divana u uglu sobe gde je do tada sedela. Sudija Kuper je izgubio ravnotežu, kad ga je Mičener gurnuo i zateturao se preko sobe, a do tada Šelton je već bio ušao na zadnja vrata i prileteo devojci.

Devojka je pokušala da se otrgne, ali je Šelton, cereći se muklo, zgrabio za obe ruke i privukao je sebi. Ni tada devojka nije imala nameru da se pokori, ali je njena snaga bila preslaba. Dok se borila s njim, bluza joj se pocepala na grudima.

I Mičener je užagrelih očiju pošao prema devojci, ali se odjednom uozbiljio kada je video da je sudija ustao i jurnuo preko sobe prema svom stolu, otvorio je fioku i gurnuo ruku unutra. Mičener je pretpostavio da sudija hoće da uzme revolver.

Priskočio je sudiji i svom snagom gurnuo fioku. Čulo se krckanje kostiju i sudija je bolno zajaukao. U istom času, cev Mičenerovog revolversa snažno se spustila na sudijinu sedokosu glavu.

Kuper je onesvešćen pao na pod, zakačivši pri padu lampu koja je stajala na stolu. Plamen je buknuo, a Šelton, koji je još uvek držao Beti visoko podignutu, gadno je opsovao.

Odbacio je devojkicu u stranu i dograbivši jednu krpicu, bacio je preko plamena.

– Do đavola, Li! Vatra! Gasi brzo! Brzo vode!

Mičener se osvrnuo oko sebe, a kad je ugledao otvorena vrata kuhinje, poleteo je tamo. U tom trenutku Beti je skočila sa stolice u koju je bila bačena i ponovo napala Šeltona, grebuci ga noktima po vratu i pokušavajući da ga dohvati za oči. U jednom momentu, njeni nokti su se zakopali u njegovo lice i Šelton je svom snagom udario nadlanicom po glavi, sipajući pri tome najgadnije psovke. Beti se zateturala i pala na drugu stranu odaje, gde je ostala da leži.

U tom času je Mičener stigao sa vedrom vode i pljusnuo je na vatru. Obojica su sada udarala po zapaljenoj dasci poda, a soba se lagano punila dimom. Sa još nekoliko zamaha krpom, vatra je bila ugašena. Šelton se tada odmakao korak nazad i pažnju usredsredio na devojkicu. Ona se, međutim, u međuvremenu bila zavukla pod sto. Revolveraš je uhvatio za nogu i povukao napolje. Grubo je podigao s poda i bacio je na divan. Prišao mu je Mičener i brišući zagaravljene ruke o stolnjak, rekao tiho.

– Napravili smo suviše buke, Luk.

– Pa šta onda, do đavola? – planuo je Luk kome se nije ostavljala devojkica. – Valjda se ne plašiš budala u ovom gradu? Pogledaj malo ovu devojkicu i seti se kako nas je uvek prezirivo posmatrala.

Mičener je ponovo pogledao Beti i primetio da devojkica dolazi svesti. Kada je najzad Beti otvorila oči, Šelton ju je dograbio za mišice.

– Do đavola, zaista ćemo se zabaviti, Li – rekao je. – Ali, pazi ona voli da grebe. Uostalom, kakvog ima smisla baviti se oko žene, koja ti se ne opire? Imao sam i suviše onih koje odmah ležu.

Izgledalo je da se Šelton odlično zabavlja i uživa u nastaloj situaciji, ali, Beti se iznenada otrgla od njega i noktima ponovo krenula ka njegovom licu. Šelton se izmakao i jednim spretnim pokretom pocepao devojčinu bluzu. Gola put je blesnula u mraku sobe. Mičener je razrogačio oči. Pogled na Betinu golotinju sasvim ga je izludeo.

Dograbilo je ostatak bluze koji je još donekle skrivao devojčina ramena i osetio kako tkanina klizi za njegovom rukom. Beti je obema rukama pokrila gola prsa i kriknula, ne skrivajući odvratnost.

Šelton ju je grubo odgurnuo prema Mičeneru i rekao glasom, koji je treperio od uzbuđenja.

– Kreni, Li, ali ostavi nešto i za mene!

Beti je osetila da više ne može da više, toliko je strah obuzeo. Stajala je kao skamenjena, nesposobna da više učini bilo šta. Mičener je zgrabio obema rukama i pokušao da je poljubi, ali ga je Šelton odgurnuo i uzviknuo.

– Hej, polako, Li! I ja učestvujem u igri. Uostalom, biće dosta za obojicu.

Beti je osećala kako je guraju jedan drugome, a u glavi je počelo da joj se muti od toga i njihovih uzvika punih životinjske pohote. Soba se okrenula oko nje i nekoliko puta je skoro pala, ali, svaki put bi je zadržala gruba ruka i ponovo je uspravila na noge. Konačno je njome ovladao očaj i ona je obema rukama zgrčenim u kandže počela da grebe oko sebe, nadajući se da će bar jednog od napadača zakačiti po očima. Ali, sa svakim njenim nesvesnim pokretom, sa nje se kidao po komad već rascepane odeće i na kraju je ostala sasvim naga između dva napasnika.

Zatvorila je oči, želeći da bar za trenutak ukloni ispred sebe sliku ta

dva iznakažena, divlja lica. Kada je ipak otvorila oči, ugledala ih je obojicu kako stoje i iscerenih lica gladnim pogledima proždiru njeno nago telo. Uzalud je pokušavala da rukama pokrije svoju nagotu.

– Proklete svinje – ciknula je. – Platićete ovo!

– Da, samo je malo izgleda da nas neko uhvati, gospođice. Li, drži je čvrsto! – doviknuo je Šelton Mičeneru.

Mičener je oklevao, jer se Beti okrenula prema njemu s očiglednom namerom da ga napadne. Ispružila je ruke trudeći se da mu zabode prste u oči.

Ipak, revolverašu je uspelo da je dograbi i čvrsto pritisne uza zid. Počeo je da je snažno šamara, a devojčina glava je letela sa strane na stranu, sve dok joj se oči nisu zamaglile, a snaga počela da popušta.

Ostatkom svesti, Beti je shvatila da neće moći da im se odupre i u tom trenutku poželeva da umre.

Samouvereni Šelton je odgurnuo Mičenera u stranu i zgrabio devojku za grlo, prisiljavajući je da digne glavu. Pritisnuo je svoje usne na njene, ali, Beti je prikupila poslednje ostatke snage i zubima ga snažno ugrizla za usnu.

Luk Šelton je odskočio unazad. Krv mu je linula niz bradu. U očima je zablistao divlji plamen kad je zamahnuo pesnicom i tresnuo devojku posred lica.

Beti je ošamućeno klonula. Shvatila je da ništa neće moći da učini da bi se odbranila od ove dvojice napasnika za koje je znala da ih njena nesvestica neće sprečiti da učine što su namerili. Lagano je kliznula niz zid uz koji je bila priterana predajući se sudbini.

Tada su se vrata otvorila i na njima se pojavio Dok Holidej.

Izlazeći iz štale gde je ostavio konja, Dok je primetio vatru koja je kratkotrajno zaplamsala iz prozora na sudijinoj kući i hitro krenuo ovamo. Sada je stajao na vratima i posmatrao bandite pogledom od kojeg im se ledila krv u žilama.

Mičener se okrenuo znutih usta od iznenađenja. Iz ogrebotine na licu tekla mu je krv. Uprkos iznenađenju, potegao je pištolj.

– Prokleta kopile! – siknuo je Holidej i revolver mu se stvorio u ruci. Prvi metak je razneo Mičenerovo grlo, a drugi je pogodio revolveraša u prsa i odbacio ga na zid, gde je ostao nekoliko sekundi kao da je zakovan. Zatim je pao na pod, tačno pred noge Beti Kuper. U prvom trenutku skamenjen od iznenađenja, Luk Šelton se posle prvog pucnja bacio u stranu i potegao revolver iz futrole. Dok Holidej je mirno sačekao dok oružje nije počelo da se podiže prema njemu, a onda je iz njegovog „kolta“ ponovo sevnulo. Ispalio je tri hica jedan za drugim i tri rupe su se otvorile na Šeltonovim grudima. Istog trenutka, u njemu više nije bilo života.

Revolver je ispao iz ruke mladog revolveraša, a njegovo beživotno telo se ispružilo na podu, tačno na mestu gde je malo pre goreo plamen iz oborene lampe.

Dok Holidej je pogledao nepomična tela revolveraša, a tek onda Beti. Na jarkoj svetlosti, pred njim se blistala fantastično lepa nagota njenog tela. Dodirnuo je nežno, a kada se ona nije ni pomerila, on je digao i odneo u njenu sobu gde je položio na postelju i pokrio ćebetom.

Okrenuo se po sobi i ugledao sudiju Kupera, koji je ležao pored svog stola. Prišao mu je i obradovao se kad je video da je starac živ.

V

Džejson Henli je skočio sa kreveta na kojem je ležao u trenutku kad je u gradu odjeknuo prvi pucanj. Dograbio je svoj opasač sa revolverom, hitrim pokretom ga pripasao i kao bez duše poleteo niz stepenice.

Dole, u sali, zatekao je Baseta i Alberta, a između njih je bila boca viskija.

– Šta do đavola znači ta pucnjava? – upitao je, a oba revolveraša su sle gla ramenima. Gledajući ga pravo u oči, Baset je promrmljao.

– Čini mi se kao da neko puca u blizini trgovine.

– Pođi onda i prover. A gde su Šelton i Mičener?

Baset je pogledao Alberta, a pošto ovaj nije mogao da mu pomogne, promrmljao je tiho.

– Nisam ih video skoro čitav sat.

– Do đavola, ako su njih dvojica umešani u tu pucnjavu, žive ću ih ode-rati. Pronađite ih i dovedite ovamo!

Baset je malo podigao svoj opasač sa revolverom i dohvatio čašu, ali je Henli zaur-lao.

– Ostavi sada to piće Basete i radi ono što ti kažem.

Baset se okrenuo na petama, a Albert je pošao za njim. Na licima obojice videlo se da baš nisu oduševljeni naređenjem da izađu na ulicu. Međutim, ulica pred njima bila je sasvim pusta. Jedino je grupa radoznalih građana stajala blizu trgovine.

Baset je krenuo prema njima.

– Ko je napravio toliku galamu? – upitao je kada im je prišao.

– Niko mu nije odgovorio, ali, Baset je primetio da su pogledi ljudi bili prikovani za kuću sudije Kupera.

– U Kuperovoj kući, je li tako? – opet je upitao.

Ni na to pitanje nije dobio nikakav odgovor.

Baset ih je sve gadno opsovao. Odgurnuo je jednog niskog, starijeg čoveka u stranu i probio se između ostalih građana na ugao ulice.

Izvukao je revolver i proverio ga, pa je tek onda ušao u dvorište sudije Kupera.

Za trenutak je zastao i sačekao Alberta, a onda su krenuli jedan pored drugog stazom koja je vodila do verande.

Za to vreme u kući, Dok Holidej je preneo sudiju u fotelju i obrisao krv sa njegovog lica. Onako u polumraku, pronašao je flašu sa brendijem i nasuo jednu čašu. Sudija se već bio osvestio. Prihvatio je čašu od Doka, koji mu je posavetovao da odmah popije piće. Upravo tada su obojica začuli korake na verandi i ispred kuće. U dva koraka, Dok Holidej je prešao preko sobe i zastao pored ulaznih vrata.

Revolver je držao u ruci spreman da opali, čim se promoli neko nepoželjan.

Koraci na verandi sada su se čuli jasnije, a uskoro i Basetov glas.

– Li! Jesi li u kući? Luk?

Onda je nastala tišina.

– Izgleda da nema nikoga – opet se čulo spolja.

– Zovi još jednom – javio se drugi glas.

– Nema ih, i sam vidiš – rekao je čovek, ali je ipak ponovio poziv. – Li! Luk! Javite se ako ste unutra!

Koraci su se zaustavili i ponovo se čuo onaj prvi glas.

– Izgleda da stvarno nisu ovde, Tome. Hajde da proverimo i dvorište iza kuće, pa da obavestimo Henlija.

Obojica su bila na drugom uglu verande, kad je Dok Holidej otvorio vrata. Baset se okrenuo i, trepćući od žute svetlosti lampe, pošao rukom revolveru. Izgledalo je da se za trenutak zbunio. Ben Albert je stajao samo

korak udaljen od njega. I on je zbunjeno posmatrao priliku koja se pojavila u otvoru vrata.

– Sad je dosta – rekao je Dok Holidej preteći tihim glasom. – Bacite revolvere, ili ću vas izbušiti mecima!

Baset je razrogačio oči.

– Holidej – prošaputao je.

– Da, Holidej – rekao je Dok glasno. – A sada, bacite tu gvožđuriju. Više neću da ponavljam.

Baset je pogledao u Alberta kada je ovaj bacio svoj revolver. On je, međutim, svoj vratio u futrolu.

– Mi nismo ništa uradili, Holideje – rekao je. – Do đavola, došli smo ova-
mo da nađemo Mičenera i Šeltona. Mislili smo da su, možda, ovde.

– I jesu. Prebili su sudiju i pokušali da siluju Beti Kuper. To ih je koštalo glave.

Basetovo grubo lice je prebledelo.

– Hoćeš da kažeš da su mrtvi? Obojica?

Holidej je klimnuo glavom. Zatim držeći revolver uperen u Baseta, lagano mu je prišao i izvadio mu revolver iz futrole.

Svestan da građani s ulice posmatraju šta se dešava na verandi, hitnuo je Basetov revolver daleko u tamu.

– Ova stvarčica ti više neće biti potrebna u ovom gradu, mister – rekao je Dok.

Onda je naglo zgrabio Baseta za košulju i gurnuo ga u kuću. Benu Albertu nije trebalo dva puta ponoviti da pođe za svojim prijateljem.

U kući je sudija već bio zapalio lampu.

Kada je video starog sudiju kako briše krv sa lica, Basetu je zastao dah. Iskolačio je oči i lepo se videlo da je premro od straha.

– Ali... mi nismo – počeo je da muca. Pogledao je u svog pajtaša, koji se sav tresao od straha. Upali su u klop-

ku i više nisu bili onako hrabri kao kad napadaju s leđa.

– Ja znam da vas dvojica niste učestvovali u ovome – rekao je Dok. – Ali, vi ste bili prijatelji s ovom dvojicom propalica, pa je red i da ih sahranite. Hajde, nosite ih napolje iz ove kuće.

Basetu nije bilo potrebno dva puta reći, već je smesta krenuo tamo gde je ležao Mičener.

Zastenjao je od napora, kad je pokušao da podigne teško Mičenerovo telo, ali, kad je video Holidejeve ledene oči, začutao je i uložio svu snagu da podigne leš.

Teturaajući se pod Mičenerovom težinom, nekako se izvukao iz kuće, a čim je izašao, pustio je svog mrtvog pajtaša da tresne o zemlju.

Sudija Kuper je sedeo nepomično. Činilo se da je u transu. Ali, kada je Albert podigao mnogo lakše Šeltona, sudija se pomerio i zapitao:

– Šta to radite, Holideje? Šta se dogodilo? Gde je Beti?

– Sve je u redu, sudijo, sem što je napravljeno malo štete – rekao je Dok. – Imam još jedan posao da obavim, a onda ću se vratiti i sve ću vam objasniti.

Ne obraćajući više pažnju na sudiju, Dok Holidej je krenuo napolje za Basetom i Albertom.

U dvorištu je pronašao jednu staru lopatu. Bacio je revolverašima i doviknuo im.

– Evo, da ih pokopate! Hoću da ta dvojica budu duboko pod zemljom i to za deset minuta!

Holidej je zatim prešao u zadnje dvorište i prišao ogradi. Nedaleko odatle bile su poslednje kuće grada, iza kojih se pružala otvorena prerija.

Tu, u njegovoj blizini, bili su Albert i Baset. Mirno je stajao i posmatrao ih kao kopaju raku, a zatim u nju polažu Mičenera i Šeltona.

Pošto je i to bilo obavljeno, prišao je Basetu.

– Proveo si svoje poslednje trenutke u ovom gradu, mister – rekao je Dok. – Ne zadržavaj se ni toliko da pokupiš svoje stvari. Smesta se penji na konja i jaši, sve dok se tvoj smrad ne izgubi iz ovog grada. Jesi li čuo?

Baset je mračno ćutao.

Dok Holidej se okrenuo Albertu.

– Nadam se da si razumeo ono što sam rekao tvom prijatelju – rekao je.

Ben Albert je namršteno klimnuo glavom. Znoj mu je opet zablistao na licu.

– Da, odlazimo i nećemo se više vraćati! – rekao je s mukom.

– Onda, drum! – podviknuo im je Dok i pošao za njima niz ulicu prema štali kuda su krenuli po svoje konje.

Tek što su se vinuli u svoja sedla, ponovo im se obratio.

– Ako se, slučajno, dogodi da mi se nađete na putu, za vas će biti bolje da se sklonite. Bežite čim me ugledate. Ako ne bude tako, kad se vidimo sledeći put, bićete mrtvi.

Baset je promrmljao psovku, ali je, ipak, poterao konja.

Oborene glave, Ben Albert je krenuo za njim.

Dok Holidej je sačekao da odmaknu desetak jardi, a onda je vratio revolver u futrolu.

Uglom oka, Baset je primetio taj pokret i naglo okrenuo konja. U galopu je poleteo na Holideja. Samo trenutak, Dok Holidej je bio iznenađen ovolikom drskošću. Ali, ni ovoga puta, njegovi refleksi ga nisu izneverili. Bacio se u stranu baš kad je Baset stigao do njega, zgrabio Baseta za nogu i povukao je svom snagom. Basetovo telo je napravilo širok luk kroz vazduh, a onda tresnulo o zemlju. Baset je tiho jeknuo, ali, bio je snažan i posle nekoliko trenutaka s mukom se uspravio. Malo se ljuljao na nogama, ali bes mu je davao snagu. Dok Holi-

dej se nije žurio. Mirno mu je prišao i zadao mu strahoviti udarac u stomak. A kada se revolveraš presavio nadvoje, dočekala ga je Dokova pesnica. Lice mu se bukvalno rascvetalo. Onda je sledio još jedan udarac i Baset se skljojao na zemlju.

– Iznesi svog prijatelja iz grada i postaraj se da se ne vrati više – obratio se Dok Albertu. – I zapamti šta sam ti rekao. U gradu u kojem ja budem, za vas dvojicu nema mesta.

Albert je klimnuo glavom i s mukom otvorio usta da progovori.

– Ako se on bude vratio ovamo, biće sam, Holideje. Meni je dovoljno i ovo sada. Ne želim nikada više da te sretnem. Što se mene tiče, možeš imati i čitav Teksas na raspolaganju.

Prebacio je onesvešćenog Baseta preko sedla i nekoliko minuta kasnije nestao u noći.

Dok Holidej je ostao na mestu, sve dok topot kopita nije zamro u noćnoj tišini, a onda se okrenuo i laganim koracima se vratio do kuće sudije Kupera. Malo je zastao da pogleda šta se tamo zbiva. Prednja vrata su bila otvorena, a u dnevnoj sobi je sada bilo okupljeno dosta ljudi.

Sudija Kuper je stajao među njima trljajući još uvek mesto gde ga je bandit udario revolverom. Kada je ugledao Holideja, razmakao je ljude od sebe i rekao.

– Evo, došao je. Vi ljudi idite svojim kućama. Želim da razgovaram sa Holidejem nasamo.

Građani se nisu protivili. Ponašali su se kao da su srećni što ne moraju dugo da ostanu u njegovoj blizini. Jurnuli su svi napolje i za tren oka se raspršili po mraku. Svaki je požurio svojoj kući.

Čim je i poslednji čovek izašao iz kuće, progovorio je stari sudija. Govorio je s mukom, jer se videlo da oseća bolove u ruci.

– Nisam baš siguran šta se sve ovde dogodilo, Holideje – rekao je mršteći se zbog bolova. – Znam samo da su dva čoveka uletela u kuću i počela da maltretiraju Beti. Kada sam pokušao da uzmem revolver iz ladice u stolu, jedan me je udario tako da sam se onesvestio. – Sudija je stisnuo usne i bolno žmirnuo očima.

– A Beti? Da li se osvestila? – zapitao je Dok.

– Nije. Još leži u sobi na krevetu. Jeste li je vi tamo odneli ili... – sudiji je reč zastala u grlu.

– Ja sam je tamo odneo. Našao sam je na podu...

– Šta se dogodilo, Holideje? – pitao je sudija. – Ona ima ožiljke po rame-nu, vratu, na licu. Ako su oni...

– Nisu – rekao je Holidej tiho. – Stigao sam na vreme. Maltretirali su je i tukli, ali nisu imali vremena da svoje namere ostvare do kraja. Ubio sam obojicu, a nju sam odneo na divan.

Kuper je odahnuo s olakšanjem.

– Kako ću ikada biti u stanju da vam zahvalim, Holideje? Ali, kako to da ste se vratili?

Dok je odmahnuo glavom. – Ne bih mogao da vam kažem tačan razlog. Nešto me je jednostavno nateralo da se vratim. Sada vidim da je dobro što se dogodilo tako. A znao sam da se Henli i njegovi ljudi neće smiriti.

Kuper je klimnuo glavom, spreman da se složi s tim.

– On je glavni krivac za sve – planuo je sudija potpuno izgubivši nerve.

– To je, verovatno, tačno, ali, niko na svetu ne bi mogao da iznese doka-ze protiv njega, dovoljno za sud. Uostalom, to ja ne treba da govorim vama. Vi to znate mnogo bolje. I pazite, Henli je lukav i veoma pokvaren. Zato njega ostavite meni.

Kuper je pogledao Doka Holideja.

Njegove reči zvučale su čudno i u jedno je bio siguran. Toga čoveka nikada neće moći da razume.

– Zašto vi hoćete da se obračunate sa Henlijem? – upitao je Doka.

Dok Holidej je odmahnuo glavom i digao jednu obrvu.

– Jednostavno, kao i svaki čovek od reda, želim da svoj posao dovedem do kraja. Ja već godinama krstarim ovim krajevima i uvek sam pazio na jedno: kad od nekuda odem, želim da mi trag bude čist. Ne bih se osećao dobro da je drugačije.

Sudija ga je gledao, a u očima mu se videlo divljenje.

Dok Holidej je iskapio svoje piće i vratio čašu na ivicu stola. Taman je hteo da izađe iz kuće, kada se Beti pojavila na ulazu u sobu. Bila je obučena u tamnu suknju boje kože, a kosa joj je bila uredno skupljena na zatiljku i vezana trakom. Netremice je posmatrala Doka, a kad se i on malo zagledao u nju, video je brazgotine na njenom obrazu i dve modrice na vratu. No, uprkos svemu, devojka je delovala smireno.

– Videla sam vas na vratima, a onda čula pucnjavu – rekla je kao da govori o najobičnijim stvarima. – Ubili ste obojicu, mister Holideje, zar ne?

– Da, mis Kuper – odgovorio je Holidej kratko.

– Ja sam vam zahvalna, više nego što mogu to da izrazim, mister Holideje – rekla je ozbiljno. – Oni su pokušali da... da... – odjednom se izraz na njenom licu promenio i devojka se stresla.

– Video sam – odgovorio je Holidej.

– Nemoj se uznemiravati zbog toga, Beti – rekao je sudija Kuper. – Do đavola, meni je najviše žao što nisam uspeo da se dočepam onog prokletog „kolta“. A da sam uspeo, i da sam ostao na nogama, još samo nekoliko

trenutaka, veruj mi da bih ubio ona dva tvora. – Sudija se ponovo raspalio, kao da su banditi još u sobi.

– Bilo je strašno – rekla je Beti tiho.

– Najbolje bi bilo da zaboravite na sve to, – smirivao je Dok, shvativši da se devojka može začas naći u histeričnom plaču.

Ali, ona je, izgleda, imala potrebu da baš o tome govori.

Valjda joj je to malo olakšavalo situaciju.

– Nisam više imala snage da im se odupirem – uzdahnula je Beti. – Već sam bila spremna na najgore, a onda ste vi naišli i ja sam se onesvestila. Kad sam se osvestila, bojala sam se da mislim...

U tom trenutku Beti je pogledala pocepanu odeću, koja je još uvek ležala po podu, a lice joj je oblilo tamno rumenilo.

Dok Holidej je shvatio da su ovo prve emocije, koje su probile u njoj. Sve do tada, ona je bila u šoku. Zato je i mogla da o svemu govori tako lako i hladno.

Sada je i sudija Kuper shvatio šta se dešava. Priskočio je devojci i uhvatio je za ruku. U stvari, želeo je da se nađe uz nju, ako bi joj pozlilo.

– Sve je gotovo, Beti – rekao je pokušavajući da je malo oslobodi napeitosti. – Ni o čemu više ne moraš da brineš.

Beti je kao lutka stajala nasred sobe. Onda se okrenula i prišla jednim vratima. Ponovo je zastala na pragu i pogledala Holideja. Sada je opet izgledala potpuno pribrana.

– Hvala vam – rekla je tiho. – Mnogo vam hvala!

Dok Holidej je lagano klimnuo glavom. Još uvek nije bio siguran da je sa devojkom sve u redu.

Ona je, međutim, izašla u susednu sobu i mirno zatvorila vrata za sobom.

Sudija i Dok su se pogledali.

– Neće to trajati dugo – rekao je Dok. – Pustite je da to odboluje. Za dva dana sve će biti u redu.

– Nadam se – uzdahnio je sudija. – Jadna Beti. Ovo je bilo strašno za nju.

– Možete li sada da zamislite kako se osećala Ana?

Sudija je klimnuo glavom.

– Mnogo smo krivi pred njom. Mnogo – rekao je tiho.

Dok Holidej je pošao vratima. Ipak, osećao se i sam nekako zbunjeno. Ako je išta bilo dobro u celoj ovoj situaciji, onda je to bio njegov povratak ovamo. Da nije stigao na vreme, znao je šta bi se dogodilo. Od te pomisli sav se naježio. Beti Kuper je bila bolje sreće od Ane i on je zbog toga bio veoma zadovoljan. Grad još uvek nije bio oslobođen ološa i bandita, ali čišćenje je počelo i mogao je postati nešto u čemu se mirno moglo živeti.

VI

Put do pansiona vodio je kroz jednu sporednu ulicu i mada nije voleo mrak Holidej se ipak tuda uputio. Negde na sredini ulice začuo je jedva čujan šum i iz tame je do njega dopro ženski glas.

– Vratio si se, dakle.

Holidejeva ruka je mahinalno poleтела ka dršci revolvera ali se sledećeg trenutka zaustavila. Pri bleđoj svetlosti udaljene ulične svetiljke prepoznao je Lauru Higans. Stajala je naslonjena na dovratnik i Doku se činilo kao da ga je očekivala.

– Oh, to ste vi – rekao je Dok i dotakao prstima obod šešira. – Skrećem vam pažnju da stajanje u mraku može biti opasno. Moglo se desiti da opalim.

– Znam, ali svejedno mi je. Moj život je ionako besmislen – rekla je patetično. – I na čemu smo sada? Igraš ulogu zaštitnika?

– Ne znam na šta mislite gospodo... Henli.

– Ne pravi se lud, znaš na šta mislim. Vratio si se da zaštititiš onu šmizlu. – Lice joj je obojio prezir. – Jadna mala nezaštićena! Nevinašce! Naravno, za Lauru Higans to ne bi učinio – dodala je ogorčeno. – Laura Higans je drolja koja zna da se snađe u svakoj kaljuzi.

Holidej ju je ćuteći gledao. Nije znala da mu čini nepravdu i neki unutrašnji glas došapnuo mu je da digne ruke od svega. Koliko puta je izbegao metak ubice koga je ona poslala? Eh, ljudi ne znaju za zahvalnost. Hteo je da prođe pored nje ali ona kao da je to osetila. Prišla je i uhvatila ga za ruku.

– I šta sad nameravaš? – zapitala je koketno.

– Idem da posetim vašeg supruga, misis Henli.

– Ime mi je Laura, rekla sam da ne volim njegovo prezime. I šta ćeš s njim? Da ga ubiješ?

– Ne, nego da mu dam jedan savet.

– A kakav savet?

– Radoznali ste... mis Higans.

– Hm... normalno. Njegovo ponašanje utiče na moj život. – Zaćutala je trenutak. – I šta ako te ne posluša?

– Onda će morati da se bori – rekao je Dok odlučno i lagano izvukao ruku iz njene.

Laura je pustila da izvuče ruku. – Znač, nisi fer. Ako si već rizikovao glavu zbog one šmizlice, mogao bi nešto da učiniš i za mene. Nešto što te neće mnogo koštati.

Holidej je upitno digao obrve. – A šta to?

– Ne znam šta ćeš tražiti od njega ali znam jedno. Ti si srušio sve njegove planove i među vama ne može biti mira. On će hteti da ti se osveti.

– Znam! – rekao je kratko Dok.

– Onda ću ti dati jedan savet: ako

hoćeš da ostaneš živ, oteraj ga iz grada kao što si učinio sa Basetom i Albertom. On je kukavica, poslušaće – dodala je žestoko. – Pobeći će odavde glavom bez obzira. Ali to se tiče i mene.

– Shvatam. Ali šta vi želite?

– Htela bih da ode a da meni ostavi salun i ostalo. Ne želim da idem sa njim. Ti možeš da ga nateráš da mi sve ostavi. Uostalom, već sam ti rekla da mi ponešto duguješ.

– Znači, imate nameru da ostanete u gradu? – upitao je.

– Da, a zašto ne? Jedina stvar koju ne podnosim u ovom gradu je moj vrli muž. Ako ga oteraš iz grada, sve će biti u redu. Ja ću preuzeti salun. Mogu da iznajmim ljude i da započnem pošten posao.

Dok je odmahnuo glavom i pošao dalje, a Laura je krenula za njim i ponovo ga uhvatila za ruku. Prišla mu je sasvim blizu i zagledala mu se u oči.

– Ali, ja želim još nešto, Holideje.

– Da čujem – rekao je Dok i upitno digao obrve.

– Želim tebe.

– Mene? Pa vi ste, zaista, skromni – podsmehnulo se Dok.

– Nas dvoje bismo mogli fantastično da radimo. Obogatili bismo se. Imali bismo sve što možemo da zamislamo.

– Verovatno da je tako, ali, ipak neće biti tako, madam.

– Zašto? Ja bih bila dobra prema tebi. Obećavam.

Dok Holidej se nasmejao bezglasno. Sažaljivo je pogledao Lauru i rekao.

– Na žalost, ja moram da obavim još neke stvari. Nemam vremena da se bavim takvim kombinacijama. I molim vas ne ulazite za mnom u salun. Želim da vidim Henlija nasamo.

– Kako ti kažeš, Dok – rekla je

Laura. Zatim se hitro podigla na prste i poljubila ga u usta.

Dok Holidej se mirno okrenuo od nje, prišao vratima saluna i otvorio ih udarcem noge. Prešao je preko sale i na stepeništu ugledao Henlija. Dok Holidej se odmakao u stranu i prišao šanku. Mirno se naslonio na šank kao da Henlija nije ni primetio.

– Mičener i Šelton su mrtvi, Henli – rekao je bezbojnim glasom. – Baset i Albert su odjahali pre pola sata.

Henli je odmahnuo glavom, a na licu mu se pojavila neverica.

– Lažeš, prokletinjo – rekao je besno.

– Ostao si sam, Henli. U ovom gradu nikome nisi potreban i niko te ne želi. I zato ćeš se spakovati i otići. Za tu operaciju dajem ti pola sata. Dovoljno ti je. Došao si ovamo kao golać, pa ne moraš ništa da seliš. Ovde si zaradio dosta novca, a njega ne treba dugo pakovati.

Henli je odmahnuo glavom. Lice mu se iskrivilo od besa. Sišao je sa poslednje stepenice na kojoj je stajao i krenuo prema Holideju.

– Nosi se do đavola, Holideje! Ubiću te! – siktao je. – Ne plašim te se ni malo! Mogao bih da te izbušim mećima tu gde stojiš!

– I sam znaš da ću živeti dovoljno dugo da te ubijem, Henli – rekao je dok mirno. – Ako me poslušáš, imaćeš šansu da preživiš. Možeš otići daleko odavde i na nekom drugom mestu sve početi ponovo.

– Šta ti misliš da metak tebe ne može da zaustavi? – zaurao je Henli.

Dok Holidej ga je mirno gledao u oči.

– Mičener i Šelton su pokušali da siluju Kuperovu devojkicu, Henli – rekao je Dok. – To tek informacije radi.

– Šta se to mene tiče?

– Ne znam. Jasno mi je samo jedno. Kad građani saznaju šta se dogodilo,

doći će po tebe. Oni znaju da su Mičner i Šelton radili za tebe i smatraće da u njihovom divljaštvu ima i tvoje krivice.

Krupne graške znoja orosile su Henlijevo čelo, a čitavo telo mu se zatreslo od jeze, kad je pomislio kakva bi sudbina mogla da ga zadesi.

Povukao se dva koraka nazad. Videlo se da više nije tako siguran. Ipak, u očima mu je još uvek plamtela divlja mržnja prema čoveku koji je pokvario sve što je on stvorio.

– Tvoja žena će ostati u gradu i nastaviti da vodi posao, Henli – dobacio mu je Dok. – Prema tome, nećeš morati da brineš za njenu budućnost.

– Baš me briga za tu kuju – progundao je Henli.

– Tvoja stvar. Ali, ja nisam odustao od onoga što sam rekao. Imaš još pola sata, mister. Za tebe će biti najbolje da po isteku tog vremena budeš na izlazu iz grada.

Henli je opsovao divlje, a Holidej je stajao mirno, nemarno naslonjen na šank. Stajao je tako sve dok nije zaključio da je izgubio dosta vremena sa Henlijem.

Onda je naglo skočio, a njegova pešnica je sevnula. Tresnuo je svom snagom Henlija posred lica. Pre nego što je Henli stigao da padne, Dok ga je dograbio za rame, okrenuo ga prema sebi i snažnim udarcem odbacio na stepenice.

Zgrabio ga je, zatim, za kragnu košulje i povukao nagore.

Na sredini hodnika pronašao je njegovu sobu i uvukao Henlija unutra. Ispod kreveta je izvukao torbu, bacio je Henliju na grudi i rekao:

– Pakuj se i polazi! A što se novca tiče, predomislio sam se. Ponećeš samo stotinu dolara. Ostalo ću predati građanima. Neka oni odluče šta će s njim.

– To je krađa! – kriknuo je Henli.

– Šta kažeš, krađa? Bar ti nemaš prava da se žališ zbog toga. Kao da si taj novac zaradio na pošten način, a? Ali da bude pošteno, napisaćeš izjavu da sve poklanjaš građanima. Isto tako, napisaćeš ovlašćenje da ovaj lokal ubuduće vodi tvoja žena.

Henli se naslonio na zid brišući krv sa lica. Jeknuo je, i lice mu se iskrivilo od bola. Kada je dotakao bradu, pogledao je Holideja i ispljunuo krv na tepih.

– Dabogda završio u paklu, Holideje! – progundao je.

– Pakuj se – odvratio je Holidej mirno.

U sledećih nekoliko minuta, Henli je uradio sve što mu je rečeno. Naku pio je dovoljno odela i ličnih stvarčica da njima napuni putnu torbu. Onda je izvukao ključ iz džepa na prsluku i otključao gornju fioku pisaćeg stola, koji se nalazio u uglu sobe. Kada je zavukao ruku u fioku, Holidej mu je priskočio i oteo mu skriveni revolver, a onda mu iz jedne drvene kutije odbrojao sto dolara. Dao je Henliju tih sto dolara, zgrabio ga za ramena, gurnuo ga kroz vrata, a zatim niz stepenice. Konačno ga je izgurao kroz zadnja vrata u dvorište. Tamo se naslonio na ogradu i sačekao da Henli osedla konja.

Pošto je i to bilo obavljeno, Dok mu je tiho dobacio.

– Ako se vratiš u ovaj grad, ja ću te ubiti, Henli. Ti to znaš, a i ja sam, da ću to uraditi.

Henli ga je posmatrao nekoliko dugih trenutaka pre nego što je odgovorio.

– U ovom svetu punom budala, jedan odlučan čovek može napraviti čuda, Holideje. Čovek kao ja, na primer. Dokazaću ti da je istina što govorim. Hoću, pa makar mi to bila poslednja stvar koju ću uraditi u životu. Vratću se.

– To će biti poslednja stvar koju ćeš pokušati, mister. Jaši i gubi se odavde do đavola. Ne želim više da te gledam.

Dok je snažno gurnuo Henlija prema konju i ovaj se više nije suprotstavljao. Bilo mu je potrebno izvesno kraće vreme da bi se dobro namestio u sedlo, a onda se okrenuo i ljutito pogledao Doka. Međutim, pre nego što je poterao konja, ugledao je Lauru kako stoji kraj ugla saluna i smeje mu se. Henli ničim nije pokazao da je video, ali, umesto da potera konja prema sporednoj ulici, kao što je nameravao, okrenuo ga je i pošao duž zgrade saluna, da bi zastao kraj ugla, gde je stajala Laura.

Žena ga je pogledala odlučnim pogledom. Kad je zastao ispred nje, ona mu je dobacila resko.

– Nikad nisi bio dovoljno čovek, Džejsone. Sada, kad znaš koliko si mali i bedan, nadam se da to nećeš nikada zaboraviti i da ćeš se držati podalje od mene. Pobrinuću se da se naš razvod obavi što pre. A posle toga ću se postarati da uvek imam pored sebe čoveka koji će te ubiti, ako mi ikada priđeš.

Henli ju je presekao besnim pogledom. Sagnuo se i hitrim pokretom šcepao ženu za kosu. Laura je vrisnula od bola, a Dok Holidej je izvukao revolver iz futrole i rekao sasvim mirno.

– Ostavi je na miru, Henli. Nastavi svojim putem!

Henli ga je krvnički pogledao i pljunuo u prašinu. Niz bradu mu se još uvek slivao tanak mlaz krvi.

Ponovo se okrenuo Lauri i zaurao.

– Ja još nisam gotov, prokleta kućko – prosiptao je. – Sačekaj malo i videćeš da sam u pravu. Brzo ću se vratiti, a ti ćeš me čekati ovde. Do đavola, ukrotiću te, ženo, ili ću te sahraniti.

– Imaš na raspolaganju još samo pet sekundi, Henli – opomenuo ga je Dok i Henli je grubo odgurnuo ženu od sebe. Udarila je glavom o kameni zid, kratko i bolno jauknula i srušila se na trotoar.

Henli je tada besno zabo ostruge u bokove konja, a životinja je poletela ulicom. Pošto je prešao nekih stotinaćak jardi, naišao je na grupu građana od kojih su neki, videvši ga na konju i sa putnom torbom prebačenom preko sedla, shvatili šta namerava. Počeli su da ga grde i preteći da mašu pesnicama prema njemu.

Henli je opsovao i nateravši konja na njih, prisilio ih je da se povuku na trotoar. Onda je nastavio da jaše prema izlazu iz grada neprestano psujući. Konačno je izjahao na put kojim je dolazila kočija iz Luska. Ali, on je nastavio da jaše ne osvrćući se.

*

Dok Holidej je sedeo za barom, a Laura je stajala iza pulta u trenutku kada je sudija Kuper ušao unutra. On je već bio obavešten o Henlijevom odlasku.

Iza Kupera je ušlo desetak građana, koji su, oklevajući, zastali pred vratnicama saluna.

Kuper je stupio u salun i odlučnim koracima došao do šanka.

– Gospodo Henli – sudija je ljubazno klimnuo glavom Lauri, a onda je prišao Doku.

Dok Holidej je, takođe, klimnuo glavom u znak pozdrava i upitno ga pogledao. Ništa nije rekao. Čekao je da sudija kaže šta ima. A da nešto ima, to se videlo po njemu.

Kuper nije oklevao dugo.

– Mister Holidej – počeo je odmah. – Upravo sam, sa nekoliko građana, razgovarao o situaciji u Šimer Kriku.

– I? – ohrabrio ga je Dok.

– I – produžio je sudija – svi se slažemo da vi posedujete kvalitete koje ovaj grad ne može da ne uvažava.

– To je laskavo za mene.

– Ne samo to. Ti kvaliteti vas kvalifikuju za stalnu poziciju u našem gradu.

– Stalnu poziciju? Ne znam šta hoćete da kažete, ali, za mene nema nikakvih stalnih pozicija ni u jednom gradu. Ja volim promenu.

– Saslušajte me samo do kraja. Grad je svakim danom sve veći, sve bogatiji. U ovom trenutku, kad ste nas oslobodili Henlijevog pritiska, mi svi osećamo da nam je pružena šansa da naš razvoj i ubrzamo.

Dok Holidej uopšte nije reagovao na njegove reči. Sudija Kuper se nelagodno promeškoltio, a onda je dobacio pogled prema Lauri Henli. Bilo je očigledno da je pomalo zbunjen zbog njenog prisustva iza šanka.

– Položaj koji ja sada želim da vam ponudim, mister Holideje je... U stvari, nama je potreban čuvar zakona u ovom gradu. Mi smo ubeđeni da će ovom gradu biti obezbeđeni prosperitet i mir, ako vi budete sedeli u šerifovoj kancelariji.

Dok Holidej ga je pogledao iznenađeno. Uzdahnuo je i slegao ramenima. – Ja? Šerif? Šta vam pada na pamet?

– Bojim se da ste stigli kasno, sudijo – javila se Laura.

– Kasno? – rekao je sudija. Njegovo pitanje je bilo upućeno Doku. – Znači li to da ste rešili da napustite grad?

Dok nije uspeo da dođe do reči, jer se opet javila Laura.

– Rešio je da ostane i radi u ovom salunu. Pogledajte, od danas ja vodim ovaj salon.

Pružila je sudiji punomoć koju je potpisao Henli, kad ga je Dok naterao da ovlasti Lauru da vodi salon.

Kuper je pročitao punomoć i dosta dugo, sav natmuren, gledao u Henlijev potpis, kao da nije mogao da veruje svojim očima.

– Znači, vi ste sada vlasnik saluna, gospođo Henli?

– Da, ja sam vlasnik. A Dok Holidej će mi pomagati da ovde održim mir i red. Biće mi... u neku ruku ortak.

Dok Holidej ju je iznenađeno pogledao. Laura ga je na svoju inicijativu izvukla iz škripca. Sudija nije bio u stanju da sakrije svoje razočaranje.

– Vrlo mi je žao, mister Holideje – najzad je rekao tiho. – Ali, šta se tu može. Sam sam kriv. Trebalo je da požurimo.

Kuper je pružio ruku. Dok je prihvatio i čvrsto je stisnuo. Onda je stari sudija klimnuo glavom Lauri i rekao.

– Do viđenja, gospođo Henli. A vama, mister, Holideje, želim svaku sreću. Ipak, hteo bih da znate, da moja ponuda ostaje otvorena. Ako se predomislite, molim vas da mi se obratite. Biću srećan da vam prikačim zvezdu.

Doku Holideju je došlo da se nasmeje. Imao je on u svojoj karijeri i takvih situacija, ali, zvezda mu nikada nije ležala.

– Kako vi kažete, sudijo – odgovorio je neutralno, ne želeći da ponovo počne ubeđivanje.

Ne krijući da je nezadovoljan svojom misijom, sudija se okrenuo i izašao iz saluna. Dok Holidej ga je posmatrao kako razgovara sa građanima, koji su stajali pred vratima, a onda su svi zajedno krenuli niz ulicu.

Laura je nasula Holideju još jednu čašu brendija i osmehnula se. – Ono što sam maločas rekla ozbiljno sam mislila Dok. Ponuda važi i samo od tebe zavisi da li ćeš je prihvatiti. Ali, ne bi se pokajao.

Dok je pogledao ispod oka. – Vi znate Laura da me to ne interesuje. Ne znam zašto bih prihvatio.

– Ali, sada je već prilično kasno – nastavila je žena praveći se da nije čula njegov odgovor. – Idem gore da spremim sobu za tebe. Vreme je da se odmoriš. Današnji dan je bio buran.

Dok Holidej je tek tada odmahnuo glavom.

– Ja imam sobu u/pansionu – rekao je.

– Ali... zašto? – zapitala je i ispod oka pogledala Doka. – Zar toliko misliš na onu šmizlicu da sam ti ja odvratna? Ne igray se vatrom... – začuvala je i videlo se da se s mukom savladala. Zatim se nagla preko šanka i umilno prošaputala. – Sviđaš mi se, Dok. Kad bolje razmislim... uvek si mi se sviđao. Sada, kada sam to shvatila, ne želim da te ispustim. Znaš, ja umem da usrećim svakog muškarca, bolje nego bilo koja druga žena.

– Nemojte tako da govorite, mis Laura Higin – uozbiljio se Dok.

– Zašto? – začudila se Laura.

– Zato što će se Henli vratiti.

Laura ga je pogledala razrogačenih očiju. Rekao je to tako sigurno, kao da mu je sam Henli rekao da će se vratiti.

– Neće se vratiti, Dok – rekla je oklevajući. – Ti si ga tako isprašio da mu neće pasti na pamet ni blizu Šimer Krika da dođe. Poznajem ja dobro njega.

– Za dan ili dva, on će se vratiti – rekao je Dok. – Zato je bolje da pripazite šta radite. I ubeđen sam da neće doći sam.

Laura se namrštila. Nasula je sebi piće i iskapila čašu u jednom gutljaju. – Neka ga nosi vrag – rekla je. – Ako se vrati, ja ću ga se otarasiti jednom za svagda.

Dok Holidej je, takođe, ispio piće i vratio joj čašu.

– Navratiću ovamo ujutru, mis... Higin – rekao je. Zatim je izašao iz saluna. Pošao je lagano trotoarom i skrenuo u ulicu koja je vodila do pansiona. Popeo se u svoju sobu. Još s vrata skinuo je čizme i legao na krevet, osetivši tek tada koliko je umoran.

Henli će se vratiti, u to nije sumnjao. Bio je ubeđen da će se vratiti i to u društvu.

Henli nije bio glup i znaće da će sad imati da se bori ne samo s njim, već sa čitavim gradom. Zato će paziti kako dolazi i s kim. Više, sigurno, neće dovesti nekog Marčisona. Ne, ovoga puta će sigurno unajmiti opasnog revolveraša, profesionalnog ubicu.

Dok Holidej je mirno sklopio oči i već posle nekoliko trenutaka utonuo u san.

*

Beti je sedela na verandi ispred kuće, kada se sudija Kuper vratio iz saluna gde je pokušao da ubedi Doka Holideja, da primi šerifsku zvezdu. Po izrazu na njegovom licu, odmah je shvatila šta se dogodilo.

– Nije prihvatio, striče, zar ne?

Sudija Kuper je odmahnuo glavom.

– Nije. Ima druge planove.

– Znači, odlazi iz grada?

– Ne.

Kuper je prošao pored svoje brata-nice i ušao u kuću. Bio je namršten i Beti je znala da je loše volje. Ipak, nije mogla da ga ne pita ono što je zanimalo.

– Šta, onda, namerava da radi, striče? – upitala je ulazeći za njim u dnevnu sobu.

– Henlijeva žena je preuzela vođenje saluna – odgovorio je sudija namrgođeno. – Henli je napustio grad, a ona sad radi. Holidej se na neki način udružio s njom. Ne znam pod kojim

uslovima, tek on će, verovatno, voditi glavnu reč.

Beti ga je pogledala iznenađeno. – Ali... šta će on raditi tamo? Osim toga, ona je... ona...

– Znam – prekinuo je Kuper i mirno klimnuo glavom. – Pretpostavljam da zna i Holidej. U svakom slučaju, nije naše da donosimo sud o bilo kome. Svako ima pravo da živi vlastiti život. Stvari su još uvek nesređene, ali, pošto će Holidej ostati u našem gradu, to mi daje neke nade za budućnost. Uostalom, ako se i ne predomisli, moraćemo da se potrudimo da se snađemo i bez njegovih usluga.

Dok je govorio, sudija Kuper je posmatrao svoju brataniču i odjednom mu je postalo jasno da ga Beti više ne sluša. Zabrinutost i skoro očajanje na njenom licu, naterali su ga da se zamisli o njenim stvarnim osećanjima. Beti nije bila tip devojke koja brzo donosi odluke. Ali, ovoga puta je instinktivno osetio da je donela definitivnu odluku o Doku Holideju. Možda je čak bila donela definitivnu odluku o sebi i Holideju.

– On je obična skitnica, devojko – namrštio se sudija. – Nikada neće pripadati nijednom mestu, niti bilo kojoj ženi. On će uvek ući u grad, uzeće ono što želi i nastaviće dalje, tražeći nove zabave i uživanja.

Beti je ljutito pogledala strica.

– Mene uopšte ne zanima kakvoj vrsti ljudi pripada mister Holidej. Zahvalna sam mu što me je zaštitio i jedino bih volela da mogu nekako da mu se odužim. Ali, ako je... kao što ti kažeš, našao mesto, onda ja više ne treba da razmišljam o njemu. Uostalom, vreme je za spavanje.

– Laku noć, dete moje – rekao je sudija Kuper, posmatrajući je dok je napuštala sobu.

Kada su se vrata za devojkom za-

tvorila, sudija je klonuo u fotelju i počeo da lupka prstima po naslonu.

On je bio zadovoljan i srećan životom sa svojom brataničom, ali, sada je postao svestan da više ne može da prenebregava činjenicu da je ona odrasla devojka. Pomisao da će se uskoro otisnuti iz njegovog doma i početi sopstveni život, duboko ga je ožalostila.

Glava mu je odjednom klonula i prvi put je osetio koliko je u stvari, star i umoran.

VII

Džejson Henli je jahao čitave noći, a kada je ujutru sunce izašlo na istoku, našao se na ivici pustinje, dosta daleko od Šimer Krika. Odatle, pa pedeset milja dalje, svuda je bila samo pustinja. Henli je imao nameru da napravi logor na samoj ivici pustinje i da tu sačeka kočiju. U prvoj, koja naiđe, treba da bude Ben Krov, sa kojim će se tada upoznati. Objasniće mu da ga novac, koji mu je obećao, čeka u Šimer Kriku i da će mu ga isplatiti onog trenutka kad ubije Doka Holideja.

Sjahavši sa konja, Henli se protegao ukrućenog i bolnog tela od dugog noćnog jahanja. Poveo je konja u šarenu senku nekog drveta se retkim požutelim lišćem, a sam se skljkao na tvrdo tlo. Tek tada je potpuno osetio kako je umoran.

Upravo je skinuo čizme s nogu i počeo da trlja otečena stopala kad je, iz jednog klanca, iza leđa, do njegovih ušiju dopro neobičan zvuk. Skočio je na noge, kao oparen i primeo ruku futrali sa pištoljem, ali, tek u tom času shvatio je da nema revolver. Ledeni znoj mu je izbio na širokom čelu.

Iz senke se pojavio Tom Baset sa licem u ožiljcima i oteklinama i košuljom svom skorenom od krvi. Zastao je, naslonio se na jednu stenu i ozbilj-

nim pogledom se zagledao u Henlija. Trenutak kasnije, iza njega se pojavio i Ben Albert. Na njegovom licu nije bilo nijedne modrice, ali je svojim držanjem ostavljao utisak čoveka apsolutno nesigurnog u sebe.

Ugledavši ih, Henli je prasnuo ljutito.

– Prokleti bili obojica – procedio je. – Ostavili ste me kad mi je bilo najteže.

– Izgleda da ni ti nisi bio najhbra-briji – prekinuo ga je Baset. – Sve mi se čini da i sam kidaš. Ili si, možda, došao ovamo da se malo sunčaš?

Henli ga je pogledao divlje i taman zaustio da opsuje, ali je zadržao reč na usnama. Po izrazu na Basetovom licu, shvatio je da nije spreman da sluša nečije pridike.

Ispružio je ruke i protegao ih, a onda slegnuo ramenima.

– Ne, nisam došao ovamo da se sunčam – rekao je. – I bez toga mi je uvek bilo dobro. Imao sam neprilike. Napao me je Holidej i isterao me iz grada. A kako s vama dvojicom stoji stvar?

– Kako vidiš – odgovorio je Baset natmureno.

– Do đavola, da smo bili složni, siguran sam da bismo mogli da ga sredimo. Još uvek nas je bilo trojica.

– Trojica je ipak za celih sedam manje od deseterice koliko nas je bilo u početku, Henli! Pa ipak, nismo ništa mogli da mu uradimo – rekao je Albert. Seo je na jedan kamen pored Baseta i umorno uzdahnio.

Nekoliko dugih trenutaka Henli ih je obojicu posmatrao, a onda prosiktao.

– Pa, zar neću dobiti nikakvo objašnjenje? Poslao sam vas po Mičenera i Šeltona, a niste se vratili ni vas dvojica. Umesto vas me je iznenadio Holidej. Da sam, na neki način, bio upozoren, ja bih...

– Šta bi ti? – nacerio se Albert.

– Pa govorite već jednom! – planuo je Henli praveći se da nije čuo Alberta.

– Holidej je već bio kod Kupera, kad smo nas dvojica stigli – rekao je Albert. – Pre toga je ubio Mičenera i Šeltona, koji su pokušali da siluju sudjinu bratanicu. Holidej se odjednom stvorio pred nama. Naterao nas je da sahranimo Lija i Luka, a zatim da osedlamo konje. U poslednjem trenutku, Tom je poleteo na njega. Pogledaj ga kako izgleda... Ne želim više nikad da se sretnem sa Holidejem, ni danas, ni sutra, ni bilo kada.

Henlijeve oči su se suzile u uzane proreze, a lice mu je svo pocrvenelo od besa. Baset je podigao glavu i, takođe, namršteno odmerio Alberta. U tom trenutku je Henliju postalo jasno da je Baset delimično krivio Alberta zbog onog što se dogodilo.

– Šta ti imaš da kažeš na sve to, Tome? – upitao je Henli Baseta.

Baset je protrljao bradu, a lice mu se iskrivilo od bola. – Nemam šta da dodam – rekao je. – Samo, Albert je jedino zaboravio da kaže jednu sitnicu. Kada sam napao Holideja, on me je ostavio da se sam snalazim kako znam i umem.

Albert je lagano ustao i ispravio se. Obrisao je dlanove o nogavice pantalone, a zatim je počeo da posmatra čas jednog, čas drugog. Na Henlijevom licu video je otvoren prezir, a na Basetovom čistu neobuzdanu mržnju.

– Čovek koji se kači za Holideja dobija ono što traži, Tome. Do đavola, nisi imao nikakve šanse. Ne bismo imali ni da smo ga obojica napali. On ne gubi... nikada!

– Ja sam ipak krenuo na njega, do đavola! – siknuo je Baset. – A ti si mirno stajao i nisi preduzeo ništa.

– Ništa nisam mogao ni da uradim, Tome. On je imao revolver u ruci, i

bila je čista glupost što si krenuo na njega. Do đavola, taj čovek kao da ima oči na leđima. Pa, video si!

Baset je liznuo usne, a onda se odmakao od kamena na koji je bio naslonjen.

Henli je primetio da se teže oslanja na desnu nogu, a jedno Basetovo uho je tako nateklo, da je bilo duplo veće od drugog. Tom Baset je, očigledno, dobio dobre batine od Holideja i verovatno je proveo u bunilu celu prošlu noć.

– Pa, mene Holidej neće oterati odavde – rekao je Henli. – Žestoko sam se mučio da stvorim ono što sam imao. Vraćam se u Šimer Krik čim se Ben Krov pojavi. A kada on dođe, Dok Holidej će biti mrtav. – Otpljunuo je u pesak i stisnuo pesnice. – Posle toga prvo što ću učiniti, to je da polomim kosti onoj kučki od moje žene – rekao je. – Kad je prebijem, isteraću je iz grada. A onda... – U Henlijevim očima je zablistao čudan sjaj. – Posle toga će one budale u gradu videti kako Henli ume da se sveti.

Baset je stajao pored Alberta i mračno posmatrao Džejsona Henlija.

– Znači, tako. Ti baš imaš nameru da se vratiš, Džejstone? – upitao je.

– Naravno da mislim da se vratim. Ben Krov je najbrži revolveraš koji se ikada pojavio u oblasti Plejt River. Opasan je i uobražen. Jedina mu je želja da ostane najbrži, ma gde se pojavio. Ja ću mu platiti da ubije Holideja i siguran sam da me on neće izneveriti, kao što su me izneverile Rejk Marčison i ostale kukavice?

Pre nego što se okrenuo Albertu, Baset je klimnuo glavom nekoliko puta, što je trebalo da znači da se slaže sa Henlijem.

– Šta ti kažeš na sve ovo, Bene? – upitao je. – Da li si još s nama?

Albert je žurno odmahnuo glavom.

– Ne. Neka sam proklet ako se ika-

da vratim u Šimer Krik. Holideja sam se nagledao, a tog Krova, uopšte ne poznajem. Mislim da je prava budala ako se usuđuje da izazove Holideja. Ako želiš da te Holidej ponovo premleti, Tome, to je tvoja stvar. Što se mene tiče, čim padne veče, nastavljam dalje.

Baset je ponovo protrljao bradu, ali ovoga puta je izgledalo da je sasvim zaboravio na bolove.

– Prepao si se, znači, a? – upitao je podrugljivo.

– Da, prepao sam se. Toliko sam se prepao, da kad čujem da se pod nečijom nogom slomi suva grančica, ja pomislim da je to možda Holidej. Meni je dosta toga. Odlazim odavde, a i za tebe bi bilo najbolje da pođeš sa mnom, Tome.

– Zaveži prokletinjo! – zaurao je Henli odjednom. – Niko više nikada neće pobeći od mene. Ostaćeš ovde i jahaćeš sa mnom u Šimer Krik da vidiš kako će Ben Krov da sredi Holideja.

Ben Albert je obrisao znoj sa čela, i nekoliko puta žustro odmahnuo glavom.

– Ne, Henli. Ti i ja smo završili prijateljstvo. Imao si desetoricu ljudi, a Holidej je bio sam. Uspeo je, ipak, da nas razbuca. Kako ne može da ti uđe u tu tvrdu glavu da je Holidej suviše opasan da bi se s njim trebalo kačiti. Od ljudi njegove sorte, treba bežati. Bolje mu se ne pojavljuj na oči, jer ako te primeti, preselićeš se brzo na groblje.

Henli se pomerio malo ustranu i podigao glavu prema nebu po kome je sunčeva kugla već počela svoj put.

Muve su mu zujale oko lica i Henli je besno zamahnuo da ih otera. Koraćao je dole-gore i tek je malo zastao kad je čuo Baseta, kako govori.

– Ili s nama, Bene, ili protiv nas! Ako nećeš s nama, onda odmah odla-

zi odavde! Međutim, otići ćeš peške. Ja uzimam tvoga konja.

Ben Albert je shvatio da je uleteo u klopku.

I bio je u pravu. Henli je već uspeo da mu zađe s leđa, a kada se Albert okrenuo da ga pogleda, iza leđa mu se stvorio Baset.

Albert je planuo ljutito. – Ja te nisam izdao tamo, u Šimer Kriku, Tome. Ti si zagrizao u zalogaj suviše krupan za tebe. Srećom po tebe, Holidej te je pustio i ti ćeš se oporaviti i opet ćeš biti isti onakav kakav si nekada bio. Mislim da bi za nas dvojicu bilo najbolje da odemo negde na granicu.

– Šta ćemo tamo? – upitao je Tom.

– Živećemo nekako. Možemo napasti neku dilažansu ili banku, a mogli bismo da ukrademo neko veće krdo. Ovde nemamo šanse da dobijemo bilo šta. Osim, možda, vrelog olova.

Henli je zastao i sagnuo se. Podigao je poveći kamen sa zemlje. Baset je video njegov pokret i brzo počeo da govori.

– Odlazi odavde, Bene! Ako samo prideš tom konju, ja ću te ubiti.

– Otići ću odavde, Tome, ali, samo na leđima svoga konja. Ti i Henli se snađite kako znate. Jedan od vas može dilažansom da se vrati u grad.

Baset je odmahnuo glavom i opsovao sebi u bradu, trudeći se da zadrži Albertovu pažnju na sebe. U sledećem času Henli je, u dva skoka, priskočio i još nekoliko puta ga udario kamenom. Pošto se Ben Albert više nije pomerao, Henli se uspravio. Pogledao je svoju ruku u kojoj je držao kamen. Prsti su mu bili krvavi. Odbacio je kamen u stranu i obrisao ruku o Albertovo odelo. Zatim je sočno opsovao.

– Prokleta kukavica! Oduvek sam znao da je takav, samo je uspevao da nas sve obmanjuje. Nadam se da ti nije krivo zbog ovoga, Tome?

Tom Baset je mirno odmahnuo glavom.

– On me je izdao u gradu. Osim toga, potreban mi je konj.

– Onda mi pomozite da ga sahranim. Kada Krov bude došao, želim da se uveri da si ti jedini čovek koji je sa mnom. Do đavola, Tome, kad se budemo vratili u grad i kad nastavimo sa poslom, dobro ću ti platiti za sve ovo, videćeš. Niko drugi se neće računati... bićemo samo ti i ja.

– I Ben Krov – podsetio ga je Baset.

– Samo izvesno vreme. Reći ću ti sada nešto što treba da ostane među nama. Meni je Krov potreban samo da ukloni Holideja. Posle toga nam neće biti potreban. Isplatiću mu novac koji sam obećao i on će otići. Kasnije ćemo naći nekoliko slobodnih ljudi, koji će voditi posao. Ko zna, možda ćeš jednoga dana na košulju prikačiti šerifsku značku.

Baset se sagnuo i uhvatio Alberta za noge. Odvukao ga je u tamni kanjon gde ga je ubacio u jedno prirodno udubljenje u steni i preko njega nabacio krupno kamenje. Brzo se vratio kod Henlija.

– Šteta – rekao je Baset – lešinari bi imali dobar obrok. Nego, da li si poneo nešto hrane?

Henli je opsovao.

– Đavola! Nisam uspeo čestito ni da se okrenem. Holidej mi je stalno bio za petama.

– Onda će ovo biti teško čekanje. Kad stiže kočija?

– Sutra u zoru. U Šimer Krik stiže oko podne ili malo kasnije. Izdržaćemo mi to, Tome. Važno je da imamo dovoljno vode.

Baset je klimnuo glavom i krenuo u senku. Tamo je seo i naslonio se na kamen. Navukao je obod šešira preko svog izubijanog lica i, na veliko iznenađenje Džejsona Henlija, već pošle

nekoliko minuta njegove grudi su počele ritmički da se dižu i spuštaju. Tom Baset je čvrsto spavao.

*

Laura Henli je unajmila dva čovaka da očiste salun, dok je ona u zadnjoj prostoriji napravila inventar pića. Bila je oduševljena kada je videla da se njen muž snabdeo tolikom količinom viskija, da će za ceo grad biti dovoljno preko celog leta. Ranije tog jutra, našla je pod muževljevim krevetom revolver i nekoliko zgužvanih novčanica, a na stolu veliku drvenu kutiju u kojoj je Henli držao novac. Međutim, kutija je bila prazna. Pomislila je da je Henli poneo novac sa sobom. Bila je razočarana, no život ju je naučio da se prilagođava. Budućnost joj je izgledala ružičasta. Srećnija nego što je godinama bila, Laura je zaključala vrata svoje sobe i sišla u salun. Bila je prijatno iznenađena kad je otkrila da je sala proветриrena i čista. Džoš Harper je stajao iza šanka i čekao prve mušterije.

– Da li je mister Holidej već dolazio, Džoš? – upitala je prilazeći šanku, nesposobna da sakrije uzbuđenje koje je osećala.

– Ne, nisam ga video, gospođo Henli.

– Kada bude došao, reci mu da ga čekam gore – rekla je Laura i pošto se još jednom osvrnula po prostoriji, pošla je stepenicama. Bila je već u svojoj sobi i otvorila prozor, kada je ugledala Doka Holideja kako prelazi ulicu nešto niže od saluna. Laura je taman htela da ga vikne, ali, pre nego što je to učinila, videla je da prilazi sudiji Kuperu, koji je išao u društvu svoje brataniče. Laura je osetila kako ju je nešto ubolo u srce. Sve do Holidejevog dolaska u Šimer Krik nije ni pokušavala da se na bilo koji način

približi Beti Kuper, a još manje da s njom uspostavi prijateljske odnose, jer je smatrala privlačnom ženom koja bi joj mogla postati neprijatna suparnica. Sada je odjednom u njoj uzavrela sumnja da su joj pozicije ugrožene. Posmatrala je Beti vrlo pažljivo i osetila nespokojstvo, kada je videla kako je Holidej skinuo šešir, ljubazno joj se naklonio i počeo razgovor. Laura se nervozno odmakla od prozora i na licu joj se iskazala ljutnja. S usana joj je potekla bujica prostih salunskih izraza. Taj susret, mada slučajan, nije joj se dopadao a još manje joj se dopadalo Holidejevo ljubazno, čak previše ljubazno, ponašanje, koje joj je ličilo na udvaranje, i ona je odlučila da Doku Holideju jasno stavi do znanja da je vrlo ljubomorna.

Čak i sa tolikog rastojanja, lepo je mogla da vidi živo interesovanje, koje se ogledalo na devojčinom licu. Nije propustila ni da primeti poštovanje s kojim se sudija Kuper ophodio prema Holideju. Konačno je sa treskom zalupila prozor, ali je ostala pored nje ga još toliko da vidi kako Holidej pruža sudiji prilično veliki zavežljaj. Sudija ga je razmotao, a Laura je razrogačila oči kad je videla hrpu novčanica koja se pojavila na svetlu dana. Onda je sudija, tu pred njenim očima, počeo da broji novac, a njoj je odjednom sve postalo jasno. Shvatila je da je to bio novac njenog muža i da je, prema tome, sve to trebalo da ostane njoj. Izletela je iz sobe i žurno sišla niz stepenice.

Onako besna, priletela je šanku i siknula na Harpera.

– Mister Holidej je na ulici, Džoš. Idi i kaži mu da smesta želim da ga vidim.

Harper je slegnuo ramenima, brzo je skinuo keclju i izvinio se mušterijama. Požurio je na ulicu i pogledao

levo, pa desno. Primetio je odmah Doka Holideja kako se upravo opršta od Beti i sudije, ali prosto nije imao hrabrosti da mu priđe.

To, uostalom, i nije bilo potrebno, jer se Dok već uputio prema salunu. Ni Harperu nije promaklo kako sudija sa zanimanjem gleda za Holidejem.

Harper je sačekao Doka i preneo mu poruku. Međutim, Dok nije pokazao ni da ga je čuo. Prošao je pored saluna i uputio se u štalu, gde je bio ostavio konja. Naredio je štalskom momku da dobro istimari njegovog konja i sačekao je dok je životinja pojela svoju porciju zobi. Tek tada se lagano uputio u salun.

Kad je, najzad, ušao, ugledao je Lauru kako ga čeka sva van sebe od besa. Lice joj je bilo zajapureno, a usne blede i čvrsto stisnute.

– Pa, hvala bogu, konačno si došao ovamo – besno mu je dobacila. – Sve mi se čini da imaš i druge, mnogo važnije, obaveze!

– Da, morao sam da se pobrinem za svog konja.

– I za Kuperovu devojkicu?

Dok je nemarno slegnuo ramenima.

– Možda.

– Možda? Ni govora! Malo pre sam te videla na ulici s njom.

Dok Holidej je podigao obrve, a u očima mu je zaiskrio osmeh.

Ona, međutim, nije obraćala pažnju ni na šta. Imala je potrebu samo da izlije svoj bes.

– Videla sam kako te posmatra – siktala je. – Ta budala ne ume da sakrije svoja osećanja. Ona je zaljubljena u tebe. Ali to me nije briga. Ljuti me što i ti njoj poklanjaš više pažnje nego meni. Da nije ona, možda, bolja od mene? Slađa ili veštija.

– Ne bih govorio o gospođici Kuper – rekao je Dok nemarno, ali, već je u njemu počelo da ključa. No, pošto je

ipak prećutao odgovor, Laura je primetila da je ljut i nastavila je blažim tonom.

– Znaš, Dok, kada ja nekog volim – rekla je uporno ga oslovljavajući sa „ti“ – spremna sam sve da mu dam, da sve učinim za njega. Ali, ne želim da to zna čitav grad i da mi se smeju u lice.

– Aha – odmakao se Dok od nje. – I šta još?

– Ne želim više da te vidim u društvu sa Beti Kuper – planula je potpuno van sebe.

Ona se već toliko uživala u situaciju koju je smislila, da joj se činilo da je Dok već njen i da može da mu postavlja uslove kakvi njoj odgovaraju. Dok Holidej se odmakao još korak, a senka čuđenja mu se pojavila na licu. Bio je ravnodušan prema Lauri, ali nije želeo da je vidi u ponižavajućoj ulozi ljubomorne žene.

– Do đavola! – promrmljao je. – Kakvo je to ponašanje, gospođo Henli. Koliko se sećam ja...

– Ne zovi me tako – siknula je. – Koliko puta treba da ti to ponovim?

Dok Holidej je mirno sačekao da se njen gnev stiša, a onda je slegnuo ramenima i rekao vrlo tiho.

– Vi zaboravljate da ja nisam čovek sa kojim se tako može govoriti. Ponešto ja uopšte ne čujem.

– Ali... ti si obavezan prema meni. Već si nešto učinio za mene. Omogućio si mi da uzmem ovaj lokal...

– Ja samo znam da nisam rekao da ću raditi za vas i to mi više nemojte pominjati.

– E neće biti tako, Dok! – skoro je vrisnula. – Nemam nameru da te pustim da odeš. Neću te pustiti do poslednjeg daha. Imam novac, imam dobar unosan posao i osiguranu budućnost koju želim da podelim s tobom i ni sa jednim drugim čovekom. Hoću da to shvatiš.

Izvesno vreme Dok je posmatrao sa čuđenjem u očima, iznenađen iskrenošću njenih reči. S vremena na vreme, od kad je ovde, dolazila mu je na pamet, ali o njoj mu se nije iskristalisalo nikakvo mišljenje. Sada je shvatio da s njom ne bi smeo da se upusti čak ni u jednogvečernju avanturu, a kamoli da to bude nešto duže.

– Smirite se Laura – pokušao je da lepo razgovara s njom. – Treba da razmislite malo bolje...

– Nemam ja šta da razmišljam. Ti moraš biti moj – počela je ona plačljivo.

Takav obrt razgovora nije se svideo Holideju. Nije mogao da dokuči koliko Laura iskreno misli to što govori. Činilo mu se da su njene suze uobičajena ženska igra. Nije odmah reagovao ali mu je u očima zaiskrila ljutnja. Pogledao ju je i rekao sasvim mirno.

– Ovo je bila velika glupost, gospođo Henli. Pazite da vam takve stvari ne pređu u naviku.

Sigurnim pokretom uklonio ju je ustranu i ostavio je da besni iza njegovih leđa.

Prišao je zatim šanku i poručio viski od Harpera. Onda je poneo piće stolu koji se nalazio u uglu saluna. Stao je pored prozora zagledan u bleštavu svetlost dana i ne mičući nijednim delićem tela upinjao se da donese odluku o jednom problemu koji ga je mučio celog jutra.

Onda je jednim gutljajem iskapio piće, ostavio čašu na okviru prozora i odgurnuvši energičnim pokretom ruke leptirasta vrata izrešetana mecima, izašao iz saluna. Uputio se pravo kući sudije Kupera. Prišao je verandi i pozvao sudiju po imenu. Kad se sudija pojavio na vratima, Beti je bila pored njega.

– Nisam vam rekao nešto što mislim da će se dogoditi, sudijo i zbog

čega treba da budete spremni – rekao je Dok bez ikakvog uvoda.

Kuper mu je prišao bliže. Videlo se da mu to što je čuo nije prijatno. Pretpostavljao je da Dok raspolaže nekim vestima koje još nisu stigle do njega.

– Na šta to mislite, Holideje? – upitao je.

– Henli će se vratiti. I siguran sam da će dovesti nekog revolveraša.

Beti je zaustavila dah. – Da li ste sigurni u to, mister Holideje? – upitala je.

– Siguran sam, isto tako kao što sam siguran da sada stojim tu pred vama. I mislim da će to biti prilično brzo.

Kuper je rukom protrljao bradu, i zamišljeno klimao glavom.

– Znači, biće još ubijanja i nasilja. To ste mislili, ako se ne varam? – upitao je odjednom.

– U to nema sumnje, sudijo – rekao je Dok. – I to je još jedan razlog više što se do sada nisam pokupio i otišao. Više volim da se stvar reši ovde, nego da neko pođe mojim tragom.

Kuper se odjednom razvedrio.

– Zar ne bi onda bilo dobro da vas naimenujemo za šerifa? Ipak je drugačije kad čovek nosi zvezdu na prsima.

– U ovom slučaju to je svejedno – nasmešio se Dok. – Kao što ste imali priliku da vidite, zrno pogađa u šerifa. No, ako budem smatrao da je to potrebno, doći ću da uzmem tu zvezdu koju mi nudite... – zastao je za trenutak. – ... Mada je to rešenje koje mi najmanje odgovara.

– Može i tako – sav je zablistao sudija.

Beti je ćuteći posmatrala Doka Holideja. Vrlo dobro je videla kako se ponašao sa sudijom i osetila je divljenje prema ovom odlučnom i britkom čoveku, koji kao da nije znao za reč

strah i koji je uvek bio spreman da se suprotstavi svakoj neprilici.

– A šta je sa poslom u salunu, mister Holideje? – upitala je, ne uspevši da savlada žensku radoznalost.

– Mislim da gospođa Henli može i sama da se snađe – odgovorio je Holidej ne trepnuvši. Ali, primetio je izraz zadovoljstva u devojčinim očima. Takva stvar nije mogla da mu promakne.

Sudija Kuper se osmehivao. On je bio duboko uveren da će Dok Holidej postati predstavnik zakona u ovom gradu. Jednoga dana sigurno. Klimnuo je glavom i očinski potapšao Doka po mišici.

– Samo vi recite, Holideje. Sve mogu da sredim za manje od jednog sata. Drago mi je što ste bar donekle promenili mišljenje.

Dok Holidej je dotakao prstom obod šešira i malo se naklonio Beti, pre nego što se okrenuo i pošao niz ulicu.

I sudija Kuper je primetio rumenilo na obrazima svoje bratanice. Namrštio se zamišljeno i ostavio Beti samu sa njenim mislima.

Požurio je do banke i pozvao Marka Karigana, a onda su obojica krenuli u obilazak grada. U glavi su imali određeni plan.

VIII

Tom Baset je nestrpljivo koračao po prašnjavoj čistini, proklinjući paklenu vrućinu koja ga je ispijala. Proklinjao je i muve koje su zujale oko njega, glad koja mu je grčila stomak i na kraju Džejsona Henlija što se uopšte pojavio ovde.

Henli je ćutao. Posmatrao je Baseta kako korača tamo-ovamo kao zver u kavezu. Video je kako bes ključa u njemu i nadao se da će kočija uskoro stići.

– Zašto ne sedneš malo, Tome? – upitao je. – Pričuvaj snagu. Kad tako bez veze koračaš, samo me izluđuješ. Osim toga, to je gore i za tebe.

Baset je zastao i ljutito ga pogledao.

– Ako ti je baš prijatno da sediš i kuvaš se u vlastitom znoju, Henli, onda tako i radi. Za mene ne brini.

Džejson Henli se odjednom trgao, jer je u Basetovim rečima zazvonio neki čudan prizvuk koji do tada nikada nije primetio. Razmislio je dobro pre nego što je ponovo progovorio.

– Ben Krov će sve srediti, Tome. Mi samo treba da sedimo i da sačekamo da padne noć. I sam znaš. Ako kočija do sada nije stigla, doći će ujutru. Zorom. Onda smo za nekoliko sati u Šimer Kriku. Krov će srediti Holideja i...

– Prestani već jedanput! – planuo je Baset. – Holidej! Holidej! Holidej! Ništa drugo i ne mislim sem na njega. On se sad šeta gradom a nas dvojica ne možemo da mrdnemo oдавде. Možda je u ovom trenutku sa tvojom ženom, Henli. Možda sada uživa u njenom telu, kao što smo nekada i mi svi uživali. Kladim se da mu mi nismo ni na kraj pameti!

Henli ga je presekao pogledom.

– Šta si to rekao, Tome? Svi ste bili s njom?

– Naravno da smo bili, budalo glupava! Zar ti to nisi znao? Marčison, Šelton, ja pa čak i Albert! Nikada joj nije bilo dovoljno muškaraca, mister. A ti si bio jedini kome to nije bilo jasno.

Henli je lagano ustao i čvrsto stisnuo pesnice. Odmahnuo je glavom u neverici, nesposoban da poveruje u to što je čuo.

– Lažeš! – najzad je planuo. – Proklet bio Basete. Lažeš!

– Ne, Henli, ne lažem. Rejk je prvi

uspeo da joj se približi. Ali s njom nije mogao da izađe na kraj. Prosto se uplašio i povukao se. Bilo je to stvarno smešno.

– Smešno? – nemoćan bes je prosto samleo Henlija. Da je mogao istog trenu bi ubio Baseta.

A Baset je sadistički uživao u priči.

– Onda sam na red došao ja. To je trajalo čitavu nedelju dana. Nauživao sam se. Nije mi ni bilo žao kad me je ostavila. Znao sam da će potražiti nekog drugog. A nije joj bilo teško da ga nađe. Da, da, izređali smo se svi!

– Lažeš!

– Nemoj to više nikada da kažeš. A kada se vratiš u grad, ako se vratiš, videćeš da je na red došao Holidej.

Henli je pomislio da će iskočiti iz vlastite kože. Ali, Baset je bio nemilosrdan, iako je to video.

– A ti sediš ovde, kupiš se u znoju, uplašen do srži, jer znaš da sam nikada ne bi bio u stanju da se vratiš u grad i naplatiš Holideju sve ono što ti je uradio.

Henli se zateturao nazad, kao da ga je pogodio snažan udarac. Naslonio se na stenu vrelu od sunca i ponovo opsovao. Dugo vremena je tu stajao sasvim nepomičan. Predstavljao je pravu sliku potučenog čoveka. On nikada nije verovao Lauri, ali ovo saznanje preseklo ga je kao oštra sablja.

– Reci da si me samo zavitlavao, Tome – zavapio je. – Reci da sve to nije istina. Ova vrućina i čekanje te je izbezumilo i rekao si mi i ono što sam znaš da nije tačno.

Baset je shvatio u kakvom je stanju Henli i u jednom kratkom trenutku čak je osetio sažaljenje prema njemu. Međutim, odmah zatim se setio kako je Henli divlje udarao Alberta po glavi i shvatio je da je pred njim beskrupulozan i surov čovek. Čovek koji je u stanju da razume patnju jedino u slučaju kad on pati.

– Ne, nisam te lagao, Henli – rekao je. – Ta tvoja žena je obična drolja i uvek je na usluzi svakome ko je hoće. Kladim se da je u ovom trenutku sa Holidejem.

Henli je krenuo napred teturajući se, ali se odjednom uspravio i kao razbesneli bik poleteo na Baseta. Tek tada je Tom Baset shvatio da je otišao predaleko. Bacio se u stranu, pokušavajući da izbegne Henlijev napad. Međutim, Džejson Henli je bio u stanju u kojem nije mogao da rasuđuje normalno. Henli je bio snažan čovek, a bes i nanesena uvreda dali su mu još veću snagu. Naletio je na Baseta svom silinom i počeo da besomučno lupa po njegovom licu, sve dok mu se pesnice nisu okrvavile.

Tom Baset je osetio kako ga hvata nesvestica. U očajanju je uspeo da skupi ostatak snage i bacio se napred. Pri tom je ramenom pogodio Henlija u stomak.

Henli je jauknuo i uhvatio se obeima rukama za stomak, a Baset je onda skočio na njega. Gurnuo je na onako presamićenog Henlija svom snagom i on je pao kao pokošen.

Međutim, ni Henli nije bio za potcenjivanje. S mukom se podigao, a čim se našao na nogama, poleteo je na Baseta. Kada su se dohvatili u koštac, čulo se samo teško stenjanje i muklo psovanje, sve dok Baset nije osetio kako noge popuštaju pod njim. Ledeni strah mu je zgrabio utrobu, jer je osetio da u ovom stanju nije više sposoban da se bije. A ako padne, Henli će s njim moći da uradi šta bude hteo.

Tako se i dogodilo.

Baset je pao na kolena, a Henli je nastavio da ga divlje tuče. Udarci su pljuštali po Basetovom telu, kao po razapetoj koži na dobošu.

U tom trenutku Baset nije bio u

stanju ni da se pomakne s mesta, a Henli opet nije bio u stanju da se zauzastavi. Da je to potrajalo samo još nekoliko minuta, Baset bi izgubio svest i Henli bi ga sigurno dotukao. Ali, Baset se setio Alberta i setio se okrvavljenih Henlijeve ruke. Znoj ga je probio, ali, to kao da je u njemu oslobodilo novu snagu.

Nekako je uspeo da iskobelja jednu ruku ispod Henlija i da je pruži u stranu. Pipao je malo pored sebe i najzad je napipao komad drveta, neku odlomljenu granu, koja je ležala pored njega. Čvrsto je stisnuo granu i poslednjom snagom je hitro gurnuo Henliju u lice.

Henli je zaurao i obema rukama zaklonio lice, zanoseći se malo u stranu. Baset je iskoristio taj trenutak. Još nekoliko puta je svom snagom udario Henlija po glavi, dok se ovaj, najzad, nije onesvestio. Za svaku sigurnost, udario ga je još dva puta pesnicom po licu i tek onda je odahnuo.

S velikom mukom mu je uspelo da se podigne na noge. Lice mu je brideo, a rebra su ga bolela. Kad je duboko uzdahnuo, osetio je kako mu vazduh pišti u plućima. Bio je izubijan kao nikada dotle.

Prišao je svome konju i potražio u bisagama da nije, ipak, nešto ostalo. Prosto se začudio kada je našao bocu u kojoj je bilo još nekoliko kapi viskija. U ovom trenutku to mu se činilo kao prava blagodet. Nije pamtio da se ikada nečemu tako obradovao kao ovome.

Nategao je bocu i iz nje iscedio nekoliko gutljaja. Osećao se kao preporođen. Hitnuo je bocu daleko od sebe i nasmejao se, kao da je konačno rešio svoje probleme.

Pogledao je Henlija. On je ležao nepomičan kao da je mrtav.

Basetu je bilo jasno da je pobedio i da u ovakvom stanju Henli nije ništa

drugo do obična olupina od čoveka koja mu ne može naneti nikakvo zlo. Ipak, još uvek je osećao strah, pa je žudnim koracima, stenjući od bolova, krenuo prema svom konju.

Odjednom je shvatio da mora da pobege odavde. Kuda, to sada nije bilo važno. Samo, što pre mora da se izgubi. Više nema snage da se tuče ni sa Henlijem, ni sa bilo kim drugim ko bi, eventualno, mogao da naiđe. S mukom se popeo na konja i poterao ga po ivici pustinje. Međutim, paklena vrućina, koja ga je poput snažnog udarca pogodila, naterala ga je da zaustavi konja i okrene ga nazad. Izvesno vreme je mirno sedeo u sedlu i posmatrao ivičnu liniju peska kojom je počinjala pustinja. Onda mu je nešto palo na pamet.

Naglo je mamuznuo konja i poterao ga ka mestu gde je Henli još uvek ležao nepomično. Pogledao ga je. Nije bilo opasnosti da će se skoro osvestiti i biti sposoban za borbu.

Ne osvrnuvši se više na Henlija, Baset je poterao konja između retkog drveća prema Šimer Kriku.

Još uvek nije znao šta će raditi kad stigne tamo, ali, osećao je da mora da pronađe Doka Holideja i da mu se osveti. Sve dok to ne uradi, neće moći da se smiri. Osim osвете, Doku što ga je onako kao kojota isterao iz grada, Baset je imao još jedan cilj. Odlučio je da dođe do Laure Henli i da se domogne novca za koji nije sumnjao da je kod nje. Posle toga, mogao je da pobege preko granice i pusti sve da ode do đavola.

Sa tim mislima, put mu se učinio malo lakši.

*

Polu sata posle zalaska sunca Holidej je pošao u salun i još sa ulice spazio Lauru. Upravo je položio ruke na

leptirasta vrata saluna, nadajući se da sa njom neće imati nepravilika, kad je na stražnjem ulazu u salon primetio Toma Basetu, koji se pojavio izubijanog i krvavog lica.

Mada su bili udaljeni jedan od drugog čitavih petnaestak metara, koliko je iznosila dužina sale, Dok Holidej i Tom Baset su istovremeno primetili jedan drugog. Budući nenaoružan, Tom Baset je ustuknuo, opsovao nešto što Holidej nije mogao da čuje i okrenuvši se, nestao u mraku. I Dok se iz tih stopa okrenuo. Potrčao je oko zgrade i jurnuo u dvorište saluna, ali je tamo, međutim, vladala tama i nigde se nije čuo ni najmanji šum. Prosto je bilo neverovatno, kako je bilo tiho.

Tada se na vratima saluna pojavila Laura, a kroz otvorena vrata se, preko dvorišta, pružila široka traka svetla. Mogla je lepo da vidi Doka Holideja sa rukom stisnutom na dršci revolvera.

– Šta se to dešava? – Ipak je upitala, kao da ne vidi ko je to u dvorištu.

– Ništa zabavno – odgovorio je Dok.

– Da nije Džejson? – upitala je uplašeno. – Do đavola, Dok, kakva je to tajanstvenost?

– Ne, nije Džejson. Baset! – Odgovorio je Dok i prišavši joj sasvim blizu gurnuo je natrag u salon.

Laura je razrogačila oči.

– Jesi li siguran, Dok? – upitala je, jedva izgovarajući reči. – Zar je imao hrabrosti da se vrati? On jeste budala, ali nije lud.

– Video sam ga dobro, gospođo Henli – rekao je Dok, klimajući zamišljeno glavom.

– Sada?

– Zatvorite vrata i nastojte da što pre ispraznite salon. Recite ljudima da idu kući i da se nikuda ne miču, da ne bi slučajno naleteli na kuršum.

Baset je očajnik i neće gledati kuda puca.

– Ali...

– Laura – prekinuo je Dok. – Nemam nameru da se sa vama raspravljam. Učinite kao što sam vam rekao.

Mada je Laura još uvek pokazivala želju za diskusijom, Dok joj je zatvorio vrata ispred nosa i opreznim korakom pošao u mrak. U jednom uglu dvorišta pronašao je Basetovog oženog konja privezanog za ogradu.

Doku nije ostalo ništa drugo, nego da se ponovo vrati u glavnu ulicu. Ulica je bila puna ljudi. Razilazili su se iz saluna, očigledno, zbunjeni što je to od njih zahtevala Laura Henli. Ipak, nisu se mnogo raspitivali. Svaki od njih je znao da je neki razlog morao postojati. Nekoliko Dokovih oštrih reči nateralo ih je da požure. Ubrzo je ulica ostala pusta, a nad njom se nadvio mir težak i zloslutan, pun preteće opasnosti.

Dok je ponovo obišao grad, ali, nigde nije našao ni traga od Basetu. Ostalo mu je jedino da se vrati u salon. Došao je do zgrade i pozvao Lauru, ali niko se nije odazvao na njegov poziv. Pokušao je da otvori, ali su vrata bila zaključana. To je već značilo da nešto nije u redu. Nešto se moralo desiti Lauri, inače bi se javila. Dokovo šesto čulo zazvonilo je na uzbunu. Pritisnuo je snažno ramenom na vrata i ona su popustila. Dok je ušao u tamu... Prolazeći pored šanka, čuo je iznad sebe, na spratu, neki šum, a onda je odjeknuo prigušen Laurin krik. Dok je potrčao uz stepenice preskačući po tri stepenika odjednom i našao se u hodniku, baš kad je Baset izlazio iz Laurine sobe. U jednoj ruci držao je Henlijev revolver, a u drugoj zgužvan svežanj novčanica. Ugledali su jedan drugog u istom trenutku, ali, Baset je munjevito reagovao i hitro priskočio vratima

verande. Dok je poleteo za njim, preskočio ogradu verande i našao se u dvorištu saluna. Kada je stigao do kapije, jasno je čuo Basetove korake kako odzvanjaju ulicom, ali, noć je bila bez mesečine i nije mogao da ga vidi. Nije bilo smisla pucati nasumce u mrak, jer je verovatnoća da će pogoditi cilj bila vrlo mala.

Opsovao je tiho, vratio se nazad u salun i požurio u Laurinu sobu i našao je ispruženu na podu. Ležala je nepomično, očigledno bez svesti a iz modre rane na čelu preko lica joj se slivao tanak mlaz krvi.

Dok je podigao i položio na krevet. Onda joj je oprao ranu i previo komadom čiste tkanine. Znao je da ne može ništa više da učini i zato je ponovo sišao niz stepenice na glavnu ulicu. Tu, pred vratima saluna, već je zatekao sudiju Kupera a uz njega su stajali Beti i nekolicina građana. Svi su bili zabrinuti. Shvatili su da se mir još nije uselio u njihov grad.

– Šta se dogodilo, Holideje? – upitao je sudija Kuper.

– Tom Baset se vratio i napao gospođu Henli. Nisam uspeo da ga uhvatim i zato bi bilo bolje da se svi vratite kući i ostanete tamo.

Ljudi nisu mnogo pitali. Svi su požurili da se što pre domognu svojih kuća.

Posle nekoliko minuta, Dok je ponovo ostao sam u pustoj ulici. Znao je da će Baset uskoro krenuti na njega, ali da ovoga puta neće nimalo reskirati. Prvi put u svom životu zapazio je da mu se ne sviđa mrak i da ga čak nervira. Laganim, opreznim korakom prošao je jednom stranom ulice. Kada je stigao do zgrade zatvora, Dok je zastao. Do njega je dopro neki sumnjiv šum. Podigao je revolver i lagano osmotrio zgradu. Na ovom mestu niko nije mogao da ga vidi.

Onda je odjednom poleteo napred, i

ramenom udario u vrata. Iverke su se razletele na sve strane i on je uleteo u kancelariju kao tane i skotrljao se preko poda. Na stražnjim vratima je ugledao Toma Basetu. Baset je stajao, a lice mu je bilo izobličeno od mržnje. Videlo se to sasvim lepo na svetloj traci mesečine, koja je tog trenutka probila kroz prozor. Revolver u njegovoj ruci je planuo i Dok Holidej se munjevito otkotrljao u stranu da bi izbegao metak, koji se zario u pod pored njega. Odmah zatim, podigao se na lakat i uzvratio vatrom. Ovoga puta njegova paljba nije ostala bez rezultata i na Basetovim grudima rascvetala se krvava mrlja. Baset je pao licem na pod, a revolver mu je ispao iz opruženih prstiju. Poslednjim naporem podigao je glavu i prokrkljao.

– Proklet bio Holideje!

Dok mu je prišao, zgrabio ga za košulju i grubo ga digao od poda.

– Šta je sa Henlijem? – upitao je ljutito.

Bilo mu je sasvim jasno da Baset umire u njegovim rukama. Boja mu je nestala sa lica, a glas mu se jedva čuo, kada je progovorio.

– Dolazi po tebe, Holideje! Dolazi! – krkljao je Baset. – On i Krov, Ben Krov!

Basetova glava je odjednom klonula, a telo mu se opustilo. Bio je mrtav.

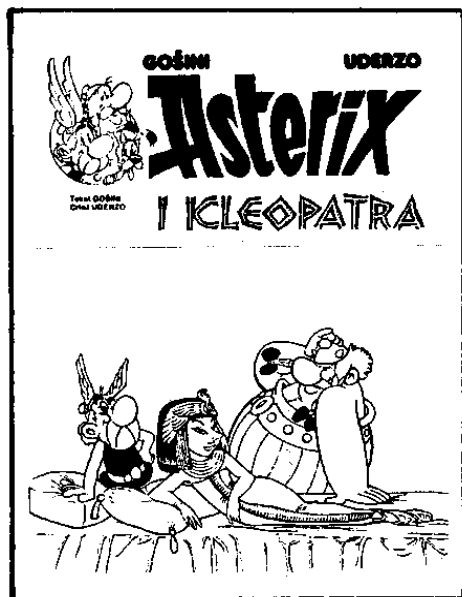
Ostavivši Basetu da leži, Dok je lagano izašao na ulicu i pogledao opusteli grad. Noćni vetar mu je hladio znoj, koji mu se slivao niz lice. Svuda je vladala savršena tišina.

Još uvek ljut, okrenuo se i umornim koracima pošao ka salunu i Lauri Henli.

*

Deset minuta kasnije, sudija Kuper je žurno otvorio vrata svoje kuće. Nekoliko minuta pre toga čuo je pucnja-

IZAŠLI SU IZ ŠTAMPE NAŠI NOVI STRIP ALBUMI!

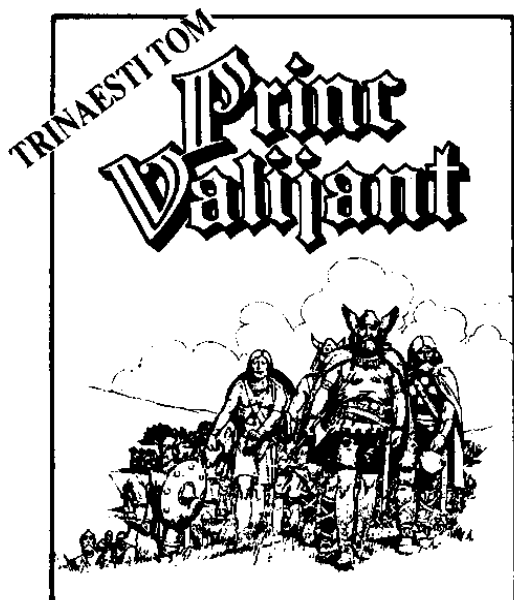
ASTERIKS I KLEOPATRA

tvrdi povez: 300,00 din.

TALIČNI TOM I JUNAK MLAKONJA

tvrdi povez: 300,00 din.

PRINC VALIJANT XIII tom

meki povez: 480,00 din.

tvrdi povez: 750,00 din.

Zainteresovani mogu
da se jave na našu adresu:
FORUM – MARKETPRINT,
Radnička 32,
PP 22, 21102 NOVI SAD,
sa naznakom – za Milana Kiša.
Tel.: 021/611-968

vu iz pravca zatvora, pa je želeo da sazna šta se desilo.

Pred vratima je našao Doka Holideja.

– Pa, Dok? – upitao je.

– Baset više nikoga neće uznemiravati, sudijo – rekao je Dok.

– Mrtav je?

Dok Holidej je klimnuo glavom.

– Šta je ta budala tražila ovde? Zar je baš morao da se vraća u grad. Možda je tražio Henlija.

– Nije. Ali, pre nego što je umro, uspeo je da mi kaže da se Henli vraća u grad. Sa njim dolazi i Ben Krov.

– Ben Krov? – ponovio je sudija. – Poznajete li ga?

– Da. Brz je na revolveru a ubica u srži. Bilo kuda da putuje, uvek ide kočijom. Siguran sam da ga je Henli našao u Lusku. Znate li tačno vreme kad kočija iz Luska stiže ovamo?

Kuper je razmišljao nekoliko trenutaka, a onda je odgovorio.

– Obično dolazi predveče, ali, ako kasni, kao danas, ovde će biti sutra oko podne.

– Odlično! Vi se samo potrudite da vaši sugrađani u to vreme ostanu u svojim kućama. Ne želim da se bilo ko nađe na ulici.

Kuper je sada shvatio sve, i samo klimnuo glavom. No, kada je Dok završio, on je upitao.

– Ipak možda bismo i mi građani mogli nešto da uradimo? – morao je da pita.

– Gospođa Henli je povređena dosta teško. Možda bi neko mogao da provede noć pored nje. Doktor je sada tamo, ali, on je umoran i star čovek.

U istom trenutku, iz kuće je izašla Beti i stala pored svog strica.

– Mogu li ja da pomognem, mister Holideje?

– To će biti duga noć, mis Kuper.

– Biće duga u svakom slučaju – od-

govorila je Beti. – Posle ovoga što sam čula da će se sutra dogoditi i tako ne bih mogla da spavam. A i vama bi odmor dobro došao.

Dok Holidej je klimnuo glavom potvrdivši tako da se slaže s njom.

– Onda... bio bih vam zahvalan, gospođice Kuper.

– Idem po svoje stvari – rekla je Beti spremno i požurila u kuću.

Sudija Kuper se nervozno prošetao gore-dole posmatrajući iskosa Doka. On jednostavno nije mogao da shvati tog čoveka. Svi ti tragični događaji kao da na njemu nisu ostavili nikakav trag.

– Nadam se da će sutra biti kraj svemu, Holideje – rekao je konačno. – Žudim da se sve ovo jednom završi.

Dok nije odgovorio, jer je upravo tada iz kuće izašla Beti, pa je on krenuo s njom niz ulicu. Posle nekoliko minuta, njih dvoje su pred Laurinom sobom sačekali da doktor obavi svoj posao.

Beti je ostavila svoje stvari kraj stola, nakvasila peškir i njime navlažila Laurino čelo. Nije gledala u Doka Holideja, ali je osećala da je njegov pogled uprt u nju.

– Idite da se odmorite – rekla mu je konačno ne okrenuvši se.

Dok Holidej je izašao iz sobe i ušao u jednu sobu preko puta. Skinuo je čizme, legao na krevet i već posle nekoliko trenutaka spavao je dubokim snom.

IX

Vozač kočije, koja je iz Luska išla za Šimer Krik, poterao je konje preko poslednje trake peska, a onda na usponu usporio kočiju. Približavali su se prvoj liniji drveća, posle skoro celog dana vožnje kroz pustinju. Jedan lešinar je kružio u blizini i privukao pažnju visokog mršavog čoveka

oštrih crta lica, odevenog u crno ode-
lo, koji je sedeo pored vozača.

– Zaustavi da pogledamo – rekao je
putnik.

Vozač je zategao uzde, a putnik se
premostio bliže ivici svog sedišta.
Točkovi su zaškripali i kola su se
zaustavila. Putnik je skočio na zem-
lju i krenuo prema omanjoj čistini iz-
nad koje je kružio lešinar.

– Vidite li nešto, mister Krove? –
upitao je vozač sa svog sedišta. – Ne
smemo da izgubimo mnogo vremena.
Već punih šest meseci nisam zakasnio
ni jedan minut u Šimer Krik... Hoću
da kažem ne bih hteo da gubim vreme
bez jakog razloga.

Vreme nikada nije izgubljeno – od-
vratio je Krov, prateći i dalje tragove,
koji su ga odveli do jednog drveta sve
do ulaza u taman kanjon, sav obra-
stao grmljem. Zastao je na ulazu u
kanjon. Ispod, očigledno, na brzinu
nabacane gomile kamenja, virio je
par nogu. Krov se namrštiio i okrenuo
na drugu stranu da vidi ima li još ko-
ga. Zaista je ugledao još jednog čove-
ka, samo ovaj je ležao na leđima, a li-
ce mu je bilo sve izubijano. Po kroju i
kvalitetu odela koje je taj čovek imao
na sebi, Krov je zaključio da je taj čo-
vek značajna ličnost. Nagnuo se, a
njegovi tanki prsti su dohvatili zglob
čovekove ruke. Jedva je osetio puls.

A onda se brzo vratio do kraja či-
stine i mahnuo kočijašu da siđe.

Kentli se namrštiio, ali ga je nešto u
Krovovom držanju navelo da se ne
protivi i ne raspravlja. Kočijaš je od-
mah shvatio da je za njega zdravije
da ga posluša. Uzdahnuo je i pošao.

Laganim koracima otišao je do či-
stine, a nazad se vratio posle nekol-
iko minuta. Preko ramena je nosio
omlitavelog Džejsona Henlija.

– Stavi ga na sedište – rekao je
Krov kratko.

Kada je kočija krenula, glasno je

uzdahnuo, ali s olakšanjem. Za to je
imao dva dobra razloga. Prvo, kočija
nije više stajala, a drugo, znao je da
će se uskoro osloboditi neželjenog
putnika.

Krov je sada bio u kočiji. Nije više
sedeo pored kočijaša. Otvorio je čutu-
ricu i dobro polio Henlijevo lice, poku-
šavajući da ga osvesti. Međutim, tek
kada je kočija prešla već polovinu pu-
ta, od mesta gde su ga našli do Šimer
Krika, Henli se malo promeškoltio.

Krov se nagnuo nad njim.

– Šta se to dogodilo, mister?

Džejson Henli je otvorio oči i tupo
ga pogledao. Pred sobom je video sa-
mo nejasne crte, lice nekog čoveka.

– Gde sam? – upitao je.

– U kočiji za Šimer Krik. Pronašli
smo te na jednoj čistini, skoro
mrtvog. Šta se dogodilo?

Henli ga je pogledao u lice, pokuša-
vajući da se nečega priseti. Bore su
mu se usekle na čelu od napornog
razmišljanja i konačno je saznanje
blesnulo u njegovim sivim umornim
očima.

– Baset! – uzviknuo je.

– Ko je Baset? – upitao je Krov. –
Ali, ne brzaj, mister. Smiri se. Prošao
si kroz vrata pakla, a mi imamo do-
voljno vremena.

– Tom Baset je radio za mene u Ši-
mer Kriku – rekao je. – Došao je ova-
mo za mnom. Napao me i opljačkao.
Ali, ako ga ikada budem našao, izre-
šetaću ga mecima.

– Znači, u nečemu se niste složili –
hladno je primetio Krov.

– Moglo bi se i tako reći – progun-
đao je Henli i pogledao Krova u lice.

– Ko ste vi, mister? – upitao je.

– Zovem se Ben Krov.

Henli je zinuo i smesta se uspravio
smešeći se, uprkos žalosnom stanju u
kojem se nalazio.

– Ja sam Henli – rekao je uzbuđe-
no. – Ja sam vas pozvao da dođete i...

Dosta dugo, Krov ga je posmatrao zamišljeno, pre nego što je klimnuo glavom u znak da ga je razumeo.

– Zaista nisam očekivao da ću vas sresti u ovakvom stanju, Henli – rekao je. – Izgleda da su vaši problemi veći nego što ste pomenuli u pismu.

– U neprilici sam, to je sigurno. Ali, to nije stvar iz koje, uz vašu pomoć, ne bih mogao da se izvučem, Krove.

– Oslovljavajte me sa: mister Krove, Henli. Navikao sam na to.

Henli se namrštio, a na Krovovom licu pojavio se hladan osmeh.

– Uostalom, to sada nije važno – rekao je Krov. – Recite mi tačno šta treba da uradim, da bih zaradio onih hiljadu dolara, koje ste mi obećali.

– Da li ste čuli za skitnicu i hulju po imenu Holidej? – upitao je Henli, osećajući da ne može da prevali preko jezika ono „mister“.

– Dok Holidej? – upitao je Krov, a na licu mu se pojavio izraz koji je mogao značiti nešto kao senka zabrinutosti.

– Da, on. Proklet bio! Pozvali su ga građani... kukavice smrdljive! A on je došao i uništio mi sve što sam stvorio. Razbucao je, pred očima svih građana, moje najbolje ljude.

Krov je klimnuo glavom, ali mu se na licu ništa nije moglo pročitati.

– Da, poznajem Holideja vrlo dobro – rekao je. – Odavno želim da se pogledamo oči u oči.

Henli je zablistao. – Znači, postoji nešto što vam je važnije od novca, mister Krove? Imate i ličnih razloga da tu skitnicu izbušite mecima.

Krov je odmahnuo glavom i bacio pogled kroz prozor.

– Ne bih rekao da imam jake lične razloge da ubijem Holideja, Henli – rekao je. – Ali, ne bih imao ništa protiv da ga vidim mrtvog. Koliko se sećam, poslednji put se povukao, ne želeći da se bori sa mnom.

Henli je bukvalno zablistao od sreće. – Pobegao je pred vama, zar ne?

– Nisam to rekao, Henli. Do đavola, zavežite sada, hoću malo da razmislim.

Henli je zaustio da se pobuni, ali ga je Krovov ledehi pogled smesta umirio. Sedeo je nemajući hrabrosti da se pomakne s mesta.

Ben Krov je ćutao. Bez reči je posmatrao predeo kroz koji su prolazili. Lice mu je bilo sasvim nepomično, a Henli je nestrpljivo čekao njegove sledeće reči. Sasvim dobro je znao da bi bilo beskorisno požurivati revolve-raša.

– Koliko smo još daleko od grada, Henli? – upitao je Krov iznenada, a Henli je skoro skočio sa sedišta. Pogledao je kroz prozor i posle nekoliko trenutaka uslužno se okrenuo revolve-rašu.

– Mislim da ima još najviše pet milja.

Krov se uspravo, podigao ruku i snažno lupio po zidu kočije. Pošto je privukao kočijaševu pažnju, viknuo je glasno.

– Stani vozaču! Baš ovde!

Kentli je ljutito pogledao sa svog sedišta.

– U čemu je sada stvar, mister Krove? Do đavola, još samo petnaestak minuta i bićemo u Šimer Kriku.

– Ovde zaustavi, do đavola! – siknuo je Krov, a njegov ledeni pogled je naterao Kentlija da smesta povuče uzde i zategne kočnicu. Diližansa se škripeći zaustavila.

Krov je izašao iz kola i pokazao Kentliju rukom da siđe sa svog sedišta, a pošto je vozač oklevao, Krov je pobesneo. – Vozaču, kad ja nešto kažem, treba odmah to da uradiš. Ako ne... može ti se dogoditi da više nikada ne uzmeš uzde u ruke!

Bo Kentli je zbunjeno skočio sa se-

dišta, kao da ga je vetar oduvao. I taman je zaustio da nešto kaže, kad ga je Krov presekao. – Nas dvojica ćemo uzeti dva konja iz zaprege. S ostala dva, moći ćeš da okončaš putovanje.

Kentli je samo još više zinuo. – Ne možete uzeti moje konje, mister – promućao je. – U stvari, to i nisu moji konji. Oni pripadaju kompaniji.

U Krovovoj ruci stvorio se „kolt“. Kočijaševo čelo orosio je znoj i on je nervozno klimnuo glavom. – U redu, u redu, mister – požurio je da kaže. – Nema potrebe da se toliko ljutite zbog mojih reči.

Za samo deset minuta dva vodeća konja bila su ispregnuta iz zaprege. Bo Kentli je obrisao znoj sa čela, ljutito pogledao Henlija i kad se uverio da Krov neće moći da ga čuje, tiho promrmljao.

– Šta to vas dvojica nameravate, Henli? Do đavola, druženje sa takvim tipom neće ti doneti prijatelje u gradu. Koliko znam, ni sada nisi tamo omiljen. A kada s ovim udeš u grad...

– Henli! – prekinuo ga je Krovov glas. – Onesvestite ga, ubacite u kočiju i zapnite konje da ne mogu da ga odvuču van puta.

Kentli se uspravio i podigao ruku, kao da želi da se odbrani, a Henli se namrštio i upitao Krova.

– Zašto, do đavola?

– Ne zapitkujte, već radite kako kažem!

Henli se okrenuo prema kočijašu, ali, Kentli je, međutim, već dovoljno čuo. Ruka mu je sevnula prema revolveru, ali, pre nego što je stigao da ga potegne, sa mesta gde je stajao Krov, odjeknuo je pucanj. Pogođen u rame, Kentli je odbačen na zid kočije. Kentli se uhvatio za rame i opsovao, a revolver mu je ispao iz ruke.

Eho pucnjave zamirao je u daljinu, a Henli i vozač kočije su nepomično stajali i zurili u revolveraša.

– Uzmite revolver, Henli, i onesvestite ga – naredio je. Izašao je zatim iz senke i lagano krenuo prema kočiji. Kada je Henli krenuo da podigne revolver, vozač je skočio i potrčao. Henli je podigao revolver, nanišanio i opalio. Metak je pogodio Kentlija tačno u sredinu leđa. Vozač je poleteo napred, udarivši u zid kočije i jauknuo. Konji su se uplašeno propeli. Krov je ona dva konja, koja su ispregli, uhvatio za uzde i držao ih sve dok je Henli prilazio kočijašu i okrenuo ga prema sebi.

– Mrtav je – rekao je Henli.

– I očekivao sam da možete da ubijete čoveka na rastojanju od deset jardi – rekao mu je Krov podrugljivo. Pljesnuo je po sapima jednog konja u zaprezi i posle nekoliko minuta zaprega se izgubila među drvećem.

Krov je za sebe odabrao manjeg konja, a većeg je gurnuo prema Henliju.

– Kada stignemo u Šimer Krik, Henli, radićete ono što vam budem rekao – dobacio mu je Krov naredbodavno. – Ne želim da se dogodi nikakva greška.

– Ne brinite Krove. Kada stignemo tamo, vi samo sredite Doka Holideja. Ostalo je moja stvar.

– Srediću ga, ne brinite, to je moja stvar – rekao je Krov i lagano pojačio konja.

*

Odmah posle izlaska sunca, Dok Holidej je napustio svoju sobu. Kod Laure je zatekao Beti Kuper kako još uvek sedi kraj bolesničkog kreveta, iako su joj oči bile otečene od nespavanja.

– Kako joj je? – upitao je Dok tiho, još s vrata.

– Imala je tešku noć, ali, sada spava mnogo mirnije.

– Poslaću nekoga da vas zameni. I vama je potreban odmor – rekao je Dok.

– Nema potrebe, mister Holideje. Sačekaću da dođe doktor, a onda ću se i ja malo odmoriti. Ona je sasvim drugačija nego što sam ja zamišljala.

Dok Holidej je pogledao radoznalo, a devojkica je pocrvenela. Ipak je nastavila, trudeći se da gospodari svojim glasom.

– Čitavu noć je govorila u bunilu.

– Zaista? O čemu?

– O mnogim stvarima. O gradu, ubistvima, o brigama koje su je mučile, o ljudima koje je mrzela, o svom mužu... o...

– I meni – dovršio je Dok, kada se devojčin pogled zaustavio na njemu.

– Da, i o vama, mister Holideje. Pričala je o tome da ste joj uništili život ali je svesna i toga da ste je spasili. Zna da ste krenuli za čovekom koji je napao.

– Znam da je imala teške trenutke, ali, mislim da je za većinu, u stvari, bila sama kriva. Ona pripada onoj vrsti, koja uvek nagazi na nepriliku, makar je sama morala stvoriti.

Na Betinom licu se videlo da se odjednom naljutila. – Ne govorite o njoj na takav način... Pogotovu sada, kada nije u stanju da se brani. U njoj ima mnogo dobrog i samo joj treba pružiti priliku...

– Naravno – rekao je Dok. Okrenuo se zatim i otišao iz sobe. Otišao je do saluna, prišao šanku i naručio brendi. Ispio ga je i stavio novac na šank. Proverio je ulazna vrata, pa je kroz stražnja izašao na ulicu. Već je osećao kako ga ispunjava napetost. Mogao se zakleti da će baš danas u Šimer Krik doći Ben Krov. Opsovao je Džejsona Henlija, onda krenuo pustom ulicom.

X

Već je prošlo podne, a još se ništa nije događalo. Dok Holidej se čudio da se Krov još nije pojavio u gradu. Po onome što je saznao od građana, Ben Kentli je bio najtačniji vozač na liniji koja je povezivala Lusk i Šimer Krik.

Dok Holidej je navratio kod sudije Kupera. I on je naglašavao Kentlijevu tačnost i bio je zabrinut što još nema kočije. Odmahujući sumnjičavo glavom, Dok Holidej je izašao na verandu i naslonio se na ogradu. Čekao je. Drugo ništa sad i nije mogao da uradi. Iz kuće su dopirali zvuci, koji su govorili da Beti obavlja svakodnevne domaće poslove. Uskoro se i Kuper pridružio Doku. Seo je u stolicu za ljuljanje, koja je bila na verandi.

– Mislite li da su se Henli i Krov našli? – progovorio je Kuper.

– Verujem da jesu. Možda je Henli presreo kočiju i možda je Krov bio u njoj. To bi, možda, moglo biti i objašnjenje što ih još nema. A može se desiti da dilažansa i ne dođe.

– Do đavola... jadni Kentli – uzdahnuo je sudija. – Nego, juče sam imao utisak da ste sigurni da ćete pobediti Krova. Jesam li bio u pravu?

Holidej je slegnuo ramenima.

– U takvim stvarima ništa nije sigurno, sudijo. Tu je uvek jedan čovek protiv drugog. Dovoljna je samo jedna greška i onaj ko ju je napravio, više nikada neće imati prilike da napravi drugu.

– Zar tu nije najvažnija brzina kojom se poteže revolver? – upitao je sudija Kuper, koji je bio uznemiren više nego što je želeo da pokaže.

– Uglavnom, ja sam mnogim protivnicima dozvoljavao da prvi potegnu revolver. Ali, Ben Krov je nešto drugo. Na dršci njegovog „kolta“ ima mnogo zareza.

– Do đavola, Holideje, zašto onda već jednom ne uzmete šerifsku zvezdu? – zapitao je Kuper.

– Zvezdu? Šta bih s njom?

– Možda to vama ne izgleda važno, ali, ako poginete sa zvezdom na grudima, onda je Krov ubio šerifa. Ovaj grad ne sme mirno da posmatra kako se tako nešto događa.

Dok Holidej je začuđeno pogledao sudiju. Bio je taj starac čvršći nego što je izgledalo. – Ne, sudijo – rekao je najzad – to nije moguće. Ne slaže se sa mojim shvatanjima o časti.

– Šta vas se to tiče. Važno je da se ne izlažete nepotrebnom riziku. Glavninu posla ste već završili.

– A ne, ja dosta polažem na svoje ime i čast. I zapamtite ovo što ću vam reći. Ako me ubije, ostavite ga na miru, i on će otići ne dirnuvši nikoga. Ali, nemojte propustiti da se dočepate Henlija. On je odgovoran za svaku kap krvi koja je prosuta u ovom gradu.

– Neće mu to proći lako – rekao je sudija ogorčeno.

– Zato, sredite njega. A kad on bude mrtav, pružite šansu njegovoj ženi. Ko zna, možda će uspeti da pronađe za sebe boljeg čoveka. Moraću sada da odem sudijo. Svakog časa Krov bi mogao da uđe u grad.

Pružio je sudiji ruku. On je prihvatio i čvrsto stegao.

Dok Holidej se zatim okrenuo i pošao stazom prema kapiji. Okrenuo se levo i desno. Nigde nikoga nije video.

Prešao je preko sasvim puste glavne ulice i zauzeo položaj kraj zgrade zatvora.

Sa mesta na kojem je stajao, sasvim dobro je mogao da vidi kraj glavne ulice.

I zaista, posle više od jednog sata, u treptavoj izmaglici vrelog vazduha, ugledao je dva konja kako lagano prilaze gradu.

XI

Džejson Henli se teško znojio, a bio je toliko zabrinut da se osećao kao da je bolestan. Ben Krov mirnog bronzanog lica na kome su dominirale vodnjikave hladne oči, jahao je sasvim mirno i ničim nije pokazivao da se oseća neprijatno.

U jednom trenutku, Krov je zastao i mahnulo Henliju da mu priđe.

Henli je poterao konja uz njega i upitno ga pogledao.

– Saslušajte sad moj plan, Henli. Čućete kako ću da postupim od prvog do poslednjeg trenutka – rekao je, kad mu je Henli prišao.

Henliju je laknulo. Samo kad nije imao neko naređenje za njega.

– Ujahaću u grad i odmah izazvati Holideja – rekao je Krov. – Evo već prvih kuća. Po izgledu ovih ulica, čini se da svi očekuju naš dolazak. Kažete da nikome niste rekli, a?

– Nikome – odgovorio je Henli nesigurno.

Henli je, takođe, primetio da je grad miran, a ulice neuobičajeno puste za ovo doba dana. U stvari, nije se usuđivao da kaže da je rekao Basetu šta je naumio. Znao je on vrlo dobro da se Baset uputio ovamo. Na drugu stranu, onako ranjen i izubijan i nije mogao da krene. Samo, nadao se da je njega Dok Holidej već sredio.

– Pa, zar ćemo pravo u grad? – upitao je Henli.

– Da. Dok Holidej je čovek koga poštujem i divim mu se – rekao je Krov. – On nije od onih koji puca s leđa – pogledao je Henlija prezrivo. – Kad naiđemo na Holideja, sklanjajte se u stranu.

– Posle svega što se desilo, mister Krove – rekao je oprezno – može se dogoditi da neki ljudi u gradu podignu glave. Holidej je sredio moje ljude,

a bilo ih je devetorica. Ako samo jednom od građana padne na pamet da bilo šta preduzme, ostali će, sigurno krenuti za njim. A onda...

Krov je prezrivo pljunuo u prašinu.

– Rekao sam vam da nemate šta da govorite. Samo me nervirate. Stvar će se rešiti između mene i Doka Holideja, Henli. To je način na koji on radi, a zna da tako radim i ja.

Henli je uvukao glavu u ramena, a Krov se osmehnuo samouverenim osmehom punim prezira. – Kad ubijem Doka Holideja i uzmem novac, grad će biti vaš. Moći ćete da radite od njega šta god hoćete... kad su već takve smrdljive kukavice da vas trpe.

Henli je osetio čudnu gorčinu u ustima.

– Platiću vam da ostanete još malo, Krove... mister Krove. Do đavola, sve sam i počeo u želji da ostanete ovde, dok ne sakupim nekoliko ljudi koji će mi... šta da vam lažem... omogućiti, da preuzmem kontrolu nad gradom. Ako odmah odete...

– Požuriću da odem što dalje od tako smrdljivog tvora kakav si ti, Henli – planuo je Krov prezrivo. – A kasnije, ako čujem da se priča kako sam ja ubio onog vozača kočije, odmah ću se vratiti. Mislim da nema potrebe da ti kažem šta će se onda dogoditi.

Sada su već uveliko ušli u glavnu ulicu i Krov je odmah video visoku priliku pred zgradom zatvora. Izvadio je revolver, veštim pokretom prsta proverio da li je pun, a onda ga mirno vratio u futrolu ne rekavši Henliju više nijednu reč. Sve njegove misli bile su usredsređene na tu priliku, koja je stajala pored zatvora. Krov nije nimalo sumnjao da je to baš Dok Holidej, čovek kojeg je poznao već dosta dugo i divio se njegovoj veštini baratanja revolverom. No, nije želeo da bilo ko bude u nedoumici. Želeo je da se o njemu uvek govori kao o najbržem.

I Džejson Henli je primetio Doka, pa je odmah zastao. Nervozno se okretao na sve strane. Nigde se nije čuo nikakav zvuk i nigde ništa nije nagoveštavalo da bi građani mogli da otvore paljbu na njega. Ipak, izvukao je revolver iz futrole i proverio da li su svi meci na mestu. Bio je spreman da se bori za život.

Lagano su jahali glavnom ulicom, dok je vetar raznosio prašinu koja se podizala pod kopitama njihovih konja. Negde u daljini zalupila su se vrata i Henli se trgao podižući revolver. Krov ga je prezrivo pogledao.

– Kontroliši se malo, Henli – rekao je tiho. – Da je neko hteo da puca u tebe, već bi to uradio.

To je, naravno, bilo lako reći, ali nije bilo nimalo jednostavno tako se i ponašati. Henli je i dalje bio nervozan a ta nervoza je rasla sa svakim pređenim metrom. Osećao je da mu je sve teže da se kontroliše. Kada su prolazili pored njegovog saluna i kad je video zatvorena vrata, Henli se povukao u zaklon verande. Krov je postavio konja i sjahavši omotao uzde oko privežišta.

Dok Holidej ga je, naizgled, nezainteresovano posmatrao. Bilo je jasno da prati svaki njegov pokret, mada to ničim nije pokazivao. Međutim, Dok istovremeno nije ispuštao iz vida ni Henlija, pitajući se da li je ambicioznom bezobzirnom vlasniku saluna ostalo dovoljno hrabrosti da nešto preduzme.

– Mister Holideje! – odjednom se javio Krov. – Čini mi se da je jedan od nas došao na kraj puta.

Dok Holidej se odlepio od zatvorske zida i izašao na suncem obasjanu ulicu. Pošao je drvenim trotoarom, visok, dignute glave, ruku ležerno opuštenih pored tela bez najmanjeg znaka straha na licu. Videvši ga

onako neustrašivog i gordog, Henli je histerično zavapio.

– Šta čekaš, Krove! Pucaj, ubij ga!

– Jesam li ti rekao Henli da začepiš tu gubicu! – doviknuo mu je Krov. – Nisam tražio savet od tebe, smrdljivi tvore!

Henli je zavezao, a Dok Holidej je nastavio da lagano korača prema njima. Izgledao je kao čovek koji zna kuda ide i zbog čega.

Zastao je pedesetak metara od Krova i mirno mu doviknuo.

– Ovaj grad nema ništa protiv vas, mister Krove. Pozdravićemo vas, ako okrenete konja i odete odavde.

Umesto odgovora, Krov se premestio s noge na nogu. Sačekao je nekoliko trenutaka, a onda je ledeni pogled svojih očiju uperio u Holideja.

– Na ovo sam čekao već dugo vremena, Holideje – rekao je. – Možda još od onog trenutka kada sam te video kako si oborio Ru Brudera.

– Ponavljam ti, Krove – opet se javio Dok, kao da nije čuo Krovovu želju da se ogleda s njim. – Ovo što se dešava u ovom gradu je stvar Henlija i ostalih građana, koji su me ovlastili da ga proteram odavde. Što se nas dvojice tiče – nastavio je Dok – među nama nikada nije bilo neprijateljstva. Ipak, svestan sam zašto želiš obračun. To ti je u krvi, kao i ostalima tvoje vrste.

Osmeh se pojavio na revolveraševim usnama i lagano je odmahnuo glavom.

Nedaleko od njega, Henli se vipo-ljio na konju koga je opet uzjahao. Očigledno, spremio se za svaki slučaj. Jedino što je želeo, a to se videlo na njegovom licu, bilo je da se ta predstava završi što pre.

– Ja sam došao ovamo da bih se borio s tobom, Holideje i sada to više ništa ne može da promeni. Ali, pre nego što te ubijem, želim da ti kažem da je Henli zaista težak pokvarenjak.

– On će ti dati opljačkan novac, Krove. To je novac ovdašnjih građana – rekao je Dok.

Krov se nasmejao.

– Ti znaš da to meni nije važno, Holideje.

Dok Holidej je klimnuo glavom, a onda je stao u raskorak i čvršće se ukopao u mesto. Ben Krov se odjednom uozbiljio, a Henli je postao svestan da je razgovor završen.

Ben Krov je podsmešljivo pogledao Henlija, a onda se ponovo okrenuo Holideju i klimnuo glavom.

Holidej je stajao mirno bez traga zabrinutosti na licu. Pogled njegovih očiju ledio je jezom smrti. Netremice je posmatrao Krova i čekao. Između dvojice revolveraša nastao je trenutak krajnje napetosti i svi dnevni šumovi su potpuno zamrli.

A onda je ruka Bena Krova zaronila naniže. Rame mu se naglo trglo i revolver mu je poleteo iz futrole. Cev oružja se munjevitno podigla, a u revolveraševim očima zablistao je pobednički sjaj. Upravo tada je shvatio da je i Dok potegao revolver i da nišani u njega. Dva pucnja slivena u jedan prolomila su vrelu tišinu. Ipak, jedan od njih bio je brži.

Džejson Henli je ovlažio usne, a ruke su mu klonule. Primetio je da je Krov ispustio revolver iz ruke. Doduše, Ben Krov je još uvek stajao široko razmaknutih nogu, a na njegovom licu se nije pomerio nijedan mišić. Ipak, izgledalo je da ga lagani vetrić, koji je duvao, povija u stranu. Onda je Krov koraknuo unazad kao da želi da održi ravnotežu. Međutim, noge su popustile pod njim. Pao je na jedno koleno još uvek odbijajući da se preda. Tek tada je Džejson Henli video krvavu mrlju na njegovim grudima.

Krov je kleknuo i na drugo koleno i sa nevericom se zagledao u Holideja.

Dok Holidej je vratio revolver u futrolu i polako pošao prema revolverašu. Henli je pokušao da siđe sa sedla, ali, onako preplašen i izbezumljen, nije uspeo, nego je svom težinom tresnuo o zemlju. Kuper je poleteo napred, sa revolverom u ruci, a četvorica građana za njim. Henli ih je video i glasno opsovao, a onda je poleteo prema vratima saluna. Međutim, tamo je zastao ne znajući šta da preduzme. Proklinjao je Krova.

Tada je glas sudije Kupera prekinuo tišinu.

– Gotovo je Henli. Odigrao si svoju poslednju partiju. Više za tebe nema izbora.

Džejson Henli je stajao tik pored ulaznih vrata u salun i besno odmerio starog sudiju. Onda je pritisnuo leđima vrata i ona su popustila. Tada se osetio već bezbednije. Pogledao je preko pokretnih vratnica i istovremeno izvukao Kentlijev revolver iz futrole. Ispalio je metak prema sudiji, ali je bio brzoplet i tane je pogodilo zemlju pored sudijinih nogu.

U tom času, sudija Kuper je podigao revolver koji je držao u ruci. Bilo je jasno da se neće dvoumiti.

– Vaš je – dobacio mu je Dok. Njemu i ostalim građanima.

Nije obraćao pažnju na Henlija, koji je smesta nestao u unutrašnjosti saluna, već je prišao Krovu i kleknuo pored njega. Ben Krov je sada ležao oslonjen na lakat. Lice mu je bilo bledo, a u očima mu se ogledala neverica. Kao da nije mogao da shvati da se dvoboj tako završio.

– Ne mogu da shvatim gde sam pogrešio – rekao je. – Trebalo bi da ovde ležiš ti, Holideje.

– Svi putevi imaju kraj – rekao je Holidej, a Krov je mirno klimnuo glavom. Sjaj je nestao iz njegovog pogleda, a oči su mu odjednom postale staklaste. Telo mu se zgrčilo u posled-

njem bezizglednom naporu da zadrži život koji je isticao, a onda je mlitavo klonuo na zemlju.

Okupljeni na trotoaru s obe strane ulice, građani su čuteći stajali i posmatrali prizor pred sobom. Dok je rekao. – I to je završeno. Molim vas sahranite Krova po svim propisima za pristojne građane.

Karigan je ozbiljno klimnuo glavom. Zatim je mirno pogledom ispratio Holideja.

Dok je otišao do pansiona u kome je odseo, uzeo odande svoje stvari i bisage i uputio se prema štali. Štalski momak ga je predusretljivo dočekao i na njegov zahtev odmah pošao da osedla konja. Upravo kada se spremao da pojaše, Dok je začuo pucnjavu iz saluna.

Vratio se nekoliko metara natrag u ulicu i pogledao prema salunu. Pucnjava je prestala i ponovo je tišina zavládala ulicom. Dok Holidej se vinuo u sedlo. Želeo je da ode odavde što pre. Znao je da iznad saluna leži Laura, ali, tamo su bili sudija Kuper i ostali građani. Valjda neće dozvoliti da i ona nastrada.

Međutim, tek što je krenuo u sporednu ulicu, Dok Holidej je čuo kako ga neko doziva. Okrenuo se, a kad je video da prema njemu trči bankar Karigan, zaustavio je konja.

Bankar je sav zadihan dotrčao do Doka. U ruci je još uvek držao revolver.

– Henli? – upitao je Dok, pošto bankar nije mogao da dođe do daha.

– Da – jedva je najzad progovorio Karigan. – Mrtav je, mister Holideje.

Holidej je zaklimao glavom. – Znači, i to je završeno.

Okrenuo se i ponovo poterao konja, ali je čuo da Karigan trči za njim. Bankar je bez daha brbljao.

– Ne možete nas tek tako ostaviti,

mister Holideje. Sudija Kuper želi da vas vidi. Mnogo ljudi žele da vam izraze zahvalnost...

– Izrazi zahvalnosti mi nisu potrebni. – Zategao je vođice i okrenuo se. – Kad smo već kod toga, zamolio bih vas nešto.

– Recite samo, mister Holideje, biće mi zadovoljstvo da učinim sve što mogu.

– Budite dobri i podsetite sudiju Kupera na naš razgovor... nešto u vezi sa gospođom Henli.

– Sa gospođom Henli? A šta to?

– Sudija Kuper će znati. I recite mu... da mi je mnogo stalo da učini kao što sam mu rekao.

Karigan ga je gledao. – Reći ću, naravno. Ali zar ne bi bilo bolje da i vi ostanete ovde... i sami se pobrinite za gospođu Henli?

– Ne – rekao je Dok. – Mislim da to nikome ne bi donelo ništa dobro. Adios, mister Karigane.

Mahnua je rukom i poterao konja u kas.

Karigan mu je otpozdravio. – Zbogom, mister Holideje.

– KRAJ –

HOGAR STRAŠNI

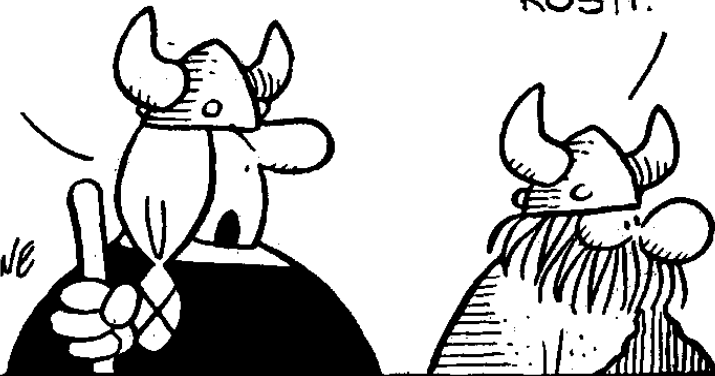
by
Dik Browne

NAREDI TOM TVOM PSU
DA PRESTANE S TIM!

IH, PA SVI PSI
ZAKOPAVAJU
KOSTI!

DIK
BROWNE
4-1

DA, ALI NE LI MO-
JOJ KUHINJI!

© King Features Syndicate, Inc.

TRENUTKE ODMORA PROVEDITE UZ NAŠA ZABAVNA IZDANJA

• Strip •
romani
Svskog prvog utorka
Stripoteka

• Ljubavni •
romani
Svskog utorka
LJUBAVNI VIKEND ROMAN
Svi pisci sveta
Svskog petka
Senke
Svskog 7. u mesecu
**VANREDNI
LJUBAVNI ROMAN**
Svskog 3. u mesecu
INTRA
Svake druge subote
LJUBAVNA PRIČA

• Vestem •
romani
Svskog 5. u mesecu
BOOK FOLDERS
Svskog 8. u mesecu
SEJN
Svskog 4. u mesecu
**DENART VEST
SERIE**
GREAT WOMEN / GANDY DOLBY / ZAPAD